

# Giới thiệu Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mắc Câu

Nữ phụ: Nhan sắc giá trị cao, gia thế cực tốt, chết sớm! Không biết hên hay xui tự nhiên bị ràng buộc vào một cái hệ thống, gọi là: "Hệ thống tiến công: Nữ phụ phản công"

Tầm Mịch: Đây là cái quái quỷ gì vậy (ノ`□')ノ ———, vì có thể tìm được ký ức để quay trở về thế giới của mình, Tầm Mịch phải xuyên đến các thế giới để hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống giao.

Vị hôn phu bị đoạt? Bị gia tộc vứt bỏ? Tiền đồ bị hủy? Thanh danh bị vấy bẩn?

Không sao, xoay người đi ôm đùi vàng, xưng bá thiên hạ, ngược tra, vả mặt, vĩnh viễn không lo bị đối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Người Thừa Kế Phản Công (Phần 1)

【 Gi!!! Sợ trần thế ưu phiền, e sợ năm tháng khó lưu. Vẫn còn có người luôn ở nơi đây, quanh năm suốt tháng chờ mong ta đến sao? —— Tầm Mịch 】

Mở to đôi mắt một lần nữa, Tầm Mịch phát hiện mình đang nằm trên một cái giường lớn Kingsize đầy mềm mại.

Trên đỉnh đầu là tường giấy màu lam nhạt cùng đèn chùm treo làm bằng thủy tinh đầy hoa lệ. Giờ phút này, vì ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng nên đèn chùm kia phát ra màu sắc tuyệt đẹp, trông rất lung lay.

Cô thấy có chút đau đầu, xoa xoa ấn đường nằm giữa chân mày của mình. Tầm Mịch nhớ tới việc bản thân mình trước đó bỗng nhiên bị mất đi ý thức.

Lúc ấy, cô đang dự tiệc thành lập công ty của riêng mình, đang chuẩn bị rời khỏi để về nhà. Ngày đó, cũng là ngày công ty thành công đưa cổ phiếu ra thị trường.

Cô dùng thời gian trong suốt sáu năm để trở thành người phụ nữ đầu tiên đứng đầu danh sách Bạch Phú Mỹ tại thành phố B, cô là NO.1 đó.

Nhưng cô lại không nghĩ rằng, chỉ còn ba bước nữa là có thể leo lên chiếc Lamborghini yêu dấu của mình thì liền rớt vào cống thoát nước.

Lúc ấy, Tầm Mịch chỉ có một suy nghĩ: Cmn!!! Ai lại thiếu đạo đức như vậy, không có việc gì làm, lại đi trộm nắp cống.

Cô cho rằng, mình cứ như vậy mà chết đi, chết một cách lãng xẹt không thể lãng hơn. Lại không nghĩ rằng, mình lại bị một cái hệ thống kỳ lạ nào đó bắt buộc ràng buộc với nó.

Đối phương dường như còn nói với cô, chỉ cần cô hoàn thành cái gì mà ... tiến công rồi cái gì mà ... nữ phụ phản công nhân sinh, tích góp đủ tích phân, là có thể trùng sinh, và có thể trở lại chính thế giới của mình tiếp tục sinh hoạt.

Rốt cuộc, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu cho rõ ràng, Tầm Mịch bèn đặt tầm mắt vào chiếc nhẫn trên ngón giữa tay trái của mình.

Trong lòng âm thầm nói một câu ‘ hệ thống, đi ra ’, một giọng nói vui sướng lập tức vang lên.

“Số thứ tự 250 kêu bọn Bảo Bảo có chuyện gì đó?”

Tầm Mịch nhìn con giận xuống, trên trán, gân xanh lần lượt hiện lên. Cô nói cho chính mình, phải nhẫn, nhẫn.

Nhưng cuối cùng nhịn không được, hét lên:

“Ngươi mới là số thứ tự 250, cả nhà ngươi đều là số thứ tự 250”

“Hãy gọi tên của ta, hoặc là ký chủ hay chủ nhân gì đó cũng được, nếu tiếp tục gọi ta là số thứ tự 250, ta lột sống ngươi”

Có thể chọc tức Tầm mỹ nhân, một người luôn luôn lấy sự ưu nhã làm đầu, khiến cô phải hét toáng lên như vậy, cũng có thể thấy, cái hệ thống tự xưng là Bảo Bảo này trâu bò đến thế nào.

Bảo Bảo tựa hồ biết chính mình sai rồi, lập tức ngoan ngoãn trả lời:

“Chủ nhân, ngài hiện tại đang ở trong vi điện《 Bá sủng: Quân thiếu lạnh lùng của tôi》”

(Từ Quân trong đây nghĩa là quân đội nha)

(Bá sủng: một người có quyền lực, có tiền tài cực kỳ cưng chiều ai đó)

“Ta đem cốt truyện cùng ký ức của thân thể này truyền cho ngài, xin mời tiếp nhận”

Tầm Mịch lập tức cảm giác đầu mình đang bị cái gì đó không ngừng ghim sâu vào trong, tựa như một kim lại một kim châm vào trên đầu, mồ hôi lạnh chảy ướt cả thân thể.

Chờ đến khi cơ thể trở lại trạng thái bình thường thì cô đã tiếp thu toàn bộ ký ức của cơ thể này, trong tay cũng đang cầm một quyển sách.

Cho dù là không ngừng tự nói cho chính mình, là không cần ngạc nhiên, không cần cảm thấy kỳ quái, nhưng Tầm Mịch vẫn bị chấn động một chút.

Nhưng mà rất nhanh đã khôi phục lại, cô còn có thể xuyên vào trong cơ thể của người khác, thì còn có cái gì là không thể nữa nữa đâu.

Cho dù thể giới này là một quyển sách thì thế nào? Đối với những người sống trong thể giới này mà nói, đó chính là chân thật.

Mặc kệ là muốn cô phản công hay là đi tiến công gì đó, cô đều sẽ hoàn thành thật tốt, sau đó trở lại thể giới của mình.

Nhanh chóng cầm quyển sách chừng hơn hai trăm trang lên đọc, sau khi đọc xong, Tầm Mịch chỉ nghĩ ( '□' ) ㄣ\_\_\_\_\_

Cầu huyết như vậy? Ngu ngốc như vậy? Bộ quyển ngôn tình này thực sự hay lắm sao?

Nàng, cảm thấy không khỏe chút nào.

Cùng thể giới của mình không có gì khác biệt, đều là hiện đại.

Nhưng, thể giới này lại quay chung quanh nữ chủ.

Nữ chủ: Cẩm Hoài Sắt, là con gái ngoài giá thú của gia chủ nhà họ Cẩm, một trong tam đại thể gia của Đế Đô.

Tại bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi của trưởng nữ nhà họ Cẩm, Cẩm Hoài Sắt được gia chủ nhà họ Cẩm đem về nhận tổ quy tông.

Trưởng nữ nhà họ Cẩm không thể tiếp thu được chuyện mình có một người em gái chỉ nhỏ hơn mình có nửa tuổi, nên làm lớn chuyện tại chính bữa tiệc sinh nhật của mình.

Không những làm hỏng bữa tiệc trưởng thành của mình, đồng thời cũng làm nhà họ Cẩm trở thành câu chuyện trên bàn ăn của xã hội thượng lưu.

Gia chủ nhà họ Cẩm bởi vậy mà càng thất vọng đối với cô con gái lớn của mình, vì vậy mà ông càng chiều chuộng đứa con gái do người phụ nữ mà ông yêu nhất sinh ra.

Trưởng nữ nhà họ Cẩm cũng bởi vì thái độ của cha mình mà đau lòng, cho nên, cô luôn ức hiếp Cẩm Hoài Sắt mọi lúc mọi nơi cho hả giận.

Nhưng không biết tại sao, mỗi một lần, Cẩm Hoài Sắt đều sẽ hóa hiểm thành an, còn có thể nhân tiện mà giẫm Cẩm tiểu thư một cái.

Dần dà, mọi người đều cảm thấy, trưởng nữ nhà họ Cẩm tâm địa ác độc, không màng máu mủ ruột thịt. Thật là đúng với câu, bên ngoài là thiên sứ nội tâm là ma quỷ.

Mà Cẩm Hoài Sắt, đứa con gái riêng ngoài giá thú kia lại bởi vì bề ngoài trông nhu nhược, nên càng khiến mọi người cảm thấy cô ta là người bị hại.

Không chỉ đoạt đi ánh hào quang thuộc về cơ thể này, còn sử dụng kế sách vu oan, vừa ăn cướp vừa la làng, làm hại Cẩm đại tiểu thư mất đi quyền kế thừa.

Chuyện đến đó còn chưa xong, Cẩm Hoài Sắt còn tìm một đám lưu manh làm nhục Cẩm đại tiểu thư, sau đó ghi hình, chụp ảnh lại rồi gửi tới tòa soạn báo cùng đài truyền hình, các trang mạng ... việc này đã hoàn toàn hủy hoại danh tiếng của Cẩm đại tiểu thư.

Cuối cùng, Cẩm Hoài Sắt còn gặp được chân mệnh thiên tử, người này rất có quyền, rất có tiền, cho nên ai ai cũng có kị Cẩm Hoài Sắt.

Cô ta sợ Cẩm đại tiểu thư sẽ có ngày trở lại báo thù cô ta, bèn sai người ném Cẩm đại tiểu thư tới khu đèn đỏ, bị nam nhân làm nhục, bị tra tấn đến chết.

Kết cục chính là Cẩm Hoài Sắt cùng chân mệnh thiên tử Happy Ending.

Đây cũng chính là lý do, vì sao mà Tầm Mịch muốn phun hai từ cầu huyết, đọc từ đầu truyện cho tới cuối truyện, thế nhưng cái gọi là chân mệnh thiên tử đến gần kết truyện mới xuất hiện.

Mấy nam nhân xuất hiện trước đó đều có điều ái muội với nữ chủ, không thì toàn 'bach bạch bạch' với nữ chủ, vậy mà tất cả đều là nam xứng.

(Bạch bạch bạch và lẩn khuất trải giường: là chỉ việc quan hệ giường chiếu)

Như vậy mà cũng xứng là nữ chính trong truyện hay sao? Nữ chủ như vậy mà được gọi là thiện lương, trong sáng? Bộ không ai cảm thấy kỳ quái sao?

Thôi cũng đành vậy, đây là tiểu thuyết cầu huyết, logic gì đó, không cần miệt mài theo đuổi, cô chấp nhận.

Nhưng thực bất hạnh, cái cơ thể mà cô cư ngụ tạm thời này, vừa lúc chính là nữ phụ đầy bi kịch trong cái quyền tiểu thuyết cầu huyết kia, Cầm đại tiểu thư.

Trùng tên với cô, đều tên là Tầm Mịch, chỉ là khác họ, Cầm Tầm Mịch.

Thật khéo, hôm nay đúng là ngày diễn ra bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi của vị Cầm đại tiểu thư này.

Nói cách khác, người được gọi là nữ chủ kia đang trên đường tới đây.

Đứng ở trước gương dài đặt trong phòng tắm, Tầm Mịch đánh giá cơ thể này.

Da trắng nõn nà như sữa, mặt tựa hoa đào tháng tư, eo tựa như cành liễu.

Cao một mét bảy, tỉ lệ thật là hoàn mỹ, thật là quyến rũ chết người.

Giờ phút này, đôi mắt đen tuyền đang mở to ra, giống như nhìn thấy cái gì đó không thể tưởng tượng được.

Một đôi mắt hoa đào sáng long lanh, quyến rũ mê người.

Cặp chân mày lá liễu cong cong, khéo léo tuyệt đẹp rủ theo đường cong đôi mắt. Cái mũi nhỏ nhắn thẳng tắp, đôi môi nho nhỏ chúm chím hồng hồng.

Chiếc cằm mang một độ cong duyên dáng, gương mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo ôn nhã.

Tóc quấn màu nâu cuộn sóng dài đến gần eo thon, giờ phút này đang tùy ý rối tung ở sau lưng.

Cô cứ như vậy lẳng lặng đứng yên, lại có một loại cảm giác rất cao quý rất thần bí.

Toàn thân, hơi thở cũng tựa như sương mù khiến người khác thấy mê mang, chột gần chột xa, khó có thể nắm lấy.

Như thế, làm cô càng thêm quyến rũ mê người.

Cô khẽ nâng cằm, tựa như một con mèo Ba Tư đầy cao ngạo, đang chờ người khác tới lấy lòng.

Kiều ngạo, ưu nhã, ranh mãnh, trong sáng, đây là những gì mà Tầm Mịch đánh giá về dung mạo của cơ thể này.

Rõ ràng là rất giống với gương mặt thật của cô, nhưng cảm giác lại khác nhau.

Nếu nói cơ thể này là quyến rũ tựa như yêu tinh.

Như vậy cô chính là một đóa bạch liên, thanh quý, cao nhã. Nhan sắc của nàng là chân chính bạch liên, tuyệt không phải cái ý nghĩa xấu xa kia.

(Bạch liên: hoa sen trắng)

Rửa mặt xong, lễ phục cũng thay xong.

Cô chân trần đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trong hoa viên, giờ phút này đã có tốp năm tốp ba khách khứa đến dự tiệc.

Giờ khắc này, ánh mặt trời ẩn vào tầng mây, ánh sáng bóng loáng lung linh từ cửa sổ sát đất chiếu rọi ra hình ảnh một thiếu nữ mỹ lệ, góc cạnh gương mặt có chút nguy hiểm, khiến người khác muốn chinh phục.

Nụ cười nho nhỏ đọng trên khóe môi, khiến người khác sa đọa, tựa như ác ma đang dụ dỗ con mồi. Vào thời điểm con mồi không chú ý, nó sẽ vuron móng vuốt, tập kích con mồi.

Khi đó, con mồi sẽ không còn chỗ trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn nộp mạng.

Cầm Tầm Mịch phải không?

Bắt đầu từ giờ phút này, tôi, Tầm Mịch, chính là cô.

Những gì Cẩm Hoài Sắt thiếu cô, tôi đều sẽ giúp cô lấy lại gấp mười lần gấp trăm lần.

Cô xem đi, trò hay sắp mở màn rồi.

Nếu yêu cầu trợ giúp 'nữ phụ phản công nhân sinh' mới có thể được đến tích phân, được đến tích phân mới có thể trở về.

(Phản công nhân sinh: đi ngược lại cuộc đời (của một ai đó))

Như vậy, những người gọi là nữ chủ, các người, chuẩn bị tốt chưa?

Tầm Mịch vốn có khuôn mặt tinh xảo, bởi vì đột nhiên nở nụ cười tươi kia, càng thêm loá mắt, càng thêm mê người.

Vừa lúc đó, có một người nam nhân nào đó vô tình nhìn thấy, bị nụ cười của cô bắt lấy trái tim. Từ đó về sau, trái tim của người nam nhân đó chỉ có mình cô, chỉ vì cô mà đập.

“Cô chủ, gia chủ cho mời cô đi xuống, bữa tiệc còn có ba mươi phút nữa là đến giờ bắt đầu”

Bảo mẫu gõ vang cửa phòng, cũng cất ngang dòng suy nghĩ của Tầm Mịch.

.....

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: Người Thừa Kế Phản Công (Phần 2)

【 Em giống như là một mồi lửa, đốt cháy trái tim anh.

—— Đàm Tử Hi 】

Tầm Mịch cười lạnh một tiếng, hôm nay chính là ngày sinh nhật của cô, làm một người cha lại không tự mình lên dẫn cô đi xuống. Còn muốn chính cô tự mình đi xuống, thật cho là cô rất ngu xuẩn sao.

Tầm Mịch ơi Tầm Mịch!

Cô lúc ấy tại sao lại nhìn không ra? Điều đã rõ ràng như vậy.

Những gia tộc lớn có một quy tắc, vào ngày con cái trưởng thành, gia chủ sẽ tự mình dẫn người đó xuống lầu, ý nói cho người ngoài.

Một, đây là đứa con mà ta cưng chiều nhất.

Hai, chứng minh người này sẽ là người thừa kế gia tộc trong tương lai.

Thay giày cao gót, màu đen huyền bí với màu đỏ quyến rũ, hai màu vô cùng xứng đôi, có vẻ càng mê hoặc lòng người.

Mười tám tuổi, là độ tuổi đẹp nhất, sao có thể vứt bỏ được.

Một bộ lễ phục dạ hội màu đỏ tươi, làm nổi bật màu da trắng như tuyết, mái tóc mượt mà được cố định bằng trăm cài trâm châu xinh xắn, đơn giản tùy ý.

Tầm Mịch vừa mới xuất hiện khiến toàn bộ mọi người trong khán phòng kinh diễm. Vô số ánh mắt tán thưởng, thưởng thức cùng ghen ghét, tất cả đều tập trung ở trên người nàng.

Ngược lại, nữ chủ mặc một bộ váy lụa trắng như tuyết, được gia chủ nhà họ Cẩm tận tay mang đến, nhanh chóng trở thành phông nền.

Tầm Mịch rất vừa lòng với tình huống này, khóe môi càng tươi cười lớn hơn nữa.

Vốn đã xinh đẹp đến không thể nào đẹp hơn, bởi vì lý tưởng sống của Tầm Mịch là 'người thắng thì có tất cả' cộng thêm lòng tự tin. Để mọi người nhìn vào thì thấy được Cẩm đại tiểu thư có được sự cao quý cùng sự kiêu ngạo, càng trở nên xinh đẹp, say lòng người.

Mắt đào hoa cong cong hơi rũ, nhìn cha của mình đang đứng lẫn ở trong khách khứa nhìn mình. Tư thế ung dung bước xuống lầu, bước liên tục nhẹ nhàng xuống, đứng vững ở trước mặt Cẩm gia chủ.

Trước nay, Tầm Mịch đều là loại người 'càng không muốn ta làm, ta càng muốn làm'.

Từ trong quyển tiểu thuyết cầu huyết kia, cô nhìn ra được, Cầm gia chủ chỉ đem người con gái này bồi dưỡng trở thành công cụ.

Khi mẹ của nguyên chủ đang lúc sinh sản, bởi vì xuất huyết nhiều nên qua đời, mà người gây ra tất cả mọi chuyện, chính là mẹ của Cầm Hoài Sát.

[Nguyên chủ: chỉ cơ thể mà Tầm Mịch đang trú ngụ (người này đã chết, chỉ còn thể xác, không còn linh hồn)]

Nếu không phải mẹ của Cầm Hoài Sát chạy đến trước mặt mẹ của nguyên chủ muốn mẹ nguyên chủ chấp nhận bà ta vào Cầm gia, bà ta nói mình cũng có con với Cầm gia chủ.

Khiến mẹ của nguyên chủ kích động, tức giận đến động thai.

Trước tiên sinh non, cuối cùng ném mạng.

Tầm Mịch có thể hiểu được lý do vì sao nguyên chủ lại gây chuyện ngay tại ngày sinh nhật của mình. Cho dù là ai cũng sẽ không thể tươi cười trước mặt người gián tiếp hại chết mẹ của mình.

"Cha thật là không công bằng, hôm nay chính là sinh nhật của con, cha lại không dẫn con xuống. Không thể được! Cha nói ... muốn như thế nào bồi thường cho con đây"

Tầm Mịch bĩu môi, về mặt 'con không vui, cha mau tới dỗ con' quyền rũ lại kiều ngao.

Những quý phu nhân trong phòng khách bị vẻ mặt của cô gọi lên bản năng của người mẹ, hận không thể đem tất cả sự chiều chuộng đều tặng cho cô.

Có lẽ là không nghĩ tới Tầm Mịch sẽ phản ứng như thế, Cầm Thịnh có kinh ngạc một chút, lời nói đang chuẩn bị nói ra cũng bị nghẹn ở trong miệng.

Tầm Mịch không có ý định tạo cơ hội cho hai người này diễn trò, tầm mắt chuyển sang cô gái mặc váy trắng đang đứng bên cạnh Cầm Thịnh.

Rất ngây thơ, rất trong sáng, nghi ngờ hỏi:

"Cha, cô gái xinh đẹp này là ai vậy?"

"Đây là lần đầu tiên con nhìn thấy cô ấy, chắc không phải là mẹ kế trong tương lai của con chứ?"

Ta khiến dư luận ghét bỏ chết hai người các người, cho các người dám làm hại nguyên chủ ( Cầm Tầm Mịch ), hừ ( ^ ^ )

Cô nhớ rất rõ, nguyên bản cốt truyện là

'Nguyên chủ nhìn thấy cha của mình, rất vui vẻ, lập tức đi tới. Cô ấy còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, căn bã cha đã mở miệng nói trước. Đây là Cầm Hoài Sát, em gái của con. Sau này, con phải chăm sóc em thật tốt'

Muốn chăm sóc như thế nào? Còn bắt nguyên chủ phải yêu thương em gái?

Chuyện này khiến nguyên chủ tức thở không ra hơi, cũng cùng lúc trở mặt.

Mà cô con gái ngoài giá thú này đúng lúc vào thế yếu, giả dạng đáng thương, đáng vẽ vô cùng nguy bạch liên.

(Nguy bạch liên: là từ lông chỉ những người giả vờ trong sáng, yếu đuối, cần người che chở, nhưng nội tâm lại vô cùng thâm hiểm, độc ác)

Điều này khiến con tức giận của nguyên chủ lại bùng nổ, cũng đem trận mâu thuẫn này thăng cấp tới giai đoạn gay gắt.

Cô không có ngu ngốc giống như nguyên chủ, cái ánh mắt ghen ghét vừa mới lóe qua kia, còn không phải đến từ cô em gái thiện lương này sao.

Cầm Thịnh xấu hổ đến mặt cũng biến thành màu đen, ông không biết nên nói cái gì với Tầm Mịch.

Cầm Hoài Sát đứng một bên, đầu nhìn xuống đất, tóc mái chảy xuống, che đi một tia oán hận cùng không cam lòng chột lóe rồi biến mất trong ánh mắt kia.

Lại ngẩng đầu lên, trên mặt đã là bộ dáng tội nghiệp, giống như ai đó đang ức hiếp cô ta.

Chỉ là, cô ta chưa kịp chuẩn bị diễn xuất thì Tầm Mịch đã mở miệng nói tiếp:

"Vị tiểu thư này, tôi hình như không có khi dễ cô thì phải, cô bộc lộ ra biểu tình như vậy là có ý?"

"Nếu vừa rồi tôi có lỡ lời nói sai điều gì ... tôi xin lỗi"

Trên mặt Tầm Mịch không hề che dấu sự chán ghét, cơ thể còn trực tiếp phản ứng, lui về phía sau một bước xa.

Nếu là thành một người khác, hành động phản cảm như vậy, còn không che dấu sự chán ghét, sẽ trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ trích.

Nhưng Cầm đại tiểu thư hành động như vậy, lại được mọi người thông cảm.

Vì sao?

Tất nhiên là vì chuyện mười tám năm về trước, tất cả mọi người đều biết chuyện đó.

Tiểu tam giả vờ đáng thương mong mọi người đồng tình, còn muốn vào Cầm gia làm bà chủ, làm hại Cầm chủ mẫu sinh non, xuất huyết quá nhiều mà chết.

Cho đến bây giờ vẫn còn có người nhắc tới, đủ để biết, lúc ấy, chuyện đó lớn tới cỡ nào.

Từ chuyện đó trở về sau, Cầm đại tiểu thư ghét nhất có người ở trước mặt trang cô giả vờ tội nghiệp, đáng thương.

Cô cũng từng tuyên bố, cô chính là chán ghét những ai giả vờ tội nghiệp, đáng thương. Mặc kệ, là thật hay giả. Nếu là không thích cô, thì không cần tiếp xúc với cô.

Tính cách kiêu ngạo như vậy, rất dễ dàng khiến hình tượng của cô bị bôi đen, nhưng vẫn có một số người rất thích tính cách thẳng thắn của cô.

Thích chính là thích, chán ghét chính là chán ghét. Ít ra, cô sẽ không đâm sau lưng cho người khác.

Cho nên, mọi người sau khi nghe Tầm Mịch nói xong, phản ứng đầu tiên không phải chỉ trích Tầm Mịch. Mà là nhìn cô gái kia, người dám giả vờ tội nghiệp ở trước mặt Cầm đại tiểu thư, rốt cuộc là ai?

Cầm Thịnh cũng phát hiện không khí xung quanh có chút biến hóa. Hôm nay, đáng lẽ là chuẩn bị một bữa tiệc trưởng thành cho Cầm Tầm Mịch.

Cũng muốn mượn cơ hội này tuyên bố, Hoài Sát trở về nhà họ Cầm, cho những người này đều biết, nhà họ Cầm còn có thứ nữ.

Cầm Hoài Sát sững sờ đứng yên tại chỗ, cô ta không hiểu, vì sao mọi người lại phản ứng như vậy?

“Chị, rất xin lỗi, rất xin lỗi, đều là em sai, em không nên tới”

“Không nên nghe lời cha, rằng, chị thật sự đã tha thứ cho em, chị, thực xin lỗi, em sẽ đi ngay”

Lời nói có ba phần giả dối, bảy phần tính toán, Cầm Hoài Sát giả vờ tội nghiệp nhiều năm như vậy, diễn xuất chắc chắn là hơn người.

Bộ dáng tội nghiệp, hợp với nhỏ giọt nước mắt sắp rơi xuống khóe mắt kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tính tình yếu đuối.

Một bộ váy trắng mặc trên người, phảng phất như một đóa sen trắng đón gió tung bay.

Nhưng không thể không nói, dáng vẻ này thật sự có thể khiến nam nhân xúc động muốn bảo vệ.

Chính xác là vậy, ở đây đã có một vài nam nhân ngu ngốc muốn động dục.

Nhưng mà, nữ nhân thì lại khác, chỉ trong nháy mắt, từ trong lời nói kia, bọn họ có thể nghe ra được ý tứ trong đó, lập tức hiện ra sự khinh thường.

Thì ra đây là đứa con gái do tiểu tam năm đó sinh ra, thật là không cùng loại không vào một nhà.

Bên trong mấy gia tộc lớn, ai ai cũng đều có tình nhân, nên con ngoài giá thú là chuyện bình thường.

Cho nên, tất cả những quý phu nhân ở đây đều đặc biệt chán ghét con ngoài giá thú, dù là chính mình từng trải qua hay là chưa trải qua.

Tầm Mịch sững sờ tại chỗ, đôi mắt hoa đào xinh đẹp trừng to.

Gắt gao nhìn cô gái xoay người muốn rời đi kia, lại bị cha mình ngăn lại.

Giọng nói có chút run rẩy, hỏi:

“Cha, cha nói cho con, cô gái này là ai?”

“Tại sao cô ta lại kêu con là chị, con nhớ rõ là, người mẹ cao quý của con chưa từng mang thai lần thứ hai”

Khuôn mặt đau khổ cùng giọng nói đầy chua xót, cô nỗ lực áp xuống sự kinh hoàng cùng hoang mang trên mặt xuống, lại làm sao cũng áp không được.

Đôi mắt hoa đào ngập nước mang theo cảm xúc chờ mong, rõ ràng đến mức khiến người đau lòng.

Nam nhân vừa mới bước vào đại sảnh, nhìn đến chính là một cô bé toàn thân lửa đỏ, đôi mắt ẩn chứa bi thương, lại cứng cỏi, kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Người Thừa Kế Nghịch Tập (Phần 3)

【Giây phút đó, anh dường như là một tia ánh sáng, xuất hiện ở trong sinh mệnh của em—— Tầm Mịch】

Trong lòng bỗng có một chút cảm tình đang dâng tràn, còn có thật sâu sắc khen thưởng.

Nếu không phải mẹ già yêu cầu, hẳn vốn không định tới tham gia mấy bữa tiệc loại này, ngay cả thiệp mời còn tùy tiện ném ở trên bàn.

Tầm Mịch đã nắm bắt tính cách cao ngạo của nguyên chủ, cô sẽ không thay đổi tính cách của nguyên chủ.

Còn sẽ biến thành người kiêu ngạo trong kiêu ngạo, bản thân cô đã có tư cách để kiêu ngạo, không phải sao?

Nữ phụ có ba quy tắc: Nhan giá trị cao, gia thế hảo, chết sớm.

Nhưng hiện tại thì sao?

Trong ánh mắt của Tầm Mịch ẩn dấu một chút ánh sáng tính kế.

“Thôi, quên đi! Cha, con không muốn tranh cãi với cha về vấn đề này nữa”

“Hôm nay là sinh nhật của con, con van xin cha, hãy đem cô gái này rời khỏi đây đi”

Hít sâu một hơi, trên mặt của Tầm Mịch có một chút thống khổ chợt lóe rồi biến mất, không phải giả bộ.

Đó là những ký ức bi thương cùng đau khổ của nguyên chủ còn sót lại, cô có thể cảm nhận được.

Tay ghì chặt trên ngực, trong ánh mắt không có một chút độ ẩm, cô, Cẩm Tầm Mịch là đại tiểu thư của gia tộc họ Cẩm, là người thừa kế duy nhất của gia tộc họ Cẩm.

Lướt qua hai người, đi về phía khán đài, thẳng lưng, dáng người nhỏ bé lại cho người ta cảm giác cô rất cứng cỏi.

Giầy cao gót đập lên trên sàn cẩm thạch, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Giống như là phượng hoàng đang than khóc, nhưng khi cô đã đứng ở vị trí cao, nháy mắt, hóa thân thành phượng hoàng kiêu ngạo đang ngẩng đầu nhìn xuống.

“Cảm ơn mọi người hôm nay đã tới tham dự lễ thành niên của tôi, xin mời mọi người tự nhiên”

Lời này vốn dĩ là Cẩm Thịnh nói ra, nhưng với tình hình hiện tại, không thể thực hiện được.

Nghiêng người, khom lưng tiếp nhận người hầu đưa ly rượu mừng, nhìn mọi người dưới bữa tiệc, nâng ly uống cạn. Khóe môi tươi cười, ánh mắt hoa đào, thái độ có một chút kiêu ngạo.

Trong nháy mắt, dường như hơi thở toàn thân cũng đã xảy ra chuyển biến khác thường.

Mọi người lại lần nữa quan sát kỹ cô gái thường xuyên xuất hiện trong các tin đồn phản cảm, đại tiểu thư của nhà họ Cẩm.

Mọi người cảm thấy, tin đồn quả nhiên là không thể tin.

Người này rõ ràng chính là nữ vương cao cao tại thượng, cô cao ngạo, kiêu căng, đây là chuyện đương nhiên.

Cô vốn dĩ nên như vậy, được mọi người nâng niu, cẩn thận che chở. Có thể nhận được một cái mỉm cười của cô, đủ khiến bọn họ nguyện ý đem chính mình hai tay dâng lên cho cô.

Một ngụm uống cạn ly rượu vang đỏ, gật đầu với mọi người, nhằm nói mình chuẩn bị đi xuống khán đài. Nhưng có người lại không muốn mọi chuyện diễn ra suông sẻ như vậy, đi lên ngăn cản đường đi của cô.

“Tầm Mịch, cha biết trong lòng con không thoải mái, nhưng đây là em gái ruột thịt của con”

“Là nhị tiểu thư của nhà họ Cẩm, con là chị gái, sau này phải chăm sóc cho em gái mình thật tốt, có biết không?”

Cẩm Thịnh phát hiện mọi chuyện không đi theo ý muốn của mình, nhưng cũng không quá để ý. Hắn là gia chủ nhà họ Cẩm, lời hắn nói chính là quyền uy.

(Quyền uy: uy tín, người có địa vị, quyền lực nhất)

Sau khi dặn dò Cẩm Tầm Mịch xong, thì lời kéo Hoài Sát đi tới, đầu tiên là tỏ thái độ đối với Tầm Mịch. Sau đó xoay người chuyển về phía khách, tươi cười thân thiết nói.

“Hôm nay, mượn cơ hội này, ta muốn giới thiệu thứ nữ của mình với mọi người, Cẩm Hoài Sát”

“Hy vọng sau này mọi người chú ý đến cô con gái nhỏ nhắn này của ta”

Thân mật nắm tay Cẩm Hoài Sát, trên mặt tràn ngập tình thương của cha.

Tầm Mịch đứng ở một bên, đã trở thành người hoàn toàn xa lạ.

Trước đó, sau khi mọi người nghe thấy lời thỉnh cầu của Tầm Mịch trong lòng đều có chút trách cứ Cẩm Thịnh.

Hiện tại, lại hoàn toàn không bận tâm đến cảm giác của con gái vợ cả, trực tiếp lời kéo tay con gái ngoài giá thú, muốn giọng khách át giọng chủ.

Thái độ bất công như vậy hoàn toàn không cần người khác nói, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng. Nhưng, cho dù trong lòng khinh thường, cũng không biểu hiện ra ngoài, nét mặt vẫn như bình thường.

Rốt cuộc nhà họ Cẩm không phải là địa phương bọn họ có thể trêu chọc đến. Chỉ là, trong lòng bắt đầu thông cảm với vị cầm đại tiểu thư này.

Trong lòng Tầm Mịch càng thêm bi thương, đi sang phía bên cạnh một bước. Nhắm mắt lại, đem nước mắt đã sắp tràn ra hốc mắt kia ép trở lại.

(Bi thương: cô độc đến thể lương lạnh lẽo)

Cô cho dù không phải nguyên chủ, cũng thay nguyên chủ cảm thấy không đáng giá.

Trong lòng lạnh lẽo, nhưng cô lại cười ra tiếng, chỉ là tiếng cười kia làm người nghe đều chua xót.

“Ha ha...”

Là tự giễu, cũng là giễu cợt Cẩm Thịnh.

“Cha, cha thật là người cha tốt của con”

“Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của con, mang theo đứa con gái ngoài giá thú của người đàn bà gián tiếp hại chết mẹ của con tới lệnh cho con phải chăm sóc cho cô ta thật tốt. Cha, cha là cảm thấy đầu óc con không bình thường sao? Vẫn là cảm thấy con rất ngu ngốc?”

“Cha không cảm thấy, cha làm như vậy sẽ khiến con cảm thấy rét lạnh trong lòng sao? Hoặc là, cha vốn dĩ đã tính toán, ngày hôm nay, muốn con trở thành trò cười cho mọi người chửi bới sao? Hay là muốn con trở thành một hòn đá kê chân?”

Tầm Mịch không thể phân biệt rõ, cái loại đau đớn trong lòng này rốt cuộc đến từ đâu, vì sao lại cảm thấy cả người rét run.

Cô chỉ biết là, hai người kia không những hại chết Cẩm Tầm Mịch mà còn khiến cô ấy bị tất cả mọi người kinh bỉ. Tất cả mọi người đều cảm thấy cô ấy ác độc.

Nhưng cô ấy cũng chỉ là muốn có được tình thương yêu đến từ chính người cha thân yêu của mình mà thôi. Trong suốt mười tám năm, cha cô ấy chưa từng tỏ vẻ yêu thương cô, dù là một câu nói quan tâm.

Cô cho rằng, tính tình cha của mình là như thế, nên vẫn luôn đè nén trong lòng. Cho dù biết, bởi vì cha, nên mẹ của cô mới chết.

Nhưng, chung quy cô ấy chỉ còn lại một người thân duy nhất, người đó chính là cha của cô. Trên đời này, người cô ấy có thể dựa vào chỉ có cha của mình.

(Chung quy: cuối cùng)

Nhưng hôm nay, cô mới biết được, thì ra cha không phải là người lạnh nhạt.



Ông ấy sẽ cười, sẽ đối xử với con gái của mình rất hiền lành, rất dịu dàng.

Điều khiến cô đau lòng là ... cô con gái kia ... không phải là mình. Thật buồn cười.

Nhìn đến cha vẫn luôn giữ biểu cảm như người xa lạ đối với mình, sắc mặt của Tầm Mịch trắng bệch, nhin không được lui về phía sau từng bước một.

Lại không có phát hiện, cô đã sớm đứng ở góc biên của khán đài.

Cô cứ tiếp tục lui, giày cao gót không có điểm tựa, cả người mất cân bằng, ngã ra phía sau, rơi xuống khán đài.

Trong nháy mắt, Tầm Mịch suy nghĩ rất nhiều. Trong đầu cứ nghĩ, không phải mình vừa mới tới thì đã chết đi rồi? Không cần, cô còn chưa hoàn thành những chuyện mà mình hứa với Cẩm Tầm Mịch.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khẽ môi lại mỉm cười, giống như việc này sẽ giúp cô thoát khỏi những đau thương.

Một cô gái toàn thân đỏ rực như lửa, mỉm cười đầy quyến rũ. Giống như là một đóa hoa mẫu đơn bắt đầu nở rộ, vừa tao nhã lại mang nét đẹp có một không hai trên đời.

Miễn cưỡng bị người chặt đứt rễ cây, sinh mệnh cũng dừng lại ở một phút kia.

Người nam nhân nào đó cũng giống như mọi người, ánh mắt luôn nhìn theo bóng dáng đỏ rực ở trên khán đài.

Chú ý thấy bóng dáng màu đỏ tươi đang dần dần rơi xuống đài, phản xạ có điều kiện, chạy tới đuổi tay tiếp được cô gái bé nhỏ đang ngã xuống kia.

Tầm Mịch đợi một lúc lâu, phát hiện không có đau đớn, cũng không cảm giác được nền gạch lạnh băng cứng rắn đập vô cơ thể mình, ngược lại còn mang theo một chút ấm áp.

Khiến cô cảm thấy thực ấm áp, cũng thực yên ổn.

Chậm rãi mở to đôi mắt, đập vào mắt là gương mặt của một người nam nhân khiến cô sửng sốt.

Cũng có đôi mắt hoa đào giống mình, so với mình càng thêm quyến rũ.

Đặc biệt là đôi mắt màu đen tuyền, đầy mê hoặc. Khi anh ấy nhìn cô, giống như cô chính là toàn thế giới trong lòng anh ấy.

Một bộ tây trang màu xám bạc được cắt may tỉ mỉ vừa người, cả vạt đồng bộ.

Một cái kẹp cà vạt làm bằng đá quý được kẹp trên cà vạt để cố định nó, dáng người cao lớn, gần một mét chín, khiến cô tràn ngập cảm giác bị áp bức.

Từng tia nắng chiều của ánh sáng mặt trời lọt qua ô kính của cửa sổ sát đất chiếu trực tiếp vào phía sau lưng của anh ấy.

Một vài sợi tóc bướng bỉnh, không chịu nằm yên trên phần tóc mái lần lượt rũ xuống, che lại một phần cái trán rộng lớn đầy duyên dáng.

Đường nét của gương mặt vô cùng quyến rũ, khí phách vượt quá mức bình thường.

Đôi tay đầy sức mạnh đang chặt chẽ đem mình ôm vào sâu trong ngực, dựa vào lồng ngực rộng lớn đó, trong nháy mắt, Tầm Mịch bị mê hoặc.

Phải thừa nhận, người nam nhân này là người mà Tầm Mịch thấy quyến rũ nhất trên đời này, cũng là cực phẩm trong cực phẩm.

Rũ xuống mi mắt, cơ thể nhẹ nhàng động đậy, ý bảo đối phương buông mình ra.

Chỉ là, Tầm Mịch đợi nửa ngày, đối phương cũng không có một chút động tác buông lỏng nào. Ngược lại còn ôm mình lên, đi về phía ghế sofa.

Trong nháy mắt, Tầm Mịch bị hành động của người nam nhân ấy dọa đến phát hoảng.

Người nam nhân này muốn làm gì?

Lập tức mở miệng nói:

“Vị tiền sinh này, cảm ơn anh vừa rồi đã giúp tôi, tôi đã không có việc gì rồi, có thể buông tôi xuống dưới đất không?”

Đàm Tử Hi đem cô ổn định trên ghế sofa dành cho khách xong, mới mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Người Thừa Kế Nghịch Tập (Phần 4)

【Không kiểm soát được, chỉ chú ý đến em, chỉ chăm chú nhìn em, anh đây là sinh bệnh rồi sao? —— Đàm Từ Hi】

“Đừng mang giày cao như vậy, không an toàn”

Tầm Mịch tròn tròn đôi mắt, sững sờ, cái người này là đang quan tâm mình sao?

Trong nháy mắt Đàm Từ Hi vừa buồn phiền lại hối hận:

“Xin lỗi, anh làm em sợ rồi, anh là Đàm Từ Hi”

Tầm Mịch rất ngạc nhiên, quan khách càng hết sức kinh hãi.

Ngay cả thư ký riêng cùng vệ sĩ của anh ấy cũng đều mang theo vẻ mặt bị sét đánh.

Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy BOSS dùng giọng nói dịu dàng như vậy nói lời xin lỗi. Quả thực là so trời đổ mưa đỏ còn khó tin hơn.

Nhìn cô gái đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa, thư ký riêng lại cảm thấy đây là điều đương nhiên.

Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần như thế, là một người đàn ông đều sẽ mềm lòng đi.

Tuy rằng, BOSS của mình không phải là người bình thường, nhưng nói như thế nào cũng là một người đàn ông hàng thật giá thật.

Vừa mới nhìn thấy sự xuất hiện của vị này, cũng đã có rất nhiều người nhận ra đối phương.

Cũng có rất nhiều người trẻ tuổi đi theo trường bối tới dự tiệc lại không quen biết vị này.

Nhưng, cái tên Đàm Từ Hi này, lại là không có người nào không biết, không có người nào không hiểu kỳ.

Nếu nói Đế đô có tam giác quyền lực, như vậy, vị này chính là đế vương, người trực tiếp đứng ở trên đỉnh quyền lực.

Đàm Từ Hi, 26 tuổi, mười lăm tuổi nhập ngũ, mười tám tuổi đạt được quân hàm trung tá.

Hai mươi hai tuổi đạt được quân hàm thiếu tướng, chính là vào thời điểm đẹp nhất đời người. Lại dứt khoát kiên quyết xuất ngũ, chuyển sang kinh doanh, sáng lập tập đoàn ngọc hi, là chủ của rất nhiều địa ốc cùng công ty viễn thông.

Ông nội là là chủ tịch quân ủy, ba là thượng tướng, mẹ là thiếu tá cũng là viện trưởng bệnh viện quân đội.

Tuyệt đối là hồng tam đại, anh ta là thần thoại của Đế Đô.

(Hồng tam đại: ý chỉ những người có gia thế hiển hách như anh Đàm Từ Hi).

Người từng trải qua lễ rửa tội bằng máu tươi, luôn là mang theo vài phần chính trực.

Lời đồn nói anh ta lạnh nhạt đến đông chết người, là người ngoại trừ quyền lợi thì không có việc gì khiến anh ta thấy hứng thú.

Lại còn có một gương mặt đẹp trai khiến những vệ sĩ của anh ngày nào cũng lừa vịt.

(Vịt: ở đây ý chỉ những cô gái muốn nhào lên làm quen với anh)

Một nửa những cô gái tại Đế đô này đều muốn bò lên trên giường của anh, nhưng không một người nào được như ý nguyện.

Sinh hoạt hằng ngày của anh ấy rất có quy luật, rất nghiêm cẩn, rất cấm dục.

(Cấm dục: một người rất nhẫn nhịn về dục vọng của chính mình, cũng là chỉ về một người không dễ dàng bị mê hoặc bởi một cái gì đó (như phụ nữ))

Nhưng hiện tại bọn họ thấy được điều thần kỳ? Vị này lại có thể đối xử dịu dàng như thế với Cẩm đại tiểu thư.

Không phải do bọn họ hoa mắt? Mà chính là thời tiết muốn thay đổi?

Trong lòng Tầm Mịch cũng đang điên cuồng kêu gào.

Nếu cô nhớ không lầm, nam chính của vi điện này tên là Đàm Từ Hi.

Chính là, ai tới nói cho cô, cốt truyện căn bản không có đề cập đến việc vị Boss này xuất hiện tại bữa tiệc này.

Hơn nữa, anh ta không phải nên thấy hứng thú đối với nữ chủ hay sao? Tại sao cô lại có cảm giác anh ta thấy hứng thú với mình?

Mặc kệ trong lòng chấn động đến đâu, Tầm Mịch vẫn duy trì vẻ ngoài rất tốt.

Chỉ là cơ thể cô chút cứng đờ, biểu lộ tâm trạng hiện tại của cô không bình tĩnh.

“Đàm tổng, thật không dám nghĩ tới ngài sẽ đến, thật là vẻ vang cho kẻ hèn này”

“Đây là cô con gái út của tôi, Cầm Hoài Sắt, Hoài Sắt, mau đến chào Đàm tổng đi con”

Cầm Thịnh thật sự rất là kinh hi, đối với việc Đàm Từ Hi đến tham dự bữa tiệc của nhà họ Cầm tỏ chức, miệng của ông ta cười đến muốn xoái quai hàm.

(Kinh hi: vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng)

Vốn dĩ phát thiệp mời vị này, cũng chỉ là muốn đánh cược một lần.

Ai có thể nghĩ đến, lại có thể thật sự đến.

Việc này nhất định là do Hoài Sắt mang đến vận may cho mình, con mới vừa về nhận tổ quy tông, thì đã đem vị đại nhân vật này đến nhà.

Cầm Hoài Sắt bị đẩy ra, gương mặt phiếm hồng, biểu tình ngượng ngùng.

Quả nhiên là bộ dáng nhu nhược khiến người muốn che chở, giọng nói cũng nhỏ nhẹ:

“Anh Từ Hi, anh có khỏe không?”

Không ai biết trong lòng Cầm Hoài Sắt có bao nhiêu xôn xao. Cô yêu người này đã mười năm.

Cô cố gắng nỗ lực bò lên trên, vì muốn trở thành người thừa kế của nhà họ Cầm.

Như vậy, cô có thể xứng đôi với anh, cô cũng có đủ tư cách ở cạnh anh.

Tầm Mịch nhủ mảy lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai cha con này lại bắt đầu diễn kịch.

Trong lòng nghĩ:

Các người đã muốn diễn, nên ta không xem, chẳng phải là rất xin lỗi các người sao?

Thả lỏng thân thể, dựa lưng vào trên sofa, hai chân bắt chéo, cả người phát ra một chút lười biếng rất mê người.

“Người là ai, ta không quen biết người”

Hắn rất quen với tình huống con gái dùng loại giọng điệu thân mật như vậy để nói chuyện với hắn, loại này chỉ nghĩ muốn bò lên giường của hắn mà thôi.

Đàm Từ Hi đứng lên, sắc mặt dịu dàng nhanh chóng chuyển thành lạnh băng vô tình, ánh mắt nhìn Cầm Hoài Sắt giống như là đang nhìn một con rắn độc.

Chỉ cần xác định tử huyệt, thì sẽ xuống tay không chút do dự.

(Tử huyệt: vị trí khiến một người có thể chết ngay lập tức)

Rõ ràng Cầm Hoài Sắt không nghĩ tới, Đàm Từ Hi lại lạnh lùng nói những lời như vậy với cô. Trong mắt tràn đầy không thể tin tưởng cùng tổn thương.

Thậm chí còn có một chút ai oán, nước mắt cứ như vậy chảy xuống.

Cầm Thịnh xấu hổ đứng ở tại chỗ, nhìn con gái khóc, lập tức dỗ dành.

Tâm trạng của Tầm Mịch cực kỳ tốt, những uất ức trước đó đã tan biến mất tích.

Nhìn thấy hai con người ghê tởm này bị nhục nhã, thì cô sẽ rất hạnh phúc.

Vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào người đàn ông đứng ở trước mình, thiết tình cảm ơn.

“Đàm tổng, cảm ơn ngài hôm nay có thể tới”

Đàm Từ Hi đứng hình một chút.

Hiện tại mới lấy lại tinh thần, rõ ràng, trước kia mình ghét nhất là bị người khác chạm vào.

Vừa rồi, hấn không chỉ chủ động cứu cô, ôm cô vào lòng, mà hiện tại, hấn lại không hề bài xích đối với sự đụng chạm của cô.

Ngược lại, trong lòng còn có một loại cảm xúc khác thường đang dần nảy sinh, nhưng rất ít.

Trong khoảng thời gian ngắn, hấn cũng không biết đó là cảm giác gì.

“Không cần cảm ơn”

Giọng nói vẫn lạnh băng, lại không giấu được một chút dịu dàng trong giọng nói.

Hấn sẽ đến, cũng là vì hấn bị nụ cười của ai kia mê hoặc tâm hồn.

Hấn từng vì mẹ già mà đi xem mắt mấy lần.

Kỳ thật, hấn biết mẹ già chỉ là muốn mình có người chăm sóc.

Chỉ là vừa nhớ tới những cô gái đó ở trước mặt mình ông ọ tạo dáng, hấn tự dưng dâng lên một chút phản cảm.

Nhưng không giống như cô bé nhỏ nhắn trước mắt này, cô có một đôi mắt sâu lắng, khiến người ta nhìn không rõ cô đang suy nghĩ điều gì.

Tầm Mịch hơi hơi cười nhạt, lại đang nói thầm trong lòng, cô luôn có loại cảm giác cốt truyện đã tan vỡ.

Đặc biệt là người này, nói vai chính rất lạnh lùng, lạnh lùng đâu?

Đối xử với mình dịu dàng như vậy, muốn làm gì đây???

Trong lòng Cẩm Hoài Sắt ghen ghét đến sắp điên rồi.

“Tại sao lại như vậy? Mọi chuyện không nên xảy ra như vậy, chuyện hoàn toàn không giống với kế hoạch của mình chút nào.

Cái con tiện nhân Cẩm Tầm Mịch kia bất quá cũng chỉ là một đứa con gái kiêu căng bị chiều hư, dựa vào cái gì nó có thể được mọi người khen ngợi.

(Tiện nhân: chỉ một người hèn hạ, ti tiện, nói chung là một người sống trong cấp thấp nhất trong xã hội, hầu hết là chỉ những người buôn bán thể xác)

Đó là thuộc về mình, tuyệt đối không thể làm nó cướp đi.

“Đinh... Nữ chủ hắc hóa, xin chủ nhân cẩn thận”

(Hắc hóa: ý nói một người bình thường nhưng bị tác động bởi một việc gì đó mà từ từ chuyển thành người vô cùng độc ác, ích kỷ, có thể vì lợi ích mà giết người)

Giọng nói của Bảo Bảo đột nhiên vang lên trong đầu Tầm Mịch.

Làm Tầm Mịch sững sốt một chút, ngay sau đó đã phản ứng lại đây.

Hoàn toàn không che dấu, nhìn Cẩm Hoài Sắt.

A... Hắc hóa sao? Thật sự là quá tốt!

Giờ phút này, trong lòng Tầm Mịch giống như có một ngàn con ngựa đang chạy từ nam đến đông, sau đó lại chạy ngược trở về.

Hắc hóa, tốt, mẹ nó, t cho m hắc hóa.

Đừng cho rằng cô ngu, không biết hắc hóa là gì. Vừa nghe thì biết đó không phải là thứ gì tốt đẹp.

Đàm Từ Hi có chút khó hiểu, em ấy vì cái gì một chút lại nhú mày, một chút lại nghiêng răng nghiêng lợi, biểu tình thật rất phong phú.

Duỗi tay sờ sờ đầu của cô, dường như đang an ủi vật cứng.

Một cái sờ đầu, khiến Tầm Mịch hoàn toàn bị đánh bại.

Ngây ngốc nhìn nam chính, trong lòng điên cuồng gào thét.

Thứ này tuyệt không phải nam chính, cmn ai đem nam chính thay thành người khác, mau đem người kia quay trở lại cho ta!!!

Mà Cẩm Hoài Sắt bị Cẩm Thịnh vắt và đổ dành xong, nước mắt lại lập tức chảy xuống, giống như vòi nước, chỉ cần chạm nhẹ vào cần gạt là chảy xuống ngay, nước mắt che kín toàn bộ khuôn mặt nhỏ.

Nhìn rất chặt vật lại đáng thương, thút tha thút thít rất giống một con chú nhỏ bị khi dễ.

Khóe miệng Tầm Mịch ngậm run rẩy, cô cuối cùng đã hiểu rõ.

Tại sao nguyên chủ vốn là quốc sắc thiên hương, mỹ mạo đều cao hơn đóa bạch liên hoa này lại bị người người chửi rủa.

Bởi vì là đối thủ diễn xuất quá xuất sắc, cũng hiểu được cách lợi dụng ưu thế của bản thân đi hấp dẫn người khác thương hại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 5: Người Thừa Kế Phán Công (Phần 5)

【 Gặp được nhau trong hàng tỉ biển người, anh và em lại rất hiểu rõ về nhau —— Tầm Mịch and Đàm Từ Hi 】

---

Cầm Tầm Mịch là một người khá kiêu ngạo, cô khinh thường sử dụng những thủ đoạn ti tiện đó.

Càng bởi vì cô kiêu ngạo cho nên không cho phép mình cúi đầu, cô là đại tiểu thư của nhà họ Cầm.

Từ nhỏ đã rất cao quý so với người khác, những điều được dạy dỗ trong mười tám năm càng làm cô nhận biết rõ ràng hơn địa vị của mình.

Tuyệt đối không thể vứt bỏ lòng tự tôn, cho nên cuối cùng cô mới có thể thua thảm hại đến như vậy, kết cục lại càng thê lương.

(Thê lương: đau thương buồn bã)

Những quan khách đứng gần hai cha con kia, đều tự nhận là mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cơ thể lại tự động dần dần rời xa hai người đó.

Rời xa Cẩm Thịnh cùng cô gái ngoài giá thú kia, hành vi ti tiện như vậy, cho dù là đối với những người thượng lưu như bọn họ thì vẫn bị người khác khinh bỉ.

Cho nên, hai người bọn họ không sợ có người chửi \*\*\*\*, là có nguyên nhân.

(\*\*\*\*: có thể nghĩ đến những từ thô tục nhất, tùy người đọc tưởng tượng)

Ngươi nếu không có quyền có thế, thì tuyệt đối sẽ bị người bên ngoài không hề cố kỵ mà mắng chửi cùng chỉ trích.

Nhưng nếu có quyền có thế, vậy thì chỉ bị mọi người nói một chút, nhiều nhất cũng chỉ âm thầm khinh bỉ cùng chán ghét.

Nói trắng ra là, chỉ cần ngươi có quyền có lực có địa vị thì không sao hết.

Mà lúc này đây, Tầm Mịch đã đem địa vị của hai người kia đổi chỗ với mình.

Cô nhận được, chính là tán thành cùng thương tiếc, còn Cẩm Hoài Sắt thì nhận được sự khinh bỉ cùng chán ghét.

“Anh Từ Hi, cảm ơn anh”

Ít nhất giờ phút này, ta là thật sự cảm ơn ngươi.

Cảm ơn ngươi đứng ở bên cạnh ta ngay lúc này, mặc kệ ta có cần hay không, phần ân tình này, ta sẽ ghi nhớ.

Những suy nghĩ đó cũng chỉ trong mấy giây.

Tầm Mịch đã điều chỉnh tốt trạng thái của mình, có lẽ cô nên hoàn toàn buông xuống, hòa nhập vào thế giới này mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đàm Từ Hi vừa vui lại vừa buồn, hẳn không muốn cô nói lời cảm ơn với mình.

Vì như vậy khiến hẳn cảm thấy quan hệ của mình với cô quá xa lạ, hẳn không thích. Nhưng, chính bản thân hẳn cũng không biết, mình thật sự muốn cái gì.

Vươn tay, lại nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô.

Phát hiện cô cũng không phản đối, sắc mặt cũng dần dần dịu dàng, đôi mắt hoa đào hiện lên một chút thỏa mãn.

“Không cần cảm ơn, em vui vẻ là được rồi, anh thích em cười”

Hắn không giỏi nói chuyện cho lắm.

Nhưng hẳn sẽ vì nụ cười xinh đẹp thoải mái tỏa sáng kia mà dốc sức bảo vệ cô, hy vọng cô không buồn lo không đau khổ.

Không nên hỏi hẳn vì sao mới lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng đã thừa nhận cùng quyết định hứa hẹn như vậy.

Bởi vì chính hẳn cũng nói không rõ, nhưng hẳn chính là muốn làm như vậy.

Trong ánh mắt của Tầm Mịch chợt lóe qua một chút kinh ngạc, ngay sau đó lập tức tươi cười.

Dường như có một người như vậy ở nơi đất khách quê người này quan tâm chăm sóc mình cũng không tệ. Không cần vì cha cặn bã cùng cô em gái nguy bạch liên mà đau lòng.

“Ừm, em nhất định sẽ vui vẻ, sẽ tươi cười mỗi ngày”

“Nói không chừng lần sau gặp lại, anh Từ Hi sẽ nhìn thấy em cười càng hạnh phúc đó”

Nửa nói giỡn nửa nghiêm túc, tươi cười trong sáng, ánh mắt long lanh.

Thăng tấp thâm nhập sâu vào trong lòng của Đàm Từ Hi, trong nháy mắt, tần suất trái tim đập có chút nhanh.

Chỉ nghe trước không nghe sau, Cầm Hoài Sát ghen ghét, lập tức dậm chân:

“Không thể nào! Anh Từ Hi sao có thể thích nó”

“Anh rõ ràng đã nói là anh ghét nhất loại đại tiểu thư kiêu căng, vì sao bây giờ lại như vậy?”

Vốn dĩ Cầm Hoài Sát bởi vì không đạt được mục đích của mình, nên cô muốn làm những người đó ghét bỏ Cầm Tầm Mịch, cũng đỡ tức giận một chút.

Nhưng, cô lại nhìn thấy nam thân của mình đối xử ân cần với con tiện nhân kia, càng thêm ghen ghét đến phát điên.

(Nam thân: người con trai mà mình vô cùng thần tượng, thường chỉ những người đẹp trai, nhà giàu, học giỏi)

Nhưng những gì mà cô sắp được chứng kiến, mới thật sự chân chính là đòn trí mạng.

Bất quá Cầm Tầm Mịch chỉ là một đại tiểu thư bị chiều hư, không coi ai ra gì, kiêu căng, ngạo mạn. Tại sao lại lọt vào mắt của nam thân.

Mấy năm nay, cô không ngừng giả dạng thành dạng con gái nhu nhược, dịu dàng, luôn nghe lời, tất cả là vì cái gì?

Cô không thể tiếp thu, trừng lớn hai mắt nhưng không thể che hết sự xấu xí hình thành từ sự ghen ghét đó k.

Đàm Từ Hi vốn đã không thích cô gái này, hiện tại cô ta còn thất lễ như vậy.

Đặc biệt là dám dùng loại ánh mắt ghê tởm như vậy nhìn mình, trong mắt lóe lên một chút ác độc.

Thật ra Tầm Mịch có chút nghi ngờ, rằng Cầm Hoài Sát đã sớm biết Đàm Từ Hi.

Trong cốt truyện có nhắc tới một đoạn tình cảm nhớ mãi không quên với một nam thân. Cuối cùng còn cùng nam thân ở bên nhau. Xem ra, chắc là nữ chủ dùng đến không ít thủ đoạn rồi.

Loại người mắt cao hơn đầu giống như Đàm Từ Hi, người bình thường là không lọt được vào mắt, trừ phi là có chỗ đặc biệt hơn người.

Nghĩ vậy, chắc điểm này bị Cầm Hoài Sát biết đến, cho nên lợi dụng thu hút ánh mắt của hẳn.

Tầm Mịch cũng dựa theo lời mà Cầm Hoài Sát vừa nói, hỏi ngược lại:

“Nếu cô nhất quyết khẳng định anh Từ Hi không thích loại đại tiểu thư kiêu căng, ngạo mạn giống như tôi. Vậy thì cô hãy nói cho tôi biết, tôi kiêu căng

ra sao, ngao mạng ra sao? Cũng thuận tiện nói cho tôi biết, anh Từ Hi thích dạng con gái gì?”

A... Thật là không biết điều, rõ ràng người ta chỉ nói là thích nụ cười của mình, vậy mà đến trong miệng của Cầm Hoài Sắt, đã thăng cấp thành yêu thích mình, đầu óc cũng thật là ... ha ha.

Chính chủ còn đứng ở tại đây, vậy mà dám bẻ cong lời nói của người ta, còn thuận tiện đánh đối phương một bạt tay, thật là ngu.

[Đánh một bạt tay: (ở đây có nghĩa tượng hình): Có nghĩa là làm một người nào đó thất mắt]

Bởi vì Cầm Hoài Sắt gặp được nam thân trong lòng, nên chỉ số thông minh rớt xuống không phanh.

Còn là bởi vì bị Tầm Mịch kích động, nên chỉ số thông minh trực tiếp bằng không.

“Anh Từ Hi thích loại con gái dịu dàng như nước, vừa ngoan ngoãn, lại nghe lời”

“Với danh tiếng của Cầm đại tiểu thư đây, còn muốn ta nói ra sao. Hừ! Mọi người ai ai cũng đều biết”

“Cho dù, cô là chị của tôi, tôi cũng không thể để anh Từ Hi bị cô lừa gạt”

Gương mặt dường như muốn nói ‘ em làm tất cả là vì muốn tốt cho anh, cho nên anh phải nhận rõ gương mặt thật của nó’, ánh mắt mong chờ nhìn Đàm Từ Hi.

Sau đó lại dùng tư thế ‘ cho dù là người thân, ta cũng sẽ không thỏa hiệp ’ nhìn thẳng vào Tầm Mịch.

Tầm Mịch thấy nữ chủ như vậy, thở dài trong lòng, không biết nên nói gì.

Cô vẫn là đánh giá cao chỉ số thông minh của nữ chủ. Ngu như vậy, còn có thể làm người thừa kế của nhà họ Cầm cùng con dâu của nhà họ Đàm?

Muốn nuốt chừng hai gia tộc lớn tại Đế Đô?

Trong cốt truyện, nữ chủ thành công gả cho Đàm Từ Hi, chuyện này tuyệt đối là bởi vì có vàng sáng quay quanh vai chính rồi.

Hừ lạnh một tiếng, Tầm Mịch không cho là đúng, mở miệng nói:

“Tôi thật ra rất hiếu kì, danh tiếng của Cầm Tầm Mịch tôi rốt cuộc bị đồn ra sao?”

“Các bác, chú, dì, các anh, các chị có ai có lòng tốt nói một chút cho em biết, có được không?”

“Mấy năm nay, cuộc sống của tôi chỉ quanh quẩn nhà cùng trường học, vậy mà lại bị người ta đồn bậy đồn bạ là sao?”

Cô không có ngu như vậy, cô rõ ràng nhớ, chuyện lớn nhất mà mình gây ra cũng chỉ vào năm mình tám tuổi.

Một đứa bé gái thường hay chơi chung với mình tự nhiên té ngã ở trước mặt mình, lại cố tình nói với mấy bạn nam, là mình đẩy nó.

Còn giả vờ khóc lóc, giả vờ tội nghiệp, giống như nó bị mình ức hiếp.

Lúc ấy, mình chỉ làm ngơ, nhưng lại nghĩ tới chuyện của mẹ của mình, cũng không quan tâm đối phương là ai, lớn hay nhỏ.

Đã đánh người ta đến nhập viện, cuối cùng còn bức cả nhà người đó rời khỏi Đế Đô.

Bởi vậy, Cầm đại tiểu thư mới ghét có người ở trước mặt cô giả vờ tội nghiệp, chuyện này nhanh chóng bị truyền ra ngoài.

(Truyền: đồn thổi, tin đồn, lời đồn)

Không hiểu sao, sự việc lại càng ngày không khống chế được, đồn đãi càng xa sự thật.

Hơn nữa, tính cách của Tầm Mịch rất kiêu căng nên khinh thường giải thích.

Cho nên, những lời đồn đãi đó mới kéo dài đến tận bây giờ, thật sự là một đi không thể trở lại.

Mọi người ở đây bốn mắt nhìn nhau, đều biết điều ngậm miệng lại.

Không nhìn thấy Đàm tổng dùng ánh mắt độc ác đầy khủng bố nhìn bọn họ sao?

Đó rõ ràng là đang cảnh cáo bọn họ.

Nếu bọn họ dám nói, ngày mai ... à không, nói không chừng ngay ngày hôm nay bọn họ phải đối mặt với cuồng phong bão táp.

Kỳ thật, bây giờ bọn họ đã biết là bọn họ thật sự hiểu lầm Cẩm đại tiểu thư.

Đàm Từ Hi nhìn bọn họ chỉ là muốn nghe xem người ngoài rốt cuộc là đồn đãi ra sao về cô, không có ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6: Người Thừa Kế Phản Công (6)

【 Nhìn thấy có người khi dễ em, rất tức giận. Tại sao? —— Đàm Từ Hi 】

Trong thế giới nội tâm của Đàm Từ Hi, đã nhìn trúng người nào đó, thì người đó chẳng khác nào là của mình. Nếu đã là của mình, vậy người khác xúc phạm đối phương chính là xúc phạm chính mình.

Chuyện như vậy, nhất định phải kiên quyết ngăn chặn, ai dám không sợ chết, cứ việc nhào lên, hấn sẽ giết chết kẻ đó.

Nhưng, hiện tại hấn chỉ mới có cảm giác với Tầm Mịch, chỉ đơn thuần yêu thích cô bé nhỏ nhắn này.

(Đơn thuần: đơn giản)

Có lẽ là bị nụ cười của cô hấp dẫn, cũng có lẽ là bị sự kiêu ngạo của cô làm hấn kinh diễm. Tất cả đều làm hấn có chút không tự giác mà quan tâm, chăm chú nhìn mà không biết.

Lặng im nửa ngày, cũng không thấy người nào mở miệng nói, ánh mắt của mọi người cũng luôn trốn trốn tránh tránh, nhìn ra sao cũng thấy bọn họ đều có chút chột dạ.

(Chột dạ: làm điều gì đó sai trái sợ người khác phát hiện)

Thật ra, hiện tại trong lòng bọn họ cũng rất khổ sở, những hành động của Cẩm đại tiểu thư đều là nghe người ta nói. Cái gọi là ba người biến thành một cái chợ chính là như vậy.

Thật muốn làm người tới nói, ngọn nguồn lời đồn đãi là từ đâu mà đến.

Nhìn thấy mọi người yên lặng, Cẩm Hoài Sát lại thiếu chút nữa phát điên lần hai.

Cô ta vốn tính toán hết tất cả, nhưng lại không được như ý muốn, cô ta sao có thể cam tâm, đặc biệt là tại đây còn có người nọ.

(Cam tâm: bằng lòng, cam lòng)

“Chị, em biết chị không muốn chấp nhận những chuyện đó, em cũng tin tưởng chị, khẳng định là chị không có làm những chuyện đó”

“Nhưng không có lừa làm sao có khối, cuối cùng còn bị người ta truyền ra ngoài, đều không phải là những từ dễ nghe”

“Hôm nay là một ngày tốt, càng là ngày thành niên quan trọng nhất của chị, vẫn là không cần nghe những lời dơ bẩn đó”

Chớp đôi mắt to, giả vờ tội nghiệp, yếu đuối nhìn Tầm Mịch, ngón tay vo vo vạt áo, dường như đang rất bứt rứt.

Khiến Tầm Mịch thiếu chút nữa phun máu, đừng hiểu lầm, không phải bị chọc tức mà là bị ghê tởm.

Thứ con gái ngu xuẩn này thật sự cho rằng mọi người ở đây đều là người ngu hết hay sao? Hay là cô ta cho rằng tất cả mọi người vẫn luôn đứng ở phía cô ta.

Những lời đó rõ ràng là chữ bói cùng trào phúng, cho dù tính người ngu, cũng có thể nghe ra.

Cái gì kêu ngày hôm nay là cái ngày tốt, không cần nghe những lời dơ bẩn.

Quả nhiên, là tâm cơ kỹ nữ, không phải vô duyên vô cớ mà người ta sáng tạo ra câu này.

“A... Phải không, nếu cô biết ngày hôm nay đối với tôi mà nói là một ngày rất quan trọng, vậy tại sao cô còn muốn tới?”

“Cô cho rằng tôi giống Cẩm tổng, lúc nào cũng bị cô lừa dối xoay vòng vòng hay sao? Tương mắt tôi cũng mù giống ông ta hay sao? Ha, ngu ngốc”



Nét mặt của Tầm Mịch tràn ngập sự khinh thường, hoàn toàn không che dấu. Khóc mỗi nhẹ giương lên, nhìn Cầm Hoài Sắt giống như nhìn một con kiến.

“Cầm Tầm Mịch, Hoài Sắt là em gái ruột thịt của mày, mày tỏ thái độ gì vậy, mau xin lỗi em gái của mày cho tao ngay lập tức”

Cầm Thịnh tức giận đến mức đầu muốn bốc khói.

Con nhỏ này luôn nghe lời hần, hần nói một không dám nói hai. Ngày hôm nay, sao lại hỗn hào như vậy, dám cãi lời hần.

Dự định muốn chờ qua ngày hôm nay sẽ tuyên bố cho Cầm Sắt vào công ty làm việc, hiện tại xem ra không cần thiết cho nó mặt mũi làm gì, cứ vậy mà làm thôi.

Đàm Tử Hi không vui, thân là cha sao có thể không công bằng như thế.

Đang chuẩn bị mở miệng, thì phát hiện Tầm Mịch lôi kéo bàn tay của mình, hần nhanh chóng nhìn cô, thấy cô nhìn mình lắc đầu.

Đàm Tử Hi phản xạ có điều kiện nắm lại tay cô, mới phát hiện xúc cảm thật tuyệt, cảm giác ... rất mềm mại.

Giống như là bông gòn, rất thoải mái còn mang theo một chút ấm áp.

Khắp nơi trong đầu nháy mắt tràn ngập bông hoa, cái loại cảm giác này ... rất kích thích, cũng rất mê người.

Biểu tình trên gương mặt nhìn vẫn bình thường, nhưng thật ra trong lòng đã kinh ngạc đến không kềm chế được.

Tầm Mịch phát hiện hơi thở của anh chàng này có một chút biến hóa, cô nhanh chóng hiểu rõ ... rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Trong mắt hiện lên một tia sáng cảm động, cô giống như trong lúc vô tình khiến nam chính yêu thích mình rồi.

“Hôm nay, vừa lúc Đàm tổng cũng ở đây, tôi cũng xin mượn cơ hội này, hướng mọi người tuyên bố hai chuyện.”

“Chuyện thứ nhất, chính là những lời vừa mới nói, Cầm Hoài Sắt, con gái út của tôi, sẽ chính thức trở lại nhà họ Cầm”

“Chuyện thứ hai, chính là chờ sau khi con gái út của tôi đủ mười tám tuổi sẽ đi vào công ty làm việc. Đến lúc đó, hy vọng mọi người giúp đỡ nhiều hơn”

Cầm Thịnh mang thái độ không muốn ai phản đối, cộng thêm bộ dáng cha hiền, nắm tay Cầm Hoài Sắt, cười kiêu ngạo.

Hai cha con còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không phát hiện những lời này mang đến bao nhiêu chấn động?

Chủ của gia tộc nhà họ Cầm lại ở ngày sinh nhật của con gái lớn tuyên bố cho phép con gái ngoài giá thú nhận tổ quy tông, đề tên vào gia phả nhà họ Cầm, còn nói sau khi đủ mười tám tuổi sẽ đi vào công ty làm việc.

Điều này tỏ về gì?

Những người ở đây không ai là không hiểu ý nghĩa của những từ đó.

Chính là nói cho Cầm đại tiểu thư biết, người thừa kế nhà họ Cầm không nhất định là cô. Đây là ngang nhiên muốn hủy đi quyền thừa kế của Cầm đại tiểu thư.

Mọi người tụ thành tốp ba tốp năm, nhỏ giọng đàm luận, đa phần đều là thương hại thân Cầm đại tiểu thư, ánh mắt cũng quan sát sắc mặt của cô.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông đứng cạnh cô, mọi người lại sững sờ một chút. Ngay sau đó là biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Có kịch hay để xem rồi, sao Đàm tổng có thể mặc kệ người mà mình coi trọng bị người khác khi dễ kia chứ?

Chính xác.

Người mà Đàm Tử Hi bắt đầu chuẩn bị cung chiêu, không những vậy, hần còn có chút tình ý đối với đối phương. Bảo hần làm sao có thể chấp nhận cô bị người khác bắt nạt.

“Cầm tổng thật là thích nói giỡn, người thừa kế của nhà họ Cầm còn chưa có đi vào công ty”

“Thì đã gặp không chờ nổi, mà để một đứa con gái ngoài giá thú đi vào, ngài cũng không sợ cổ phiếu của công ty đột nhiên rớt giá?”

Hần đối với ông già hồ đồ này một chút cảm tình cũng đều không có, đối với cái thứ đang khóc lóc giả mù sa mưa kia càng là ghét hơn.

Nhưng, những lời nói này, là đã nói rất khách sáo cũng thuận tiện nói sơ một chút, đối với một công ty lớn mà nói.

Một chút gió thổi cỏ lay, đều là sẽ thương gân động cốt. Huống chi là một chuyện trọng đại như vậy.

Có lẽ, người khác sẽ không để bụng chuyện nhà của người, nhưng những cổ đông cùng những người hợp tác kinh doanh thì lại khác.

Trước tiên, bọn họ sẽ xem xét nhân phẩm, sau đó mới quyết định mọi chuyện.

Nét mặt của Cẩm Thịnh cứng đờ, Cẩm Hoài Sát thì khóc lóc thảm thiết. Lần này là thật sự đau lòng mà khóc.

“Anh Từ Hi, anh sao lại nói như vậy, em không có muốn đoạt vị trí người thừa kế với chị Tầm Mịch. Cha cũng không có ý gì mặt, anh sao có thể nói như vậy.”

Giương mặt biểu hiện ra ‘không thể tin được’, đôi mắt đã khóc đến đỏ, giờ phút này nhìn, rất là yếu đuối mong manh, yêu cầu người ta đến yêu thương.

Đàm Từ Hi nhú mày, trong mắt lạnh lẽo càng sâu.

“Cô rốt cuộc ai? Đừng nói như tôi cùng cô rất quen thuộc, tôi không quen biết cô”

Tầm Mịch thiếu chút nữa nhin không được trực tiếp vỗ tay khen ngợi.

Thì ra, nam chính cũng có thể sắc bén như vậy. Chỉ là cô thật sự nghĩ muốn nói một câu.

Kỳ thật, cô cùng anh cũng không thân, aiiiiii.

Chẳng qua, Tầm Mịch chỉ nghĩ trong lòng chứ không có nói ra, cô chỉ là nhìn trò hề này mà cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Nếu Cẩm tổng đều đã nói như vậy, Cẩm Tầm Mịch tôi cũng không phải là loại người không có giáo dưỡng, giống cái thứ người cứ mở miệng là muốn chết muốn sống kia”

“Như vậy, 10 giờ trưa ngày mai, xin mời Cẩm tổng mang theo cô con gái giỏi giang của ngài cùng luật sư đến công ty chờ tôi”

Nếu đã hết tình đoạn nghĩa, cô cũng không cần thiết nề tình.

Đừng cùng cô nói cái gì tình cha con trong mười tám năm, điều đó chỉ làm cô cảm thấy rất là mỉa mai, trào phúng.

Suốt mười tám năm, không phải tám năm, cũng không phải mười năm, đổi lấy kết quả như vậy, còn có cái gì gọi là tình cha con.

Có người, rõ ràng là máu mủ tình thâm lại đã thương mình đến khắc cốt. Có người, không cùng chung huyết thống lại thật lòng yêu thương mình.

Tựa như giờ phút này, giống như Cẩm Thịnh với Đàm Từ Hi!

Tầm Mịch đứng lên, Đàm Từ Hi cũng đứng lên theo, có chút lo lắng nhìn cô.

Trong lòng tức giận, ông già này thật là già quá rồi, tốt xấu chẳng phân biệt nổi.

Trở về sẽ nói cho mẹ già biết, sau này có nhìn người thì đôi mắt phải đánh bóng một chút.

“Hiện tại, xin mời hai vị đi ra khỏi nhà tôi, nhà họ Cẩm không chào đón các người”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Người Thừa Kế Phản Công (7)

【 Người bắt nạt em bị đuổi đi, ừ, anh rất vừa lòng —— Đàm Từ Hi 】

Chủ nhân của tòa biệt thự nhà họ Cẩm này là Cẩm Tầm Mịch cô, đây là do đích thân ông nội công bố cũng có giấy tờ công chứng đăng hoàng.

Ông nội cùng mẹ để lại rất nhiều tài sản cho Tầm Mịch.

Mà nguyên chủ sở dĩ bị thua thê thảm như vậy, cũng không thể không nói tới, chính là bị vầng hào quang của vai chính gây ra.

Còn Tầm Mịch này thì sẽ không, chuyện này cũng coi như là Cẩm Thịnh chính mình tự tìm.

Nếu là đợi một thời gian sau mới tuyên bố, thì mấy ông già cổ đông trong công ty cũng đều sẽ bị Cẩm Hoài Sát thu phục.

Ngay cả luật sư riêng của ông nội cũng bị Cẩm Hoài Sát thiện lương nhu nhược đả động. Cho nên, luật sư mới hủy diệt giấy tờ chuyển nhượng cổ phần của.

Nhưng hiện tại sao?

Đã biết trước cốt truyện sao có thể để nó tiếp tục diễn ra. Đây không phải là tính cách của cô.

Khóe môi giương lên một chút, hơi hơi mỉm cười, trong mắt lại lạnh băng, không có chút độ ấm.

Hôm nay, những người tới tham bữa tiệc, trong lòng mọi người đều hồi hộp, đoán đo.

Cẩm Thịnh còn muốn chờ những người đó khen con gái của mình, muốn mở một con đường đầy hoa hồng cho con gái của mình, lại chờ đến một câu nói không nề tình như vậy, lập tức tức giận.

“Cẩm Tầm Mịch, mày có ý gì, đừng quên, nơi này là nhà của tao. Tao mới chính là chủ của nhà họ Cẩm, phải đi cũng là mày”

Hắn là thật sự là bị chọc điên, cũng không suy nghĩ vì sao Cẩm Tầm Mịch lại có thể bình tĩnh mà nói chuyện đúng lý hợp tình như vậy. Chỉ biết, giờ phút này, Cẩm Tầm Mịch làm ông bị mất mặt.

Còn làm trò trước mặt mọi người, thân làm cha, sao có thể nuốt trôi nổi nhục này.

Tầm Mịch cười lạnh một tiếng:

“Cẩm tổng, ngài nói lời này thật đúng là buồn cười, chủ nhân nhà họ Cẩm gia trước nay đều không phải là ông”

Chủ nhân nhà họ Cẩm thì sao? Chỉ cần cô muốn, một giây sẽ san bằng nhà họ Cẩm, chẳng qua chỉ là một nhà họ Cẩm nhỏ nhỏ mà thôi.

Không nói, cho dù là gây dựng sự nghiệp lại một lần nữa bằng hai bàn tay trắng, cô cũng không sợ, trong tay cô còn có n tài sản. Chưa kể, với mối quan hệ khá tốt hiện tại của cô cùng Đàm Tử Hi, còn sợ bỏ không dậy sao?

Cô nghĩ, cô rốt cuộc đã sáng tỏ vì sao hệ thống lại tuyên bố nhiệm vụ là phản công tiến công.

Bởi vì nam chính chính là đuôi vàng, tiến công, tuyệt đối bảo đảm đó là con đường sống.

Tầm Mịch biết chính mình rất cuồng ngạo, tính cách càng lỗ mãng, nhưng thật tình là cô nhịn không được.

Chỉ cần nhìn thấy hai con người căn bã này thì sẽ cảm thấy đau mắt, cô nếu không phản kích, phỏng chừng buổi tối ăn cơm không nổi.

“Cẩm tổng, xin mời rời khỏi, đừng đem chuyện này gây rối thêm, như vậy rất mất mặt”

Là cánh tay phải của BOSS đại nhân, Khải Văn thực thức thời ra mặt giải quyết.

Tuy rằng, ... vừa nãy cũng là tiếp thu ánh mắt xuyên tim của BOSS đại nhân, mới có thể đứng ra giải quyết, nhưng trong lòng của hắn thực xót xa.

Cẩm Thịnh vốn đang muốn nói thêm, nhưng khi nhìn thấy người đứng ra can thiệp là thư ký riêng của Đàm Tử Hi, thì lập tức im miệng.

Cho dù trong lòng có rất nhiều điều không cam lòng cùng tức giận, cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

“Hừ, hôm nay nể mặt Đàm tổng, không tranh chấp với mày”

Ngày mai, hắn muốn cho Cẩm Tầm Mịch biết, rốt cuộc, ai mới là chủ nhân của nhà họ Cẩm này.

Cẩm Hoài Sát oán hận nhìn Tầm Mịch, trong mắt tràn ngập hận ý, cả gương mặt đều chuyển thành màu đen.

Mang theo Cẩm Hoài Sát rời khỏi cửa lớn nhà họ Cẩm, khuôn mặt miễn cưỡng duy trì tươi cười của Cẩm Thịnh cũng trực tiếp thay đổi thành ác độc đến muốn ăn thịt người.

“Ba, ba đừng nóng giận, con nghĩ chị khẳng định không phải cố ý”

“Hôm nay đều là con sai, con không nên tùy tiện xuất hiện, làm chị không thoải mái”

“Nhưng con là thật lòng muốn chúc mừng chị, ba, ba ngàn vạn không cần bởi vì con mà cùng chị xảy ra mâu thuẫn”

“Chị ấy là người mà ông quyết định làm người thừa kế, hôm nay vừa mới thành niên, có thể nắm cổ phần công ty trong tay”

“Ba cùng chị nếu xảy ra mâu thuẫn, đối với công ty cũng không tốt”

Sắc mặt của Cầm Hoài Sát nhăn nhó dữ tợn, cúi đầu xuống, đi lên nắm tay Cầm Thịnh, làm nũng nói.

Chờ đến khi ngẩng đầu lên, lại biến thành bộ dáng đáng thương.

Đặc biệt là giọng nói giống như là rất quan tâm đến Tầm Mịch, nhưng thật ra phía sau lại dùng trăm phương ngàn kế bôi đen danh dự của cô, nhưng trong lòng vẫn còn chưa thấy đủ.

Quả nhiên, sau khi Cầm Thịnh nghe Cầm Hoài Sát nói xong, càng thêm bức bối.

Cũng hoàn toàn mặc kệ đây là ở đâu, trực tiếp chửi bới.

“Hừ, con nhỏ Cầm Tầm Mịch đó tính là cái thứ gì, cho dù lão già kia có để lại cổ phần cho nó đi chăng nữa, thì nó cũng không thể nắm giữ được cả nhà họ Cầm”

“Chuyện công ty còn không có chỗ cho một đứa hỉ mũi còn chưa sạch như nó chen chân vào”

“Hoài Sát, con đừng sợ, mọi chuyện đã có ba lo”

“Ngày mai con chỉ cần theo ba đi công ty, ba sẽ sắp xếp cho con làm việc dưới trướng của giám đốc để dễ dàng học tập”

“Đội con quen thuộc với công việc trong công ty, thì có thể giúp ba chia sẻ gánh nặng công việc rồi”

Cầm Thịnh vỗ nhẹ bả vai của Cầm Hoài Sát, trong mắt tràn ngập ý cười.

Đúng là con gái ngoan của mình, vừa đáng yêu lại tốt bụng, làm gì cũng nghĩ cho mình, đâu có giống như đứa con gái mất dạy kia.

Lúc trước, nếu không phải lão già kia tạo áp lực, thì không có lý do gì hấn lại cưới Liễu Ngưng Tâm làm vợ, mà đã cưới người con gái mà mình yêu nhất rồi.

Cho nên, hấn cực kỳ không thích người phụ nữ kia, ngay cả đứa con gái mà bà ta sinh ra hấn cũng không thích.

Chỉ là hấn không nghĩ tới, lão già kia lại rất yêu quý Cầm Tầm Mịch, làm hấn không thể đem Hoài Sát trở về nhận tồ quy tông.

Thật vất vả mới chờ đến lão già kia đi xuống mồ, hiện tại lại bị Cầm Tầm Mịch lấy quyền lợi của chủ nhà họ Cầm đuổi hấn đi, khiến hấn mất mặt, tích tụ tức giận một bụng.

“Đạ, mọi chuyện đều nghe theo ba, ba trước tiên chúng ta hãy rời khỏi nơi này cái đã. Nếu để chị thấy được, thì chị sẽ không vui đâu”

Cầm Hoài Sát một phút cũng đều không buông tha cơ hội chửi bới Tầm Mịch, trên mặt luôn tươi cười, luôn giữ biểu tình yếu đuối, mong manh, nhìn rất là trong sáng.

Bảo sao Cầm Thịnh không yêu thích Cầm Hoài Sát.

Có một cô con gái hiểu chuyện, lại thích làm nũng, điều này thật là an ủi tâm hồn của hấn.

Hai người đến lúc rời khỏi cũng chưa phát hiện cách đó không xa, phía sau một bụi cây có hai người đang đứng, quang minh chính đại mà nghe lén.

Phi Thiên Trì cùng La Chấn bốn mắt nhìn nhau, trên gương mặt đều là tràn đầy hứng thú.

Hai người bọn họ vốn dĩ cũng không tính toán tới dự bữa tiệc này, nhưng đều là một trong ba gia tộc lớn, nên cũng phải nể mặt mũi một chút.

Huống chi, còn là lễ trưởng thành của một đứa con gái hư hỏng danh tiếng dơ bẩn, bọn họ đã mượn cớ từ chối đi.

Hiện tại, bởi vì sẽ xuất hiện tại đây, cũng là vì phụ thân đại nhân yêu cầu của mình thông báo, nói Đàm tổng cũng tới, cho nên bọn họ mới lật đật chạy tới.

Chỉ là không nghĩ tới, vừa tới trước cửa thì đã nghe được cuộc nói chuyện đầy thú vị như vậy, nhà họ Cầm này thật đúng là có chút náo loạn.

“Mày nói thử xem, đứa con gái ngoài giá thú này lợi hại, hay là Cầm đại tiểu thư, người mang trên lưng hắc lịch sử kia lợi hại?”

(Hắc lịch sử: lịch sử đen, ý chỉ những điều dơ bẩn, xấu xí đã xảy ra trong quá khứ mà mình không muốn cho người khác biết. Vd: ăn trộm, ngoại tình, giết người, đoạt người yêu của người khác .....)

Phi Thiên Trì dào dạt hứng thú dò hỏi, hiện tại hấn thật là có chút gấp đến không chờ nổi, làm sao bây giờ?

La Chấn ném một ánh mắt xem thường cho Phi Thiên Trì, nhắc chân vòng qua hấn đi vào trong.

Chuyện như vậy, hoàn toàn không cần đoán.

Nếu Đàm Từ Hi đứng ở phe Cẩm đại tiểu thư, cái đứa con gái ngoài giá thú kia cho dù có lợi hại cũng không thể đấu lại ông trời.

Đương nhiên, cụ thể như thế nào, vẫn là tận mắt nhìn thấy mới có thể kết luận.

Xem ra, sau khi trở về, phải bàn bạc với trường bối trong nhà về chuyện lần này.

Phi Thiên Trị thấy thẳng bạn thân không để ý tới hắn, sờ sờ cái mũi, trong lòng chửi thầm, thật là không thể thoải mái mà đùa giỡn mà, người gì đâu như cục đá.

Lúc hai người đi vào đại sảnh, thì bên trong đã khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt như lúc ban đầu.

Chỉ thấy, Tầm Mịch cùng Đàm Từ Hi đều đang đứng phía sau ban công nho nhỏ, gương mặt tươi cười, đang nói điều gì đó.

“Anh Từ Hi ca, cảm ơn anh, nếu có thể, chúng ta... Có thể hợp tác với nhau được không?”

Đây là điều mà cô đã quyết định sau khi trải qua suy nghĩ cẩn kẽ.

Nguyên vọng của Cẩm Tầm Mịch là không để cho nhà họ Cẩm rơi vào trong tay của người ngoài, làm cho nhà họ Cẩm càng ngày càng đi lên.

Nếu muốn đạt được mục tiêu đó, thì cô phải lấy ra mười hai ngàn tinh lực tập trung vào việc kinh doanh, đối với cô mà nói, điều đó rất có tính khiêu chiến.

(Tinh lực: tinh thần và nghị lực).

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Người Thừa Kế Phản Công (8)

【 Trái tim đã rung động, bỗng có chút sợ hãi, anh Từ Hi, em có thể hy vọng về tương lai của hai chúng ta hay không? —— Tầm Mịch 】

Cô thông qua cốt truyện đủ để nắm bắt tình huống hiện tại của nhà họ Cẩm... tình hình hiện tại rất nguy hiểm.

Rốt cuộc còn có hai gia tộc lớn là Phi gia cùng La gia, ba gia tộc tự kiềm chế lẫn nhau, muốn vượt trời, tiến lên phía trước một bước, rất khó.

Nhưng nếu có sự giúp đỡ của Đàm Từ Hi, thì sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Cho dù mối quan hệ giữa hai người có chút quý dị, Tầm Mịch vẫn cứ quyết định làm.

Đàm Từ Hi cầm ly rượu trong tay, lắc nhẹ, nhìn Tầm Mịch, ánh mắt còn sáng hơn so với bầu trời đêm đầy sao kia.

“Được. Em soạn hợp đồng xong rồi đến tìm anh là được”

Hắn vốn đã muốn giúp cô, nhưng, hiện tại cô đã chủ động nói ra, trong lòng hắn có một chút hạnh phúc.

Điều này không phải là nói, cô rất tin tưởng hắn sao, nên mới muốn xin hắn giúp đỡ? Trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Không được, hắn cần phải tìm hiểu rõ ràng về nhà họ Cẩm, cần kêu Khải Văn nhanh chóng điều tra toàn bộ sản nghiệp cùng hạng mục đang làm của nhà họ Cẩm mới được.

Khi đó hắn mới có thể giúp cô đối phó với mấy lão già kia.

Khải Văn đang đi chào hỏi người quen trong bữa tiệc thì bỗng nhiên hất xì một cái.

Xoa xoa cái mũi, cảm thấy giống như có chuyện gì đó không tốt muốn phát sinh.

“Khải Văn tiên sinh không có việc gì đi”

Chủ nhân của nhà họ Phi lo lắng hỏi.

Khải vẫn lắc đầu:

“Không có việc gì, không có việc gì, cảm ơn Phi tiên sinh quan tâm, vừa mới rồi chúng ta nói đến đâu rồi. Ồ! Đúng rồi, con trai của ngài...”

Hai người lại tiến vào một cuộc nói chuyện mới đầy tâm bác lẫn nhau, người truy ta chạy.

Dù cho Tầm Mịch biết Đàm Tử Hi 90% sẽ không cự tuyệt đề nghị của mình, nhưng sau khi thấy đối phương trả lời dứt khoát, trong lòng vẫn là có chút xúc động.

“Anh Tử Hi...”

Nhẹ giọng ní non gọi tên hắn, cô có thể cảm giác rõ ràng tiếng tim đập thình thịch thình thịch của mình.

Trong lòng hình như có chút rối loạn, nhũn mảy, ngay sau đó phun ra một hơi.

Quên đi, đến lúc đó rồi nói sau, hiện tại, phải hoàn thành nhiệm vụ trước.

Đàm Tử Hi có chút khó hiểu nhìn Tầm Mịch, giống như đang chờ cô nói tiếp.

Tầm Mịch cười cười, lắc đầu:

“Chỉ là cảm thấy anh Tử Hi ca thật sự rất tốt, rất rất tốt”

Tốt đến nỗi làm cô này sinh ra một chút tham lam, không biết đây là điều tốt hay là... Aiiiiii !!!!!.

“Chỉ duy nhất đối xử tốt với em”

Đàm Tử Hi nói mà không kịp suy nghĩ, bình tĩnh nhìn Tầm Mịch.

Tình huống tuy có chút xấu hổ khản trương, nhưng dường như lại có chút chờ mong.

Tầm Mịch đi lên một bước, cúi đầu nhẹ nhàng ôm Đàm Tử Hi, rồi nhanh chóng buông ra.

Nhìn hắn nghịch ngợm chớp chớp mắt:

“Anh Tử Hi, anh hãy ngồi nghỉ một chút, em đi qua chào hỏi mọi người một chút”

Nói xong đã xoay người trốn, chỉ để lại một bóng dáng đỏ như lửa, dưới ánh đèn, mang theo ánh sáng lấp lánh phồn hoa của một đóa hoa kiều diễm.

Lại làm cho người ta cảm thấy bóng dáng của cô rất cô độc cùng thê lương, dáng người cao ngạo kia so với đóa hoa mai nở trên nền tuyết còn muốn cứng cỏi hơn.

“Tiểu Chấn tử, tao cảm thấy vị Cầm đại tiểu thư này không giống như những gì người ngoài đồn đãi”

Phi Thiên Tri lắc lắc ly rượu vang đỏ, nhìn chăm chú vào bóng dáng của cô gái mặc váy đỏ đang dung nhập vào đám người kia.

Gương mặt phong lưu tuấn tú vốn luôn mang vẻ cà lơ phất phơ nay lại hiện ra sắc mặt đầy nghiêm túc, ánh mắt khiến người xem không hiểu.

La Chấn đem ly rượu đã trống không đặt vào trên khay thức uống của người phục vụ, sau đó lấy một cocktail màu cam, lập tức đi về phía ban công.

Mặc kệ vị Cầm đại tiểu thư kia là dạng người gì, hắn đều sẽ không tốn công sức đi tìm tòi nghiên cứu. Bị vị kia coi trọng, chẳng lẽ còn có chỗ cho bọn họ chen chân?

Lỡ như đến lúc đó làm chính mình thương tâm đau khổ, thì không bằng ngay từ lúc đầu không chú ý tìm hiểu thì hơn.

Phi Thiên Tri lại lần nữa bị làm lơ, trong lòng oán niệm càng sâu.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy nơi mà đối phương đang đi đến, cũng nhanh chóng thu thập lại biểu tình, nhanh chóng đuổi theo.

Ánh sáng lộng lẫy của yến hội, liên tục sáng đến nửa đêm.

Tầm Mịch trở lại phòng ngủ của mình, tùy ý đá rơi giày cao gót, đã không còn có trói buộc trên chân.

Cả người nhào lên trên giường lớn, nếu là hiện tại có người ngoài ở đây, nhất định sẽ bị hình tượng này của cô đánh nát ảo tưởng nữ thần kiều ngạo.

Cô gái nằm thành hình chữ đại (大) trên giường lớn kia, nào còn giống vị tiểu thư cao quý mang gương mặt đau buồn, tổn thương, hoàn toàn ngược lại.

“Bảo Bảo, em nói thử xem, trong tình yêu thực sự có nhất kiến chung tình sao?”

(Khi cô trò chuyện với hệ thống điều thông qua suy nghĩ trong đầu)

Một loạt hành vi đáng ngờ của nam chính, làm cô nghĩ đến đáp án này.

Nhưng ... thật sự có thể tin sao.

Trong nguyên tác, Cẩm Hoài Sát đều không có dễ dàng có được tình yêu của Đàm Từ Hi.

Vậy mà, cô vừa tới, còn không quen biết đối phương, đã khiến cho đối phương đối đãi đặc biệt với cô.

Chuyện này có khả năng sao?

Cô cảm thấy thật mê muội.

Từ khi bắt đầu có ký ức, cô đã sống trong cô nhi viện, viện trưởng mama nói với cô, cô là được nhặt ở trước cửa cô nhi viện.

Nhìn quần áo lúc đó của cô cũng đủ cha mẹ của cô rất yêu thương cô. Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì mà lại đem cô để trước cửa cô nhi viện.

Cho nên, viện trưởng mama mới đặt tên cô là Tầm Mịch, ý là không cần quên tìm kiếm cha mẹ của mình.

Bởi vì viện trưởng mama tin rằng, cha mẹ của cô khẳng định là có lý do mới có thể bỏ cô lại.

Đối với chuyện này, Tầm Mịch không hề có ký ức, không phải cô không có tình cảm, mà tại vì khi đó cô còn quá nhỏ, không thể nhớ được.

Cho dù cha mẹ cô có muốn đi tìm cô cũng không biết đi đâu mà tìm, đặc biệt là còn trải qua nhiều năm như vậy.

Chờ đến khi cô đã trưởng thành, cô đã quyết định lựa con đường hành trình của riêng mình.

Không chỉ là muốn báo đáp lại ân tình của viện trưởng mama, làm môi trường trong cô nhi viện tốt lên một chút. Cũng là muốn sau khi mình thành tài, cha mẹ cô lẽ sẽ phát hiện ra mình.

Nhưng thật đáng tiếc, cô chuẩn bị nổi tiếng thì đã ngủ, trôi nổi giữa hàng ngàn thế giới khác nhau, không biết khi nào mới có thể trở về thế giới của cô.

“Ký chủ, không cần thương tâm, cô còn có thể trở về mà”

“Chỉ cần kiếm đủ mười triệu tích phân, thì trở về được thôi ( $* \geq \nabla \leq *$ )”

Bảo Bảo cảm giác được cảm xúc của ký chủ nhà mình đang dao động, giả ngu lên tiếng an ủi.

“Ngoài ra, ký chủ đại nhân hỏi về chuyện nhất kiến chung tình có tồn tại hay không thì Bảo Bảo không biết. Nhưng mức độ tình cảm của nam chính đối với ký chủ rất cao nha”

Thời điểm, nó nhìn thấy nam chính đại nhân thì cột tình cảm lập tức sáng lên.

Tầm Mịch nhướn mày, thấy hứng thú, mức độ tình cảm sao? Hình như rất thú vị thì phải?

“Mức độ tình cảm là cái gì”

“Ký chủ đại nhân, ngài chỉ cần âm thầm nói trong đầu [ Mức độ tình cảm ] thì nó sẽ xuất hiện ngay, tiểu nhân xin phép mở ra cho ngài xem trước”

Tên họ: Đàm Từ Hi

Giới tính: Nam

Tính cách: Lạnh lùng, tàn nhẫn.

Thân phận: Nam chính

Sức quyến rũ: SSS

Thế lực: SSS

Mức độ nguy hiểm: SSS

Mức độ tình cảm: 71

Đánh giá: Nhịn không được muốn bảo vệ em.

Mức độ tình cảm bao gồm:

0-20: người xa lạ.

21-30: người quen.

31-40: bạn bè.

41-50: cảm thấy hứng thú.

51-60: tín nhiệm.

61-70: thích.

71-80: nhất kiến chung tình.

81-90: người yêu.

90-99: không thể sống nếu thiếu em.

100: đến chết không phai.

Tên họ: Cầm Hoài Sắt

Giới tính: Nữ

Tính cách: độc ác, ích kỷ, thích giả vờ hiền lành ngoan ngoãn.

Thân phận: Nữ chính

Sức quyến rũ: S ( nhưng hiện tại là A, bởi vì có sự xuất hiện của ký chủ đại nhân )

Thể lực: F

Nguy hiểm trình độ: A

Mức độ tình cảm: -20 ( có một chút hắc hóa, xin mời ký chủ đại nhân cẩn thận )

Đánh giá: Thứ con gái hèn hạ, ti tiện, đánh chết ả, làm ả chết không được tử tế.

Phía dưới còn có thông tin về Phi Thiên Trì cùng La Chấn.

Tầm Mịch có chút kinh ngạc, mức độ tình cảm của Phi Thiên Trì đối với cô lên đến những 50, theo đánh giá thì anh ta cảm thấy cô rất thú vị.

Cô sao lại không biết bản thân mình rất thú vị? Thật là không thể hiểu được.

Quả nhiên là thể giới nội tâm của hoa hoa công tử, người khác không thể hiểu.

(Hoa hoa công tử: những người ăn chơi đâm điếm, thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo)

Người bình thường chỉ có mỗi La Chấn, mức độ chỉ có 28, chỉ là người quen.

Nhưng người khiến tâm hồn cô rung động vẫn là Đàm Từ Hi, 71, nhịn không được muốn bảo vệ em.

Thật sự rất quyến rũ, thật nam tính, điều này làm cô thiếu chút nữa chờ mong tương lai của hai người.

Chỉ là ... cô có thể trải qua thế giới này cả đời sao? Có thể nắm tay hắn đến hơi thở cuối cùng sao?

Tầm Mịch nhịn không được hỏi chính mình, điều này ... đáng giá sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.



## Chương 9: Người thừa kế phản công (phần 9)

【 Tầm Mịch, Tầm Tầm Mịch Mịch, tất cả chỉ vì ở chỗ này gặp được anh —— Tầm Mịch 】

(Tầm tầm, mịch mịch: Tìm tìm kiếm kiếm)

‘Ký chủ đại nhân, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, không chết bất đắc dĩ, thì đều có thể sống đến lúc tự nhiên chết đi’

(Chủ tuyến: nhánh chính)

‘Chỉ cần ngài nguyên ý, Bảo Bảo sẽ gia hạn quyền lợi cho ký chủ ’

Bảo Bảo không phát hiện cảm xúc của ký chủ nhà nó có chút suy sút, chỉ cảm thấy ký chủ đại nhân thật nhà mình là vô địch. Chỉ mới vào vi điện thì đã chủ tước đoạt một phần ba quang hoàn của nữ chính.

Vậy, có phải nếu gặp lại lần thứ hai, thì nữ chính có thể game over rồi phải không?

Nghĩ đến khí vận cháy cuộn cuộn không ngừng kia, nước miếng đã chảy ra ròn ròn.

Mình quả nhiên thật là cơ trí, làm cái nắp cống đó biến mất là lựa chọn vô cùng chính xác, tặng cho mình ba trăm hai mươi điểm thưởng.

Tầm Mịch thu hồi cảm xúc trong lòng, lật xem nguyên tác, bắt đầu nghĩ đến những lời mà Bảo Bảo theo vừa mới nói.

Nếu Đàm Từ Hi thật sự quyết định vẫn luôn che chở cô, thật lòng yêu cô, vậy cô cũng có thể tặng cho hắn cả cuộc đời của cô.

Không thể nói, Tầm Mịch đối với thứ gọi là ‘tình yêu’ vẫn còn quá bình tĩnh, có lẽ trưởng thành ở cô nhi viện, thấy quá nhiều chuyện nên tâm của cô cũng chết dần.

Những gia đình đã từng nhận nuôi bọn họ, sau lại tìm các loại lý do đuổi về viện. Làm cô nhận ra, khi người ta thấy hạnh phúc, thì không nhất định sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Cho người ta hy vọng, sau đó lại gây ra tuyệt vọng, cũng bất quá trong một cái nháy mắt.

Nhưng mà ... :

‘ Bảo Bảo người nói rõ cho ta, tại sao người lại biết trong lòng ta suy nghĩ cái gì? Hừm ~’

Âm cuối kéo dài, chứng tỏ đang tức giận.

Tầm Mịch nheo đôi mắt hoa đào lại, nhìn rất nguy hiểm, giống như là đang chờ đợi thời cơ, chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, cô có thể lập tức giương móng vuốt cào chết người.

Bảo Bảo đang đắm chìm ở trong ảo tưởng xinh đẹp, hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của ký chủ nhà mình đang cực kỳ dao động.

Rất là vui sướng đáp:

‘ Bởi vì Bảo Bảo cùng ký chủ đại nhân là nhất thể’

(Nhất thể: cùng một cơ thể)

‘ Cho nên, bốn Bảo Bảo đều biết ký chủ đại nhân đang suy nghĩ cái gì hết á, nhằm thỏa mãn tất cả những nhu cầu của ký chủ đại nhân’

Nó phăng phắt đã thấy được tương lai tốt đẹp đang hướng mình vẫy vẫy tay, toàn bộ lông trên người nó đều bay bay, vui vẻ phấp phới.

Cái trán của Tầm Mịch hiện lên gân xanh, quyết đoán mở miệng nói:

‘ Ngừng đọc suy nghĩ ’

Cô vốn không ôm hy vọng gì đối với cục lông biết nói này, tự mình nhanh chóng đem sổ tay hệ thống xem một lần.

Bảo Bảo vốn còn đang bay bay vì vui sướng, lập tức bởi vì câu nói của Tầm Mịch mà ngã lộn nhào rơi xuống trên mặt đất.

Tầm Mịch không chút thương hại, cất tiếng cười to, đuổi tay vuốt, nhéo đám lông mượt như nhung kia, cười híp mắt.

‘ Hu hu hu ~~~ Ký chủ đại nhân khi dễ người ta ’

‘ Người là người sao? ’

Tầm Mịch tức giận trả lời, thuận tay đem trái bóng đầy lông ném lên trên giường.

Đứng dậy đi đến phòng tắm, cô còn chưa có ăn cơm chiều đâu. Ngày mai cũng còn có chuyện cần giải quyết nữa, yêu cầu bồi dưỡng đủ tinh thần.

Còn quả cầu lông kia, cứ mặc kệ nó chơi đùa thỏa thích đi.

Bị vứt bỏ một cách vô tình, Bảo Bảo ngồi xồm trên giường, lăn qua lăn lại khóc lóc kẻ lẻ, trông rất đáng thương.

☆☆☆

Tầm Mịch nhìn lên tòa nhà cao tầng ở trước mắt mình, tòa nhà được xây dựng theo kiến trúc hình chữ U, hai bên cao thẳng lên tận trời.

Màu bạc đầy phong cách thương nhân, nhìn rất có phong cách riêng.

Nhà họ Cầm có thể đứng vững trong ba gia tộc lớn nhất ở Đế Đô, quả nhiên là có thực lực hơn người.

Nhưng mà, những thứ nên thuộc về cô, một cái cô đều sẽ không bỏ qua.

Tầm Mịch mặc một bộ đồ màu đỏ, đứng ở trước cổng lớn, khoe môi giương lên đầy mê hoặc, mỉm cười.

Kính mát ngăn trở nửa khuôn mặt, làm người ta nhìn không rõ biểu tình của cô.

Đi theo phía sau là một người mang hơi thở rất đàn ông, nhìn chừng ba mươi tuổi, mặt chữ điền, nhìn rất kiên cường chính trực.

“Đại tiểu thư, có cái gì không đúng sao?”

Bạch Bình thấy vị đại tiểu thư này rất kỳ quái, vì cái gì muốn đứng ở chỗ này nhìn vào bên trong.

Tối hôm qua, lúc nhận được điện thoại của vị đại tiểu thư này, hắn còn rất kinh ngạc, tại sao lại đột nhiên gọi hắn.

Kết quả, không đợi hắn suy nghĩ xong, vị đại nhân trong truyền thuyết kia cư nhiên cũng gọi điện cho hắn, làm hắn nháy mắt cảm thấy kinh sợ khủng hoảng.

Trong lời nói của đối phương ngoài ý tứ muốn hắn phải tôn trọng vị này đại tiểu thư này còn phải phục tùng mệnh lệnh, không được chống đối.

Cho dù trước đó, trong lòng hắn có ấn tượng vô cùng xấu về hắc lịch sử của vị đại tiểu thư ấn tượng này.

Chỉ là hiện tại sao? Thật đúng là một chút cũng không dám khinh thường.

“Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ: ‘Thật đáng tiếc! Một tòa kiến trúc nguy nga như vậy, sợ là sẽ trở thành cột mốc trong lịch sử rồi, ha’”

Khẽ cười một tiếng, Tầm Mịch cất bước đi vào.

Bạch Bình toát ra mồ hôi lạnh, ý của đại tiểu thư ... chính là điều mà hắn đang suy nghĩ sao?

Riêng cái cột mốc lịch sử, hắn nhất định sẽ ra tiếng phụ họa hai câu, chỉ là bỏ hai từ lịch sử phía sau là Ok, hắn đang chìm trong suy nghĩ, nhìn lên thì không thấy người đâu.

Nhanh chóng đuổi theo bóng dáng màu đỏ phía trước, mặc kệ ra sao, những chuyện này đều không có quan hệ với mình, hắn chỉ cần làm tốt chuyện hôm nay là được.

Cố gắng giữ bình tĩnh, không ở miên man suy nghĩ.

Khải Văn đã đến đại sảnh của Cầm thị được một lúc, nhưng sắc mặt lại đen đến không thể đen hơn.

Sáng sớm chưa tới 6 giờ đã bị người khác nắm đầu dậy, cho dù là ai thì cũng sẽ nổi điên.

Rõ ràng người ta hẹn 10 giờ, 10 giờ, không phải 6 giờ.

Dù cho một ở phía đông, một ở phía tây, cũng sẽ không đi sớm đến như thế.

Huống chi từ nhà hắn gia đến Cầm thị còn chưa đến nửa tiếng, tại sao lại nắm đầu hắn dậy sớm như vậy, muốn mạng người à.

Thật là, cho dù Boss có yêu con gái nhà người ta đến chết đi sống lại, hay muốn theo đuổi con gái nhà người ta thì cũng không cần phải đem bọn họ ngược đến như thế, bọn họ thật là đáng thương.

Trong lòng mắng Boss nhà mình thì nhìn thấy phu nhân tương lai đang bước chậm rãi đến, tinh thần trong nháy mắt đều thanh tỉnh.

Tươi cười đi lên tiếp đón, cùng lúc nghe cô nói với người phía sau, trên mặt biểu tình biến hóa trong một giây ngắn ngủi, đột nhiên bật ra lời nói, nói tiếp theo lời của cô:

“Đồ vật không thể dùng, thì phải bị bỏ đi, cho dù có tốt đến đâu”

Tầm Mịch cười gật đầu:

“Cho nên, chúng ta vẫn nên thuận theo trào lưu”

Hai người liếc nhau, dường như vừa nhận ra tri kỷ, rõ ràng đây là lần thứ hai gặp mặt, lại như là bạn tốt rất quen thuộc.

“Phu... Khụ khụ, Cầm tiểu thư, Boss lo lắng ngài đối phó không lại mấy lão già kia nên cố ý để cho ta tới. Có bất kỳ yêu cầu nào, xin mời ngài không cần khách khí. Còn nữa, bọn họ đã vào phòng họp đang đợi ngài vào”

Đậu má, thiếu chút nữa trực tiếp buột miệng phun ra hai từ ‘ phu nhân ’. Nếu làm Cầm đại tiểu thư có phản cảm với Boss thì mình chết chắc.

Tuy rằng ngày hôm qua Boss đại ma vương đem cảm giác trong lòng phân tích cho mình nghe xong, muốn mình phân tích, sau khi phân tích xong.

Boss đã biết, bản thân mình đã yêu thâm Cầm đại tiểu thư. Trong lòng chợt bùng tình, bắt đầu yên lặng giúp người ta, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng muốn chết, có thể đồng chết người.

Nhưng, khi nghe hân xưng hô Cầm đại tiểu thư thành ‘ phu nhân ‘ thì sắc mặt sẽ biến thành dịu dàng ngay.

Khải Văn biết, nếu khiến Cầm đại tiểu thư khó chịu, trong một giây Boss sẽ hóa thân thành một con rồng phun lửa.

Hu hu hu ~~~~ mình thật là thư ký tuyệt vời nhất trên quả đất này.

Tầm Mịch cười như không cười nhìn Khải Văn, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng.

Đừng tưởng rằng cô vừa rồi không có nghe được cái từ chưa kịp nói xong kia.

Kêu mình là phu nhân? Xem ra Đàm Từ Hi đối với mình có tình cảm là thật sự rồi.

“Giúp ta hỏi anh Từ Hi một chút, nếu giữa trưa có thời gian, cùng nhau đi ăn món Thái đi”

Trong cốt truyện có nói qua, nam chính rất thích ẩm thực Thái. Hình như là lúc còn ở bộ đội, đi sang Thái Lan huấn luyện một thời gian, nên đã từ từ bắt đầu yêu thích đối với thức ăn bên đó.

Khải Văn tươi cười thật lòng, trả lời cô:

“Boss nhất định sẽ rất thích”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Người thừa kế phản công (phần 10)

【 Trong sách có nói: Anh hùng cứu mỹ nhân, sẽ được mỹ nhân lấy thân báo đáp. —— Đàm Từ Hi 】

---

Không cần nói dư thừa, tất cả mọi người đều là người thông minh.

Nhanh chóng nhắn tin cho Boss biết tin này.

Khải Văn có thể tưởng tượng đến dáng vẻ vị Boss kia cười đến ngu ngốc.

Aiiii! Quả nhiên, đàn ông một khi rơi vào trong tình yêu thì ngu đều như nhau.

Còn hần thì vẫn luôn thông minh như vậy  $\neg (\neg \neg \neg)$ .

Trong phòng hội nghị, trừ bỏ hai người sốt ruột kia, còn có nội bộ cổ đông cùng người phụ trách các phòng ban trong công ty. Vị trí đã ngồi đầy, chỉ còn một số ghế trống.

Tầm Mịch mỉm cười.

Đây là muốn ra oai phủ đầu, vẫn là muốn khiêu khích?

Đang tìm thời điểm xuất hiện, mọi người cũng đã đem lực chú ý phóng tới trên người cô.

Cho dù biết mục đích tổ chức hội nghị ngày hôm nay, cũng vẫn kinh ngạc một chút.

Toàn thân của vị đại tiểu thư này tràn ngập khí thế hơn người, nhìn ra sao cũng đều không giống như những lời mà tổng giám đốc đã nói với bọn họ.

Những người này lại đánh giá vị Cẩm đại tiểu thư này ngược lại những gì mà tổng giám đốc nói.

Qua con mắt của bọn họ, những người lẫn lộn trong thương trường, đặc biệt là đã lên tới vị trí hiện tại này, đôi mắt nhìn người đương nhiên càng chính xác.

Vị đại tiểu thư này, tuyệt đối không phải là bao cò, ít nhất cùng cái cô con gái ngoài giá thú đang ngồi bên cạnh tổng giám đốc kia không phải cùng một cấp bậc.

(Bao cò: chỉ những người nhu nhược, không làm được gì).

Bọn họ cũng không phải là người ngu, chuyện này liên quan đến lợi ích của bản thân, ai dám làm bậy.

Nếu là bình thường, bọn họ sẽ đồng ý cùng bông hoa nhỏ vừa nhìn đã khiến cho đàn ông có ý muốn bảo vệ kia chơi đùa trong chốc lát.

Nhưng, hiện tại...

Tổng giám đốc là người có phản ứng nhanh nhất, lập tức đứng lên, lập tức nhường chỗ ngồi lại cho Tầm Mịch.

“Đại tiểu thư, xin lỗi, xin lỗi, không cần thận ngồi vị trí của ngài”

Ăn nói rất khéo léo, trong lòng mọi người ở đây đều biết rõ ràng, ngay từ đầu đã không có an bài bất kỳ vị trí ngồi nào cho đại tiểu thư.

Bằng không cái vị trí bên cạnh tổng giám đốc, cũng sẽ không bị người nào đó tu hú chiếm tổ.

Tầm Mịch nhìn kỹ tổng giám đốc, tháo xuống kính râm, đi đến trước mặt hắn, gật gật đầu:

“Ông thật không tồi”

Dám ngang nhiên chống lại mọi người trong đây dễ lấy lòng cô. Ừ, đúng là một nhân tài.

Nhìn xuống ghế dựa, trong ánh mắt của Tầm Mịch hiện lên ghét bỏ.

Không đợi cô có động tác, một đám người mặc vest đen, từ ngoài cửa liền tiếp đi vào.

Có hai người nâng một cái ghế da mềm màu đen, tay vịn được điêu khắc từ gỗ Lim, có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhàng của gỗ.

Một người đi lên dọn cái ghế mà vị tổng giám đốc kia nhường cho cô ra nơi khác, đem ghế mới đặt xuống. Phía sau có người cầm một cái khay, trên khay có một hộp điểm tâm cùng một ly trà nóng.

Ngay ngắn có trình tự đặt xuống mặt bàn, sau đó lui ra ngoài. Động tác lưu loát, mấy người ở đây nhìn đến ngây người.

Khỏe miệng của Tầm Mịch co giật một chút, không cần nghĩ cô cũng có thể đoán được đây là bút tích của ai.

Không thể nói, chiều này thật đúng là chơi rất cao siêu.

Ít nhất nhìn đến sắc mặt của mấy người này từ hồng sang trắng, cảm giác thật không tồi, thái độ ung dung thân nhiên ngồi xuống ghế mềm.

Nếu hần có tâm, cô vô pháp cự tuyệt, sao lại không tiếp thu?

Khải Văn tắt điện thoại, đi đến bên cạnh Tầm Mịch, nhẹ giọng nói:

“Cầm tiểu thư, Boss nói, nếu ngài không có vị trí ngồi, Boss sẽ cho ngài vị trí cao hơn. Hy vọng chuyện này sẽ không làm ngài bối rối”

“Mặt khác, Boss còn nói một chút nữa sẽ đích thân tới đón ngài”

Thật ra, nguyên văn lời nói của Boss là: Nếu lão già kia không cho, thì đoạt cho ta.

Aiiiiiii ! Đây là xã hội văn minh, hành vi giống thỏ phi dùng không được.

Có một vị Boss không bớt lo như vậy, hẳn thật sự là muốn quỳ lại mà.

Còn không phải chỉ vừa mới thuận tiện phun một câu: ‘ Có người chiếm vị trí ngôi của Cầm đại tiểu thư’, thì Boss đại nhân đã có động tác nhanh như điện xẹt.

Hắn đều sắp hoại nghi, Boss có phải đã sớm có mưu đồ hay không? Bằng không, làm sao lại đúng lúc, còn tí mi chuẩn bị cả điểm tâm như vậy?

Tầm Mịch nâng lên ly trà, nhấp môi, hương vị không tồi.

“Được rồi”

Buông ly trà xuống bàn, vươn tay, Bạch Bình mau chóng lấy toàn bộ văn kiện trong bao ra, phát cho mỗi người ở đây một phần.

“Mục đích mở cuộc họp ngày hôm nay ... mọi người chắc cũng đã biết”

“Tôi sẽ không lãng phí thời gian quý giá của các vị thêm nữa. Trên tay các vị là văn kiện chuyển nhượng quyền thừa kế tài sản của ông nội cùng mẹ của tôi để lại cho tôi”

“Xin mời các vị nghiêm túc xem một cách cẩn thận”

Đem văn kiện trong tay ném đến trên bàn, ‘ bang ’ phát ra một tiếng vang nhỏ.

“Cầm thị là tâm huyết của ông nội cùng ông cố xây dựng nên, không phải con chó con mèo nào cũng có thể tùy ý tranh giành quyền lợi”

“Tôi là cổ đông lớn nhất Cầm thị, cũng là người thừa kế Cầm thị, đương nhiên có quyền xử lý Cầm thị”

“Hôm nay tôi tới, chỉ là muốn thông báo cho các vị”

“Các vị có hai quyền lựa chọn”

“Một, đem Cầm thị bán đi, nguyện ý hợp tác với Cầm Tầm Mịch tôi cùng nhau xây dựng một Cầm thị càng long trọng hơn Cầm thị hiện tại”

“Hai, đồng ý để tôi tiếp nhận Cầm thị, nguyện ý lưu lại thì lưu lại, không muốn có thể tùy thời rời đi”

“Còn bồi thường ... tôi sẽ cho bộ tài vụ cấp ba tháng tiền lương, xem như trả một phần công sức mà mọi người đã từng cống hiến cho Cầm thị trong suốt thời gian qua”

Tầm Mịch đi thẳng vào vấn đề đánh thẳng vào trọng tâm.

Cầm Thịnh không phải muốn đem Cầm thị cho Cầm Hoài Sắt sao?

Si tâm vọng tưởng!

Nguyên chủ chỉ hy vọng Cầm thị càng ngày càng tốt, đen nó bán đi là một lối tắt rất lý tưởng.

Bên trong phòng hội nghị giờ đã nóng như lửa đốt, như Cầm Thịnh, như Cầm Hoài Sắt, còn có một ít cổ đông cùng phe Cầm Thịnh.

Cô hiện tại có được 38% cổ phần, Cầm Thịnh có 30%, 20% cổ phần ở trong tay cổ đông.

Còn lại 12% đã chảy đi ra ngoài.

Kỳ thật, từ điểm này có thể nhìn ra, Cầm Thịnh là tự mình đào hố chôn mình.

Cổ đông cùng phần chạy ra ngoài cộng lại đã là 32%. Nếu bị người nào có dã tâm khống chế Cầm thị thì với 30 % mà hắn nắm trong tay, căn bản là không đủ đối phó.

Tuy rằng Cầm thị sẽ không xuất hiện loại vấn đề này, nhưng điều kiện tiên quyết là cô cùng Cầm Thịnh không có trở mặt với nhau.

Hai người bọn họ liên kết lại nắm giữ đến 68% cổ phần của Cầm thị, hoàn toàn không cần lo lắng bị người ngoài thiết kế hãm hại.

Cầm Hoài Sắt ngồi ở bên cạnh Cầm Thịnh, nỗ lực đem chính mình sức thành một đoàn.

Cúi đầu xuống, cực lực che dấu biểu tình dữ tợn đầy căm hận trên mặt, tay nắm chặt, móng tay đâm vào trong thịt.

Từ lúc nhìn đến đám bảo tiêu mặc vest đen kia ân cần phục vụ Cẩm Tầm Mịch, cô cũng đã ghen ghét càng thêm căm hận Tầm Mịch.

Sau lại nghe được, người trong lòng của cô lại muốn đích thân tới đón con tiện nhân đó, nháy mắt bùng nổ sát ý.

Chỉ là ... bây giờ còn chưa được, ít nhất không thể biểu hiện ra ngoài vào giờ phút này.

Cổ tình, trời cao không nghe được tiếng lòng của cô, Cẩm Tầm Mịch lại cho cô một búa vào đầu.

Nó lại là cổ đồng lớn nhất Cẩm thị? Còn muốn tiếp nhận Cẩm thị? Sao có thể? Vậy ... cô phải làm sao bây giờ?

“Cẩm Tầm Mịch, chị sao lại có thể ác độc như vậy? Chị muốn ba ba phải làm như thế nào đây? Trong mắt chị có ba ba hay không?”

“Ba ba mới là người cầm quyền của Cẩm thị, cũng là cha của chị, chị... chị...”

Không được, không thể được.

Nếu nó tiếp nhận Cẩm thị, thì đòi cô xem như xong.

Cẩm thị là của cô, là của cô. Cô còn phải gả cho anh Từ Hi, cần thiết phải có Cẩm thị làm hậu thuẫn mới được.

Tuyệt đối không thể để Cẩm thị trở thành của nó, cái con tiện nhân này, có đáng chết ... đáng chết.

Cho dù có hết sức kiềm nén cảm xúc, nhưng sắc mặt ghê tởm kia, vẫn làm người ta cảm thấy ghê tởm.

‘Đình... Nữ chủ hắc hóa, mức độ tình cảm đối với ký chủ đã hạ xuống -40. Đánh giá: Cần thiết giết chết’

‘Mong ký chủ cẩn thận, mong ký chủ cẩn thận’

Giọng nói nhẹ nhàng, nghiêm túc vang lên ở trong đầu, nhưng biểu tình trên nét mặt của Tầm Mịch không có chút biến hóa nào.

Dường như không hề nghe thấy giọng nói kia, chỉ là lẳng lặng nhìn Cẩm Hoài Sắt.

Từ trên xuống dưới quan sát một lần, giọng nói ác liệt:

“Cô là cái gì thân phận? Chuyện của nhà họ Cẩm tôi, khi nào thì đến phiên một đứa con gái của vợ lẽ ngồi đó nói chuyện?”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Cầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11: Người thừa kế phản công (phần 11)

【Chưa bao giờ nghĩ tới, tôi cũng sẽ rơi vào trường hợp nhất kiến chung tình đối với một người con gái, nhưng cái cảm giác đó ... còn ngọt hơn so với mật ong. —— Đàm Từ Hi】

“Cẩm Tầm Mịch, mày cầm miệng lại cho tao, có phải mày muốn làm tao tức chết hay không? Mày làm sao dám nói như vậy?”

“Hoài Sắt là nhị tiểu thư của nhà họ Cẩm, mày tốt nhất là nên đối xử tốt với nó cho tao. Bằng không, tao lập tức hủy bỏ quyền thừa kế của mày, ai biết mấy thứ này có phải là do mày làm giả hay không?”

“Tao làm chủ cái nhà này tại sao lại không biết lão già kia trước khi chết còn để lại mấy thứ này?”

Cầm Thịnh bị chọc tức đến mức muốn sung huyết não, hai mắt đỏ đậm, hung hăng vỗ cái bàn, chỉ vào cô giận dữ mắng.

Tầm Mịch đối với Cầm Thịnh đã thật sự hết hy vọng, ha .... Cái này gọi là tình thân sao ... ha ha ha.

Nhéo nhéo ấn đường, cô cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Cầm tổng, tôi không muốn cùng ngài tranh luận những chuyện không có ý nghĩa”

“10 giờ sáng ngày mai, các vị phải cho tôi biết quyết định của mình”

Đẩy ra ghế dựa, đứng lên, chuẩn bị rời khỏi nơi oi bức này.

“Ồ! Đúng rồi. Nếu có ai dám chơi chiêu trò mờ ám, hoặc là không đem lời tôi nói nghe vào tai ... Như vậy, chúng ta gặp nhau trên toà án”

Mím môi cười:

“Hy vọng ngày mai có thể nghe được tin tức tốt từ các vị”

Cô đã nói rất rõ ràng, có nghe hay không là chuyện của bọn họ.

Sau khi Tầm Mịch rời khỏi, bảo vệ mặc vest đen lại lần nữa xuất hiện, đem toàn bộ những gì Tầm Mịch vừa mới sử dụng qua mang về nhà cho Boss.

Theo lời Boss của bọn họ nói, chính là: ‘mấy thứ này thả đem đốt cứng cho cô hồn cũng không để lại cho Cầm Thịnh’.

Xuống lầu, mới vừa đi đến đại sảnh, thì đã nhìn thấy một chiếc xe Bentley màu đen ngừng ở trước cửa công ty.

“Cầm tiểu thư, đó là xe của Boss, ngài trực tiếp lên xe là được”

Trong công việc, Khải Văn là một thư ký riêng cao cấp, rất có năng lực ứng xử. Đối nhân xử thế, tiến lui có mức độ, dùng từ dùng câu, tuyệt đối khiến người vui lòng.

Tầm Mịch cũng không có làm ra vẻ, gật đầu, đi qua.

Đàm Từ Hi vẫn luôn nhìn chăm chú vào đại sảnh, nhìn thấy Tầm Mịch ra tới, lập tức xuống xe, tự mình vì cô mở cửa xe, che chở cô đi vào trong xe.

Cái bộ dáng cẩn thận kia, làm tài xế kinh hoàng vô cùng. Đầu óc rối loạn, thiếu chút nữa trực tiếp đạp lên chân ga, còn tốt là phản ứng kịp.

Chờ hai người đã lên xe, Tầm Mịch mới để ý đến người đàn ông ngồi ở bên cạnh mình.

Một bộ tây trang màu xám bạc, làm nổi bật khuôn mặt vốn đã soái của hắn càng thêm sắc nét.

Ở bộ đội ngọc quá lâu cho nên hơi thở tràn ngập sát khí cùng máu, không những không làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, còn có thêm một loại thần bí, rất hấp dẫn người khác phái.

Ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng phía trước, không biết đang nhìn cái gì.

Kỳ thật, Đàm Từ Hi không có nhìn cái gì hết, Nếu nhìn đối diện, thì sẽ phát hiện, ánh mắt của hắn không hề có tiêu cự.

Trong đầu càng là hỗn loạn, cơ bắp toàn thân căng chặt, bị quần áo che lấp.

Dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào, để thoát ly trạng thái vô hại này.

Để ý thấy tầm mắt của Tầm Mịch chăm chú nhìn mình, Đàm Từ Hi không tự chủ được - ngừng thở, vừa khản trương lại hưng phấn, cảm thụ ánh mắt dịu dàng kia đang nhìn mình.

Ngày hôm qua, sau khi Khải Văn nói cho hắn biết đó là ‘yêu’ hắn đã rõ ràng.

Buổi tối về nhà cũng có hỏi mẹ già, mẹ già nói: ‘theo đuổi con gái, nhất định phải dịu dàng, nghiêm túc. Da mặt phải dày, không biết xấu hổ thì mới có thể bắt lấy trái tim của đối phương’

Nhưng ... không biết xấu hổ? Phải làm như thế nào mới gọi là không biết xấu hổ? Hắn có chút mất phương hướng.

Tầm Mịch cuối cùng cũng buông tha Đàm Từ Hi, nghiêng đầu, tỏ vẻ có chút khó hiểu.

“Anh Từ Hi, bộ anh rất nóng sao?”

Rõ ràng trời đã sang tháng năm, thời tiết cũng đâu có nóng lắm đâu, sao mồ hôi lại chảy đầy mặt như thế kia chứ?

Tuy rằng như vậy nhìn càng thêm gợi cảm, rất quyến rũ, trong không khí tràn ngập nam tính, khiến cô thiếu chút nữa chịu không nổi mà hóa thân thành sắc nữ, nhào lên liếm sạch rồi.

Nhưng trong lòng vẫn còn nghi hoặc, chẳng lẽ máy lạnh trong xe không hoạt động?

Cảm nhận được luồng mát lạnh từ máy lạnh phả vào làn da, nhìn cửa sổ xe đang mở rộng ra, yên lặng, 囧.

Đàm Tử Hi hô hấp càng nặng nề, đối mặt với câu hỏi của Tầm Mịch, thật không biết trả lời ra sao.

Hắn rất muốn buột miệng nói ra, hắn không phải nóng, mà là nhẩn nhẩn.

Sau khi biết rõ tình cảm của mình đối với Tầm Mịch, thì trong suốt hai mươi mấy năm giữ mình trong sạch. Tối hôm qua ... hắn ... mộng ... tình.

(E hèm! Mộng tình: nằm mơ thấy make love với người nào đó)

Giờ phút này, đang đối mặt với vai chính trong mộng tối hôm qua, cái loại hấp dẫn trí mạng này, rất lớn, đặc biệt là còn ở chung một không gian.

Trong lòng chỉ có một con dã thú đang điên cuồng kêu gào, giống như ở trong mộng, bỏ nhào vào cô, đè cô xuống giường, mặc cho hắn ức hiếp.

Khiến cặp mắt đào hoa đen nhánh sâu thẳm đầy mỹ lệ kia, nhiễm một chút lẳng lơ, nước mắt chảy ra bởi vì sung sướng, nằm ở dưới thân của hắn cầu xin tha thứ.

Nhưng là không được, hắn sợ dọa đến cô, cho nên không thể suy nghĩ thêm ... không thể lại suy nghĩ thêm.

Tư thế bỗng nhiên có chút cứng đờ ... cái kia đã nhất trụ kinh thiên, lại còn giật giật, không dấu vết hai chân giao thiệp với nhau, che dấu sự xấu hổ của mình.

“Khụ khụ... Anh chỉ là rất vui, có thể cùng em dùng cơm, thật tốt”

Nếu có thể mỗi ngày đều cùng nhau dùng cơm, nói với nhau mọi chuyện trong lòng ... cái cảnh tượng đó ... có bao nhiêu tốt đẹp.

Tầm Mịch che miệng cười trộm, đừng tưởng rằng cô không có phát hiện, hơi thở của anh chàng này hình như càng ngày càng nặng nề.

Nhưng cô cũng không có nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đơn giản là do khẩn trương.

Rốt cuộc, ở trong sách, vị này chưa từng tiếp xúc qua bất kỳ phái nữ nào, trừ bỏ mẹ của anh ấy.

Nếu có thì cũng là ở lúc còn nhỏ, sau khi vào bộ đội, thì hoàn toàn sinh hoạt với một lũ quý đực, lấy đầu ra giống cái.

“Anh Tử Hi, hôm nay cảm ơn anh”

Ý... Hai ngày này, hình như cô nói nhiều nhất chính là hai chữ cảm ơn. A A A ! Còn đều nói với một người.

Chuyện này có thể xem như duyên phận sao? Cứ cho là đúng vậy đi.

“Em không cần phải nói cảm ơn với anh, những việc đó đều là chuyện mà anh muốn làm”

Anh lúc nào cũng đều sẽ ở bên cạnh em.

Cái câu sau này hắn không có nói ra, bởi vì hắn sợ dọa đến cô.

“Đúng rồi, anh có một tòa nhà khá ổn, tạm thời còn chưa có kế hoạch, nhất thời cũng không biết làm cái gì”

“Tặng cho em làm công ty mới, buổi chiều anh dẫn em đi xem, được không?”

Đàm Tử Hi nghiêng đầu nhìn Tầm Mịch, bên trong rõ ràng tràn đầy chờ mong.

Tầm Mịch nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên ... Nhưng ...

“Anh Tử Hi, em tạm thời còn không thể quyết định được, anh cũng biết, Cẩm thị còn quá nhiều người chưa bỏ phiếu”

“Đợi sau khi em biết kết quả, nếu cần thiết xây dựng một Cẩm thị mới, thì em nhất định sẽ không quên tìm đến sự giúp đỡ của anh, được không?”

Ngày mai là có kết quả, nhưng, thật ra, cô đã có thể dự đoán được, hai người kia hơn phân nửa là muốn gây chuyện náo loạn.

Mà cô hoàn toàn không sợ bọn họ gây chuyện, ngược lại, lo hai người kia gây chuyện không đủ lớn.

Đàm Tử Hi nghe Tầm Mịch nói xong, nháy mắt gục đầu xuống, hơi thở toàn thân dường như đều hạ xuống.

Bị cự tuyệt, không vui.

Trong sách không phải đều nói, muốn giờ giờ phút phút đều phải biểu hiện giá trị sự tồn tại của mình sao?

Làm đối phương cảm thấy người rất cường đại, có thể dựa vào, rất có cảm giác an toàn sao? Hắn làm như vậy, chẳng lẽ lại không đúng sao?



Tầm Mịch thử nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Đàm Tử Hi, thấy anh chàng ngẩng đầu nhìn cô, dường như tinh thần lại phấn chấn trở lại, mới cân nhắc dừng từ, nói:

“Anh Tử Hi, trước lúc ông nội qua đời em đã từng hứa với ông, là nhất định phải quản lý tốt Cẩm thị cùng nhà họ Cẩm, đó là trách nhiệm của em, em cần thiết phải dựa vào chính mình đi hoàn thành”

“Nếu hiện tại em tiếp nhận sự giúp đỡ của anh, thì một ngày nào đó ... nếu anh rời khỏi em ... như vậy, em sẽ không biết làm gì hết”

Nếu xác định đối phương là thật sự bất kể lợi ích muốn trợ giúp mình, thì cô tự nhiên cũng sẽ đem cơ hội cùng thiện ý đều tặng cho người đó.

Nhưng có một số chuyện, vẫn nên phân biệt rõ.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể xem như bằng hữu, không phải người yêu.

Nếu như mọi chuyện cô đều dựa vào anh ấy, thì sau này ... Nếu Đàm Tử Hi không tiếp tục trợ giúp nhà họ Cẩm thì Cẩm thị không có biện pháp tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Cầu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Người thừa kế phản công (phần 12)

【 Yêu một người là không có lý do gì. Trong nháy mắt, chột động lòng có lẽ là bởi vì một nụ cười, hoặc là bởi vì một động tác của em mà kích động —— Đàm Tử Hi 】

Có lẽ làm nữ cường nhân làm đến rất lâu rồi, cho nên điều mà cô mong muốn không phải là một người đàn ông mình có thể phụ thuộc vào, mà là một người có thể sống vai chung sống hết quãng đời còn lại.

Đàm Tử Hi có chút không thể giải thích được, IQ 180 của hắn ở ngay lúc này lại trở thành con số âm.

(IQ: Intelligent Quotient : Chỉ số thông minh)

“Anh sẽ không bỏ em, trừ phi em không cần anh”

“Anh sẽ mãi mãi làm bạn ở bên cạnh em, anh muốn bảo vệ em”

Trong sách nói: ‘ Mọi lúc mọi nơi đều phải thể hiện tình yêu với đối phương, làm đối phương không thể làm lơ mình. Chạm rãi đi vào cuộc sống của đối phương, cho đến khi đối phương có thói quen với sự tồn tại của mình’

Hắn muốn đem cô biến thành chính mình, sinh là người của hắn, chết là ma của hắn, cho dù là ai cũng đừng mơ đoạt lấy.

Đàm Tử Hi nắm chặt hai tay, trong lòng đã vì lũ ruồi bọ đám mơ ước Tầm Mịch chuẩn bị một lọ thuốc độc thật ngọt.

Ai dám xông vào, hắn sẽ cho người đó xxxxxx.

Giờ khắc này, Đàm Tử Hi là hoàn toàn không nghĩ tới chuyện thanh danh của Cẩm đại tiểu thư tại Đế Đô đã đen không cần bôi đen. Sẽ không có người nào dám động vào ngôi sao hỏa như cô.

Chỉ là .... ở trong mắt của hắn, Tầm Mịch ưu tú, xinh đẹp như vậy, bị người ta mơ ước là chuyện rất bình thường. Cho nên, hắn nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt.

Tuyệt đối không cho tình địch một chút cơ hội ngo ngoe.

Tầm Mịch có chút ghen lời, chuyện này sao không giống những gì tả trong kịch bản.

Chẳng lẽ không phải là, sau khi mình nói ra lý tưởng của bản thân, thì anh Tử Hi sẽ yên lặng đáp ứng sao?

Sao phương hướng lại quý dị, chuyển hướng lạt đề ngon ơ vậy? Trong lòng cảm thấy rất mệt.

Nhưng ... sao trong lòng lại thấy vui vui ... là sao?

Giữa những tòa nhà cao tầng tại Đế Đô, có một nhà hàng rất nổi tiếng, nằm tại tòa nhà cao nhất tại Đế Đô, nhà hàng chiếm hết ba tầng lầu trên cùng của

tòa nhà. Tên là Không Trung Lâu.

Tầng thứ nhất là nơi dành riêng cho các cặp đôi, thực đơn là các món ăn chỉ dành riêng cho tình nhân.

Tầng thứ hai là nơi chuyên về ẩm thực Thái và Ý.

Tầng cao nhất là quán cafe cùng với các phương tiện giải trí khác, còn có phòng VIP chuyên dụng dành cho những khách quý.

Ông chủ của Không Trung Lâu chính là Đàm Tử Hi, chỉ là không có bao nhiêu người biết.

Ngay cả Tầm Mịch cũng không biết, cô chỉ biết nam chính đại nhân thường xuyên đến nơi này dùng com thông qua cốt truyện.

Đương nhiên là cô sẽ vì làm Đàm Tử Hi vui vẻ, mà chiều theo yêu thích của anh ấy.

Cho dù cô không thích đồ ăn Thái cho lắm, nhưng cũng có thể nhắm nháp một vài món.

Ngồi gần cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ngoài kia mặt trời đã lên cao, nhiệt độ hiện tại rất nóng, nhưng bên trong nhà hàng lại rất thoáng mát an tĩnh.

Vừa nhìn thấy hai người bọn họ bước chân vào nhà hàng, mỗi một người trong nhà hàng, không phải dùng động tác ăn lại, thì chính là trực tiếp sừng người. Tựa như thời gian đang ngừng lại.

Đàm Tử Hi là ai? Anh đi đến nào nơi đó đều có thể sáng bừng lên, người có thể đi vào Không Trung Lâu đều có chút thân phận.

Cho nên có một vài người đều nhận ra anh ấy là ai, còn Tầm Mịch? Càng không cần giới thiệu.

Cầm đại tiểu thư của nhà họ Cầm, ai lại không biết, ai lại không quen?

“A... Bọn họ phản ứng thật đúng là rất thú vị, anh Tử Hi, anh nhìn xem, có phải bọn họ trông rất đáng yêu hay không?”

Tầm Mịch hơi hơi ngả người về phía trước, hơi dựa sát vào người Đàm Tử Hi, cười tủm tỉm mở miệng nói.

Đôi mắt hoa đào to tròn đen bóng chớp chớp chuyển động, đem toàn bộ tình huống bốn phía thu vào trong mắt.

Đàm Tử Hi có chút không vui.

Trong sách nói: ‘ Nếu đối phương chú ý đến người khác nhiều hơn so với bạn, thì khẳng định đối phương đã không còn yêu bạn ’

Tầm Mịch từ khi bước vào nhà hàng thì đã chú ý đến người khác, còn nói người đó đáng yêu.

“Bọn họ đều rất xấu xí”

‘ Anh mới là người đẹp nhất ’, yên lặng nuốt xuống câu sau.

Sớm biết rằng có nhiều bóng đèn như vậy, thì trước khi hấn tới, đã kêu người phát quang bụi rậm.

Lần sau, lần sau, hấn nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể để tình huống như vậy xuất hiện nữa.

Tầm Mịch ngẩn người, ngay sau đó cười ra tiếng:

“Anh Tử Hi, sao anh lại nói người ta như vậy? Anh thật là quá đáng yêu”

“Cũng rất bá đạo, cẩn thận kéo không lấy được vợ đầu đó”

Đáng yêu đến mức làm cô cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, bá đạo làm cô cảm thấy càng yêu anh hơn.

Còn cái câu sau cùng kia, thật sự chỉ là phản xạ có điều kiện mà trêu chọc anh, lại bị Đàm Tử Hi tưởng thật.

Lập tức nghiêm túc, cộng thêm lời lẽ chính đáng, mở miệng thổ lộ:

“Anh không cần lấy vợ, anh chỉ cần em”

“Anh yêu em, sau này anh sẽ càng yêu em hơn”

“Anh chưa bao giờ biết cảm giác tim đập nhanh ra sao? Khi còn ở bộ đội, dù đối mặt với nguy hiểm sống chết, đều không có loại cảm giác này”

Đàm Tử Hi lấy tay ấn trước ngực, ngay tim, trong mắt là tình cảm dịu dàng mệnh mệnh vô bờ cùng ấm áp.

“Nhưng vào ngày hôm qua, lúc anh nhìn thấy em, thì phát hiện nó đập rất không thích hợp”

“Anh không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, nhưng trong tiềm thức lại muốn gặp em, bảo vệ em”

“Khải Văn nói anh đã yêu em rồi, mẹ của anh cũng nói anh đã yêu em”

“Có lẽ ... ngay từ đầu, hoặc là vào lúc anh vừa nghe bọn họ nói xong, mới biết rằng ... mình đã yêu em mất rồi”

“Hôm nay, sau khi gặp em, anh mới biết được. Cái loại yêu thích này có chút biến chất, anh chỉ muốn đem em đi giấu, chỉ để một mình anh nhìn, còn muốn bảo vệ em thật tốt, để em không bị người khác thương tổn”

“Hơn nữa, trong sách nói: ‘ Một khi gặp được người cho bạn cảm giác như vậy, thì triệu lần không thể bỏ qua’

“Anh không muốn bỏ qua, anh muốn mãi mãi ở bên cạnh em”

Thân thể căng cứng, giọng nói có chút lo lắng, lại vẫn cứ chấp nhất nhìn chăm chú vào đôi mắt của Tầm Mịch.

Trên mặt lạnh như băng, giờ phút này cũng nhiễm một chút nụ cười hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu vào xuyên qua cửa kính, càng tô điểm thêm nét dịu dàng, ấm áp trên gương mặt của anh.

Tầm Mịch có chút bùng tỉnh, cô giống như nhìn thấy bóng dáng của thiên thần, một thiên thần chỉ thuộc về cô.

Thiên thần đang nhìn cô một cách dịu dàng thấm thiết, tỏ tình với cô, khiến cuộc đời trôi nổi suốt hai mươi năm tựa như lục bình của cô, tìm được một nơi có thể sống tiếp, có thể nương tựa.

Lúc cô vừa đến cái thế giới đầy xa lạ này, không ai có thể biết rõ trong lòng cô thấp thòm lo âu như thế nào?

Tuy trên mặt luôn tươi cười, hành động cao ngạo, không tạo ra bất kỳ sai lầm nào, nhưng cũng chỉ là bề ngoài. Vì cô sợ bị phát hiện mình không phải là Cẩm Tầm Mịch.

Cô hiện tại không chỉ là sống cho một mình mình, mà cô hiện đang sống cho hai người.

Tầm Mịch cảm lòng không đậu, gật đầu, trong ánh mắt còn tràn ngập đầy mê mang còn chưa có rút đi.

“Thật tốt quá, em chấp nhận rồi, quả nhiên là trong sách nói không sai”

‘ Nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, vào lúc đối phương còn chưa có phản ứng kịp, trực tiếp bắt lấy ’

Đàm Từ Hi có chút kích động, ngồi vào bên cạnh Tầm Mịch, cười ngây ngô.

Tầm Mịch cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng cô tình nguyện mình cứ mơ mơ màng màng như vậy.

Giờ phút này, cô chỉ nghĩ muốn che mặt đi lại, quả nhiên là không đủ sức chịu đựng, bị nam sắc dụ dỗ rồi ... a, ai...

Nếu à Đàm Từ Hi lại cho cô nửa phút, cô sẽ không dễ dàng gật đầu như vậy, nhìn nhìn đi ... tư thế hiện tại của hai người ...

Tầm Mịch yên lặng ㄟ( ㄟ ㄟ )o, cái này ... cho dù mình muốn đòi ý, cũng nói không được ra lời.

Bộ không thấy mấy người tự cho là mình đã ẩn nấp thật tốt để nhìn lên nghe lên người ta nói chuyện tâm tình, đã kinh sợ đến rớt cằm sao?

Hơn nữa, vị tôn đại Phật trước mặt này, cô nghĩ ... nếu cô dám nói vừa rồi chỉ là việc ngoài ý muốn, phòng chừng đối phương có thể trực tiếp phóng ra ánh mắt đông lạnh chết cô ( ㄟ\_\_\_ㄟ ).

Đàm Từ Hi mặc kệ Tầm Mịch suy nghĩ cái gì, anh ấy chỉ biết là, Tầm Mịch hiện tại đã là của anh.

Sau này anh có thể quang minh chính đại tuyên bố quyền sở hữu, giống như trong sách nói: ‘ Muốn ôm thì ôm, muốn hôn thì hôn, không vui thì có thể cầu an ủi ’

Thật sự là tốt quá rồi, quả nhiên vẫn là nên làm theo bản tính của mình, ra tay phải quyết đoán.

Đâu giống như tên Khải Văn kia, chỉ hấn quá chừng chiều thức tán tỉnh, còn dám giảng đạo lý với hấn.

Cái gì cũng không được, cái kia cũng không được, cái gì ... trước tiên phải từ bỏ bồi dưỡng tình cảm, sau đó mới thổ lộ, sẽ thành công ngay lập tức.

Cmn !!! Hấn như bây giờ mới gọi thành công ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 13: Người thừa kế phản công (phần 13)

【 Yêu cô ấy, thì phải cưng chiều cô ấy, thương yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy. Cưng chiều cô ấy đến mức cô ấy phải luyến tiếc khi rời xa bạn, thương yêu cô ấy đến mức cô ấy không muốn rời khỏi bạn, bảo vệ cô ấy đến mức cô ấy không thể xa rời bạn. —— Đàm Từ Hi 】

Trở về nhất định phải giáo dục lại tư tưởng cho Khải Văn mới được. Ừ, cứ quyết định như vậy đi.

Khải Văn lại lần nữa nằm cũng trúng đạn...( '□' ) 丿 ㄣ ㄣ ㄣ

Nếu hần biết Boss đại nhân nghĩ như vậy, trong lòng nhất định sẽ nổi bão. Đâu má, nhà người lúc ấy rõ ràng nói chính là, trực tiếp cướp về, nếu không chịu, trực tiếp trời lại, đi thẳng đến lễ đường.

Cmm, có người con gái nào thích một thằng đàn ông đã man như vậy, hần kiến nghị là nên đi từng bước, cái gì cũng phải từ từ tới, chẳng lẽ sai hả?

Quá hấp tấp, sao có thể có kết quả tốt được.

“Anh Từ Hi, em thật rất tò mò nha. Anh nói là ‘ trong sách nói ’, là sách gì vậy? Có thể nói cho em biết không?”

Tầm Mịch cười cực kỳ sáng lạn, chỉ là có chút hơi quá đà, đôi mắt híp lại một nửa làm người nhìn không thấu.

Đàm Từ Hi nghe được ba từ ‘ trong sách nói ’, thì lại nghĩ tới một dòng trong sách.

Theo như lời trong sách nói: ‘Trong thời gian yêu nhau, yêu cầu phải thích ứng với việc tiếp xúc thân thể mới có thể khiến đối phương có thói quen với cơ thể của bạn’.

Học đi đôi với hành, lạng lẽ duỗi tay đem Tầm Mịch ôm vào lòng.

Đem đầu dựa vào trên đỉnh đầu của Tầm Mịch cả cà, sau đó cúi đầu, ở trên má cũng cọ cọ.

Làn da mịn màng trắng nõn nháy mắt nhiễm một mảnh đỏ bừng mê người.

Tầm Mịch lớn như vậy, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người khác phái. Tuy bên ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng có chút nhỏ nhỏ thẹn thùng.

Đàm Từ Hi nhìn vành tai trước mắt vô cùng kiều diễm ướt át, phản xạ có điều kiện ‘ uhm ’ một ngụm, ngậm vào trong miệng.

Nhẹ nhàng cắn mút mấy cái, cảm thấy rất ngọt, vờn đầu lưỡi liếm liếm.

Đôi mắt của Đàm Từ Hi đều chuyển sang màu đỏ tươi.

Còn Tầm Mịch thì cả người đều ngơ ngác, chỉ nhớ là có cái gì đó cọ cọ trên mặt của cô, sau đó đột nhiên cả người dần dần nóng lên.

Cô nhanh chóng đẩy người còn đang ôm mình, cắn mút vành tai của mình ra, theo quán tính lui về phía sau, quay mặt đi, không nhìn cái người xấu xa kia.

Đàm Từ Hi thấy đột nhiên trong lòng không còn bóng dáng nhỏ bé kia nữa, có chút đáng tiếc, còn có chút chút ngượng ngùng.

Ánh mắt quét chung quanh, liếc nhìn những con ruồi bọ kia, nháy mắt sắc mặt càng đen.

Vừa mới rồi ... có phải tại lũ ruồi này nên Tầm Mịch mới đẩy mình ra? Hừ! Đều do những con ruồi này, không có việc gì, chạy đến nơi này ăn com làm gì.

Tầm Mịch đang rất lo lắng, loại tình huống OOC này là chuyện gì đây?

OOC: Out of character, nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách vốn có của họ trong truyện gốc.

Đừng có nói là hành động vừa rồi của anh Từ Hi là ‘ trong sách nói ’ mà anh Từ Hi hay nói nha, vì cái gì cô sẽ cảm thấy có cảm giác như bị hớ.

“Anh Từ Hi, anh còn chưa có nói cho em biết đó là sách gì nha”.

Tầm Mịch cảm thấy đó không phải là thứ gì tốt, quyết định hỏi cho ra lẽ.

Đàm Từ Hi ngoan ngoãn ngồi vào vị trí, một năm một mười khai báo ‘ trong sách nói’ mà mình hay nói ngoài cửa miệng cho cô biết:

“Chính là ‘ Cách theo đuổi bà xã ’ cùng ‘ ba mươi sáu kế trong tình yêu’, còn có ‘ như thế nào bắt lấy một nửa kia ’, ờ ... Còn có thêm mấy quyển nữa đều là Khải Văn cho anh, anh không nhớ tên”

Đàm Từ Hi không chút do dự đem người bán cái, còn đang suy nghĩ: ‘ những điều trong sách nói thật sự dùng được, trở về tiếp tục học tập’

Tầm Mịch đơ mặt, cô không biết nên nói gì:

“Anh Từ Hi, chúng ta cứ như vậy là được rồi, thuận theo tự nhiên đi”

Tuy rằng cô rất muốn làm kiêu một chút, nhưng ngẫm lại ... mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Một tình yêu chân thành tha thiết được đối phương hai tay dâng lên, cô cũng không phải động vật máu lạnh, đương nhiên cũng sẽ mềm lòng, sẽ luyến tiếc.

Cho dù hiện tại, cô còn chưa có yêu người đàn ông này, chỉ là rất thích, cũng chống cự không được sức quyến rũ này.

Cô muốn thử một lần, dù trở thành dân cờ bạc cũng không quan hệ.

Chuyện này sẽ là một canh bạc khổng lồ lớn nhất trong cuộc đời cô, cũng là lần duy nhất cô không dám khẳng định kết quả đánh cược.

Đàm Từ Hi không nói gì, chỉ chuyên chú nhìn Tầm Mịch, dường như muốn đem cô xâm nhập vào trong lòng.

“Mịch Nhi...”

Anh là một người đủ tư cách làm thợ săn, anh biết khi nào là thời cơ tốt nhất để bắt con mồi.

Rõ ràng là ngay bây giờ. Nhưng ... cũng không quan hệ, ít nhất hiệu quả giống nhau là được rồi.

Tầm Mịch thiếu chút nữa khuy gối, một đôi mắt mắt đào hoa đầy khí phách, làm mà giờ phút này đã trở nên có chút đáng thương đến như vậy kia chứ.

Đây là ảo giác, là ảo giác, đúng vậy, chính là như vậy.

Hay là do đọc mấy cái thứ kia nhiều quá nên để lại di chứng? Không được, cô nhất định phải kiên quyết bồi bổ kiến thức lại cho anh Từ Hi, nhất định phải khiến anh ấy tối nay trở về ném những thứ vô bổ ấy đi.

Lúc này, người phục vụ đã đem đồ ăn lên, Tầm Mịch cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hai người an tĩnh dùng cơm, trong lúc đó, Đàm Từ Hi vẫn luôn quan sát thói quen cùng yêu thích của Tầm Mịch.

Anh phát hiện, Tầm Mịch hình như không quá thích cá tráp, nhưng lại rất thích salad tôm burrito cùng tép kho thơm, còn có cơm dưa.

Nhìn dáng vẻ này của Tầm Mịch, hình như .... Em ấy rất thích ăn tôm.

Cẩn thận đem tôm trong phần ăn của mình bóc vỏ ra hết, bỏ vào trong chén của Tầm Mịch.

Nhìn cô ngoan ngoãn ăn, cả người đều sung sướng.

Tầm Mịch thật ra không có chú ý tới hành động đầy mờ ám của Đàm Từ Hi, hiện tại cô chỉ nghĩ đến cốt truyện.

Hà! Đêm nay còn có một vở kịch lớn, hình như là Phi Thiên Trì bị kẻ thù đuổi giết, bị trúng đạn. Trên đường gặp được Cẩm Hoài Sắt, được Cẩm Hoài Sắt cứu.

Điều này khiến Phi Thiên Trì sinh ra tình cảm với Cẩm Hoài Sắt, sau khi biết thân phận của Cẩm Hoài Sắt, thì sử dụng quyền lực của Phi gia giúp cô ta.

Trong đó, rốt cuộc có bao nhiêu cảm tình thì Tầm Mịch không biết, nhưng Tầm Mịch biết ... Phi Thiên Trì sẽ không chút do dự ra tay, cũng chỉ là nhân cơ hội diệt trừ bớt một phần quyền lực của nhà họ Cẩm, làm nhà họ Cẩm suy yếu mà thôi.

Một khi tình cảm dính dáng đến ích lợi, thì có bao nhiêu là thật, còn đáng giá để suy nghĩ thêm.

Nếu ... đêm nay, cô an bài người đứng đợi sẵn ở nơi đó, diệt trừ cơ hội của Cẩm Hoài Sắt, để xem cô ta còn có chiêu trò gì có thể hấp dẫn thiếu chủ của nhà họ Phi đây?.

Thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh, đối với Đàm Từ Hi mà nói, quả thực là còn nhanh hơn sự xói mòn của axit.

Buổi chiều, Đàm Từ Hi vừa tắm vừa xoa, kéo Tầm Mịch đến tòa nhà mà anh muốn tặng cho cô lập công ty mới.

Khiến Tầm Mịch rõ ràng một chuyện ... cái gì gọi là: ‘ Có tiền, tùy hứng có thể quăng xuống sông chơi’

“Anh Từ Hi, trời cũng đã khuya rồi, anh lái xe cẩn thận, về nhà sớm một chút, có thể nghỉ ngơi sớm một chút”

Ăn xong cơm chiều, được Đàm Từ Hi đưa về đến tận cửa nhà, tâm tình kích động của Tầm Mịch mới xem như có chút tĩnh táo lại.

Tầm Mịch cúi đầu, chuẩn bị mở cửa xe xuống xe, lại phát hiện cửa xe bị khóa lại, có chút nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn Đàm Từ Hi.

Đàm Từ Hi nhấp môi, có chút thương tâm

Trong sách nói: ‘ những người yêu nhau, khi tạm biệt phải hôn nhau’

Vì cái gì Tầm Mịch không hôn hẳn, chẳng lẽ ... xấu hổ sao?

Ừ, khẳng định đúng là vậy. Vẫn là để mình chủ động một chút.

Nghĩ đến ... trong mộng nhắm nháp qua đôi môi xinh đẹp kia, trong lòng anh nhìn không được mà sôi trào ùng ục.

Đàm Từ Hi chậm rãi nghiêng người qua, hôn môi Tầm Mịch, một loại ngọt ngào vô cùng đặc biệt do va chạm giữa môi răng đem đến cho anh, xông thẳng lên đại não.

Dừng lại một chút, rồi lại nổ tung, mở ra một khung cảnh đầy hoa lệ.

Đôi mắt của Đàm Từ Hi đều đỏ hỏn gần máu, cũng mặc kệ tâm tình của Tầm Mịch, dùng đầu lưỡi cường thế đi vào trong khoang miệng.

Vốn là bởi vì kinh ngạc nên khẽ mở miệng, lại bị anh thừa cơ đi vào, quấy phá bên trong khoang miệng, dây dưa chiếc lưỡi mềm mại ấm áp của cô. Nụ hôn dần dần trở nên kịch liệt.

Khi Tầm Mịch bị Đàm Từ Hi hôn, thì đầu óc đột nhiên trống rỗng, chỉ khoảng một phút, thì một loại cảm giác tê dại từ sống lưng truyền đến tận não. Làm cả người cô nhũn ra.

Môi lưỡi mang đến cái loại nóng rực, chiếm hữu cùng bá đạo, làm Tầm Mịch mê say.

Trong đầu vốn rất hỗn loạn, hơn nữa thiếu dưỡng khí, Tầm Mịch cảm thấy sắp không thể hô hấp nữa, cúi đầu muốn đẩy anh ra, nhưng tay mới vừa chạm vào ngực anh, thì cánh tay đang ôm chặt eo của cô lại buộc chặt thêm.

Cơ thể cũng càng lúc càng áp sát vào đối phương, thật giống như đối phương muốn đem cô sát nhập vào trong cơ thể của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Cầu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14: Người thừa kế phản công (phần 14)

【 Trao cho nhau tình yêu chân thành, đẹp đến mức anh nguyện vì nó mà trả giá cho tất cả. —— Đàm Từ Hi 】

Cái loại cảm giác mạnh mẽ, hormone bùng nổ này ... Tầm Mịch chịu không nổi, ngâm nga một tiếng, đôi tay đối phương càng đem cô ấn chặt vào cơ thể của anh ấy hơn, tay đã chui vào trong quần áo của cô.

Tay chân nhũn ra, Tầm Mịch căn bản không có cách nào khước từ người trước mắt.

Cho đến khi Đàm Từ Hi nhận thấy được cô gái bé bỏng thở không ra hơi, mới buông ra.

Cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng, gương mặt trắng mịn đỏ hồng như máu, còn có địa phương ngon ngọt kia, đôi môi sau khi bị mình gặm cắn thì tràn đầy mộng nước, đỏ tươi diễm lệ, như đang mời gọi thưởng thức tiếp.

Phía dưới bụng chợt dâng lên một ngọn lửa, thiêu rụi lý trí của anh ấy.

Trong lòng có một người mặc đồ vest đen kêu gào, chiếm hữu cô ấy, chiếm hữu cô ấy, làm cô ấy từ đây về sau chỉ có thể là của người.

Nhưng, lập tức lại bị một người mặc vest trắng, tay cầm cái vòng thiên sứ hung hăng gõ xuống.

Sau khi Tầm Mịch được thả ra, cô cố gắng hô hấp từng ngậm từng ngậm một, phổi đều sắp bị khô khốc.

Sau khi điều hòa hơi thở xong, mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt tựa như sói đang nhìn chăm chăm cô.

Nơi đó tràn đầy dã tính cùng dục vọng, tràn ngập si mê, quyến rũ, muốn đem cô một ngậm nuốt vào bụng.

Tầm Mịch cả người đều run rẩy, sức lực thật vất vả vừa mới khôi phục, lại lần nữa bị rút cạn, chỉ có thể mềm mại yếu đuối dựa vào trên người Đàm Từ Hi.

“Anh Từ Hi...”

Nhìn vào đôi mắt khiến người trầm mê kia, Tầm Mịch yếu đuối kêu lên.

Đàm Từ Hi gắt gao ôm Tầm Mịch, trán chống trán, không ngừng ma xát.

“Ừ, anh đây, Mịch nhi, Mịch nhi của anh”

Anh không phải không cảm giác được Tầm Mịch đang cự tuyệt mình, anh chỉ là có chút sợ hãi.

Tầm Mịch nhàn nhạt cười: ‘thôi, tâm đã sớm đã nhảy lên, cần gì phải lừa mình dối người’

Còn ... anh ấy chỉ có thể sống trăm năm là cùng, mà bản thân mình còn không biết phải trải qua bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu thế giới mới có thể trùng sinh ... thì sao nào?

Sống ở ngay thời khắc này ... không hối hận là tốt rồi.

Vươn tay, chủ động ôm cái eo mạnh mẽ có lực kia, Tầm Mịch cảm thấy đặc biệt có cảm giác an toàn.

Ấm áp hô hấp thổi vào trên mặt, ấm áp, ngứa ngứa, lại ngọt ngào.

Đàm Từ Hi cả người cứng đờ, trên gương mặt là biểu tình mừng như điên.

“Mịch nhi, em cũng yêu anh sao?”

Tầm Mịch nhìn thẳng đôi mắt kia, gật đầu: ‘Chuyện này không có gì cần phải làm ra vẻ, yêu chính là yêu’

“Thật tốt quá, thật tốt quá”

Anh không phải tương tư đơn phương.

“Chúng ta hãy kết hôn ngay lập tức đi”

Chỉ một hành động nhỏ của cô đã khiến cho đầu của Đàm Từ Hi hoàn toàn nóng lên, phân không rõ năm nay là năm nào.

Quả nhiên, giống như Khải Văn từng nói, những ai chìm đắm trong tình yêu đều là người ngu.

Đàm tổng ơi là Đàm tổng, ngài cầu hôn còn chưa có cầu, nhẫn còn chưa có mua, hoa tươi còn chưa có đưa. Vậy mà đã lo kéo con gái nhà người đi kết hôn rồi. Có phải là hơi sớm quá hay không?

Đương nhiên, đàn ông trong lúc đang hưng phấn, đều không thể nói họ đúng hay sai. Vì họ đâu có tỉnh táo.

Trên đầu Tầm Mịch có ba đường gạch màu đen chảy dài xuống.

Cô đây là đang sáng tạo ra kỷ lục, mới đến cái thế giới này ngày thứ ba thì đã phải kết hôn? Xác định không phải nằm mơ?

Chắc chắn là mơ rồi, tỉnh lại sẽ phát hiện chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Lặng lẽ nhéo đùi của mình một chút, ‘tê’ hít một ngậm khí, đau quá, quả nhiên không phải đang nằm mơ.

Đàm Từ Hi đang từ trong thế giới hạnh phúc quay trở về hiện thực thì nhìn thấy cô gái bé bỏng của mình đang ngược đãi chính mình, lo lắng trách cứ.

“Mịch nhi, em đang làm cái gì vậy, đến đây, chắc đau lắm, muốn nhéo thì nhéo anh này, anh da dày thịt béo không sợ đau”

Tầm Mịch nhà anh da thịt non mịn như vậy, nhìn này, đều đỏ hết rồi, tuy rằng nhìn vào ... ực ... thật khiến người nảy sinh ra dục vọng. Nhưng, anh vẫn rất, rất đau lòng.

Bàn tay to vụng về nhẹ nhàng xoa nắn.

Tầm Mịch neho neho mắt, hưởng thụ sự quan tâm cùng che chở của Đàm Tử Hi, trong lòng cười vô cùng hạnh phúc.

“Ok”

Đàm Tử Hi tựa hồ đối với câu trả lời này của Tầm Mịch có chút mơ hồ không hiểu nghĩa, nhất thời có chút không rõ nguyên do.

“Anh nói, lần sau nếu em lại muốn nhéo, thì cứ nhéo anh”

Tầm Mịch cọ cọ lên gương mặt của Đàm Tử Hi, giọng điệu nhẹ nhàng giải thích.

“Ừ”

Đàm Tử Hi trịnh trọng gật đầu.

“Hiện tại có thể mở cửa ra được rồi, người ta phải đi về ngủ, cũng đã trễ thế này ... đều là anh sai”

Tầm Mịch nhìn đồng hồ trên xe, vậy mà đã 9 giờ hơn.

Trong lòng tức khắc tràn đầy hai từ ‘đậu má’, Phi Thiên Trì xảy ra chuyện hình như chính là ở 10 giờ đi.

Đậu má, cốt truyện muốn bắt đầu rồi, cô còn chưa có cắm một chân đâu, cầu từ từ.

“Ừ, đều là anh sai, anh sai hết, Mịch nhi đừng tức giận mà”

Đàm Tử Hi ngoài miệng nhận lỗi, nhưng trong lòng lại tràn ngập mặt ong, ngọt còn hơn đường.

‘Oh yeah! Mịch nhi làm nũng với anh, thật là hạnh phúc, thật là hạnh phúc quá đi’

Cũng không quên ấn nút mở khóa cửa, chỉ là nhìn Tầm Mịch nhanh chóng mở cửa xuống xe. Nhìn bóng dáng phóng khoáng kia làm anh có loại ảo giác bị dùng xong rồi vứt.

Ai oán nhìn bóng dáng tinh tế ưu nhã kia biến mất ở trong tầm mắt, đầu cũng từ từ gục xuống.

‘Cốp, cốp, cốp’

Cửa kính xe đột nhiên bị gõ vang, Đàm Tử Hi nhìn sang, đôi mắt nháy mắt lại sáng bừng lên.

Hạ cửa kính xe xuống, gương mặt người gõ kính từ từ hiện ra rõ ràng.

Cô mỉm cười, ở dưới ánh đèn đường càng khiến cô nổi bật, càng thêm quyến rũ chết người.

Giống như là yêu tinh của màn đêm, chuyên đi quyến rũ đàn ông có điều kiện cùng chất lượng tốt như anh.

‘Mịch nhi nhà mình đẹp nhất trên đời’ Trong lòng yên lặng spam một câu, trên mặt cũng cười có chút cứng đờ.

Rốt cuộc, n năm lạnh mặt, cho dù không phải diện than, cũng có chút rất nhỏ thần kinh đông lạnh trên mặt.

(Diện than: mặt đen như than, ý chỉ biểu hiện gương mặt khó chịu, nghiêm túc)

Giống như lúc ở nhà hàng, cười nhạt thì không có gì trở ngại, giờ lại vui vẻ cười lớn, lại ... có chút ... Không nỡ nhìn thẳng.

Tầm Mịch buồn cười nhéo nhéo gương mặt Đàm Tử Hi, bắt đầu dĩ dạn dỏ.

“Anh Tử Hi, anh nhanh về nhà ngủ đi, Khải Văn nói anh tối hôm qua không có nghỉ ngơi”

“Nếu ngày mai em đang nghe Khải Văn nói anh lại không yêu quý bản thân mình, xem em làm sao mà thu thập anh”

Cô biết, tối hôm qua anh nhất định là điều tra mọi chuyện về Cẩm thị cả một đêm. Bằng không, ngày hôm nay ... mọi chuyện cũng sẽ không đúng lúc như vậy.

Trong mắt Đàm Tử Hi chỉ nhìn thấy được đôi môi đang mỉm cười của Tầm Mịch, đến nỗi cô nói gì đó ... Thực xin lỗi, đường truyền hiện đang bị tắc nghẽn, xin gọi lại sau.

Nhưng anh vẫn là phản xạ có điều kiện, gật đầu.

Trong sách nói: ‘người yêu nói đều là đúng, sai cũng là đúng’.

Cho nên mặc kệ là cái gì, anh chỉ cần gật đầu đồng ý thì tốt rồi. Sao mình có thể thông minh như vậy ( $\ast \geq \nabla \leq \ast$ ) tặng cho mình một ngón tay cái.



Tầm Mịch đương nhiên là không biết Đàm Từ Hi đang suy nghĩ cái gì. Sau khi xác định Đàm Từ Hi là thật sự ngoan ngoãn đồng ý, mới vừa lòng.

Cô cúi người vào trong xe, ở trên má của anh hôn một cái ‘chụt’

“Nụ hôn chúc ngủ ngon, trên đường cẩn thận, ngày mai gặp”

Đứng thẳng người lên, Tầm Mịch phát phát tay, xoay người, mở cửa vào nhà.

Đội nhìn không thấy bóng dáng của Tầm Mịch nữa, Đàm Từ Hi mới thu hồi tầm mắt, khởi động máy, nhấn ga, xe xoay một vòng cung tuyệt đẹp rồi chạy thẳng về phía trước.

Anh muốn nhanh chóng về nhà, sau đó sớm lên giường ngủ, ngày mai tới đón Mịch nhi đi công ty.

Đến nỗi cái chức tổng giám đốc của anh ... hai ngày nay anh không làm được gì, trong đầu chỉ có bóng dáng của cô. Không có anh ở trong công ty, chỉ mấy ngày, tập đoàn chắc không đến nỗi sụp đổ.

Anh tỏ vẻ ... không quan hệ.

Công ty nhiều người như vậy dùng để làm gì, anh không ở, thì tự động vận hành cũng không được, vậy thì không cần để lại làm gì.

Tổng giám đốc đại nhân vô cùng tùy hứng, đã đem công ty ném sang một bên, chuyên tâm theo đuổi bà xã.

Sau khi Tầm Mịch đã an bài mọi việc hoàn hảo xong, thì thoải mái tắm rửa, tâm tình sung sướng nằm ở trên giường chờ mong ngày mai đến.

Cô chính là rất muốn nhìn xem, cốt truyện rốt cuộc là có giống như con gián đánh hoài không chết, hay là giống như pha lê, chạm nhẹ một cái đã bể nát.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 15: Người thừa kế phản công ( phần 15)

【 Tại sao lại luôn có người muốn hãm hại em? Không vui, giết chết —— Đàm Từ Hi 】

Bảo Bảo bị Tầm Mịch quên đi ném ở trong góc phòng, còn ở đó vẽ vòng tròn nhỏ, nó đã vẽ cả đêm, cộng thêm buổi sáng.

Bảo Bảo là hệ thống rất thông minh, rất có năng lực, có thể không cần lúc nào cũng phải đi theo bên người ký chủ, nhưng chỉ cần ký chủ kêu một cái, lập tức sẽ xuất hiện.

Không chịu sự hạn chế của không gian, cái loại hệ thống này khá là thần bí.

Đêm nay đã định trước có người yên giấc, có người không ngủ được.

Sáng sớm, Đàm Từ Hi đã thay một bộ vest màu tím nhạt, cao điệu xuất hiện ở biệt thự nhà họ Cẩm gia.

(Cao điệu: phách lối)

Đúng là không phụ lòng sự tiên đoán của Tầm Mịch, tối hôm qua Đế Đô đã xuất hiện:

# Cẩm đại tiểu thư mới vừa thành niên thì đã không nể tình cha con, muốn hạ bệ cha ruột lên cầm quyền #

# Cẩm đại tiểu thư đã tâm bưng bưng #

# Chuyện bí mật của nhà giàu có # rất nhiều, rất nhiều đề tài.

Không ngoài dự kiến, tất cả đều chỉ trích Tầm Mịch, nói cô cái gì ... vốn là một đại tiểu thư bắt tài lại vô dụng, dốt đặc cán mai. Tính tình ngang ngược, kiêu ngạo, bướng bỉnh.

Còn muốn quản lý Cẩm thị, hay là đến lúc đó đem Cẩm thị bán đi cũng không biết.

Một vài đài truyền thông kịch liệt mạnh mẽ đem nhân phẩm của Tầm Mịch bôi đen, nói cô đạo đức bại hoại, không có đạo hiếu, không có tình nghĩa .....

Dưới tình huống như thế, có một cỗ nhỏ nhỏ gió thổi hướng về phía Cầm Hoài Sát.

Có người tự xưng là ‘ người biết mọi chuyện ’ thả ra tin tức, nói, nhà họ Cầm còn có một cô con gái nữa, là một vị tiểu thư dịu dàng, hiền lành, tốt bụng. Từ nhỏ đã rất thông minh, hiện tại được Cầm tổng sắp xếp vào công ty.

Nhưng bị Cầm đại tiểu thư cấm cản, Cầm đại tiểu thư hành động như vậy chính là bởi vì ghen ghét Cầm nhị tiểu thư, ....

Tầm Mịch vừa rửa mặt, vừa nghe Bảo Bảo khoa trương phát sóng trực tiếp, thiếu chút nữa cười đau sặc hồng.

Cái người gọi là ‘ người biết mọi chuyện ’, ngoài Cầm Hoài Sát ra thì còn ai vào đây.

Đúng là trò trẻ con, làm xiếc nhiều như vậy. Ha, ở thế giới cũ, Tầm Mịch đã chơi đến phát chán.

‘ Ký chủ, ký chủ, cô chuẩn bị làm sao bây giờ? Hiện tại, có một đám người đứng chặt cứng trước cửa Cầm thị ... tất cả đều là phóng viên ’

Tuy lời Bảo Bảo nói ra nhìn như rất lo lắng, nhưng nếu cẩn thận nghe kỹ, lại có thể phát hiện ... trong đó mang theo nhè nhẹ chờ mong.

Tầm Mịch cười nhạo một tiếng:

‘ Làm sao bây giờ? Đương nhiên là rau trộn, lão già ngoan cố. Hừ, hãy chờ xem ’

‘ Không tới nửa giờ sẽ xuất hiện hình ảnh Cầm Thịnh mang theo Cầm Hoài Sát xuất hiện ở công ty, không cần thận bị phóng viên vây quanh ’

‘ Sau đó Cầm Hoài Sát giả mù sa mưa, giải thích dùm ta, kêu gọi mọi người không cần hiểu lầm ta, cuối cùng sẽ nói là mọi chuyện đều là lỗi của cô ta, ..... ’

‘ Diễn xuất của bạch liên hoa là đứng đầu mà ’

‘ Đến lúc đó, cái đám phóng viên kia sẽ đem lòng tốt, cùng sự thương hại nghiêng về phía hai người đó, đối với ta thì phê bình một cách trắng trợn ’

‘ Còn, vì sao bọn họ muốn sớm như vậy xuất hiện ở công ty? Chỉ là vì muốn nhân lúc ta còn chưa xuất đầu lộ diện, hai người kia mới có thể diễn theo kịch bản được ’

Tầm Mịch động tác ưu nhã, sửa sang lại quần áo, mang giày, nguyên chủ cùng cô đều rất yêu thích màu đỏ, nên cô chọn một bộ váy màu đỏ. So với ngày hôm qua càng thêm trịnh trọng một chút.

Bộ váy màu đỏ mặc ở trên người Tầm Mịch, làm cô càng trở nên quyến rũ, trưởng thành hơn. Lại xứng với khí chất tinh anh nữ cường nhân.

Đàm Tử Hi nhìn thấy Tầm Mịch, trong mắt đều là kinh diễm.

(Kinh diễm: kinh của kinh ngạc, diễm của quyến rũ, hấp dẫn)

“Mịch nhi, anh thật muốn đem em giấu đi, không muốn cho người khác nhìn thấy”

Một bông hoa xinh đẹp như vậy, chỉ cần một mình anh biết là được.

Tầm Mịch đến gần Đàm Tử Hi, nhón mũi chân, hôn lên đôi mắt của anh.

“Anh Tử Hi, em cũng muốn đem anh mang đi giấu”

“Làm bên trong cặp mắt kia chỉ có duy nhất hình ảnh của em, vĩnh viễn đều chỉ có thể cất một người ... là em”

Đều là đôi mắt đào hoa, lại không hề giống nhau.

Khi nhìn thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt ấy, tim cô lại lần nữa ‘ bang bang ’ đập không ngừng.

Cái loại cảm giác này ... giống như toàn thế giới đều không thắng nổi bạn, cảm giác ... thật sự quá tốt, thật quá tốt rồi.

Đàm Tử Hi duỗi tay, ôm eo Tầm Mịch, cọ cọ gương mặt của cô, không nói gì, chỉ là làm Tầm Mịch thấy được sâu trong đáy mắt của anh là sự kiên định.

Thời điểm ấm áp như thế, vậy mà di động của Đàm Tử Hi lại rất không phải biết điều, vang lên.

Gương mặt dịu dàng ấm áp nháy mắt đen xuống.

Nhìn màn hình điện thoại – Khải Văn.

Đàm Tử Hi càng thêm muốn mắng chửi người, thằng nhóc này thật là hư, luôn phá hỏng chuyện yêu đương của anh.

Trở về trừ tiền lương!!!

“Khải Văn, cậu tốt nhất có lý do chính đáng. Nói, vì sao lại tìm tôi vào đúng lúc này?”

Bên đầu kia điện thoại, Khải Văn nhin không được rên lên một tiếng.

BOSS đại nhân của tôi ơi! Ngài có cần phải âm dương quái khí đến như vậy hay không?

(Âm dương quái khí: chỉ tính tình lúc nắng lúc mưa, không đoán được)

“Tổng giám đốc, trước của Cầm thị đại tị tập rất nhiều phóng viên”

“Tôi hôm qua có người rải rác tin tức bất lợi đối với phu nhân. Theo điều tra, giờ phút này, Cầm tổng đã mang theo cô con gái ngoài giá thú kia chạy tới Cầm thị rồi”

Đơn giản đem mọi chuyện nói một lần, lại lược qua những ngôn từ tương đối xúc phạm Tầm Mịch.

Anh cũng không dám nói ra, sợ bị bão càn quét không một mảnh vải che thân.

Đàm Tử Hi nổi giận đùng đùng.

‘ Hai con ruồi đáng chết kia cứ nhiên dấm lăm ra hành động khiến Mịch nhi thương tâm. Thật xem anh, Đàm Tử Hi này là người chết sao?

“Gọi đoàn luật sư của Ngọc Hi đến Cầm thị, hỏi thăm sức khỏe của mỗi quan viên ở Đế Đô cho tôi”

(Quan viên: nhân viên chính phủ)

Người của anh, không phải tùy tiện thứ gì đều có thể khi dễ.

Nếu ai dám ... anh sẽ đem toàn bộ móng vuốt của hắc bầm vằm, xem bọn họ còn có thể đuổi móng heo ra nữa hay không?

Tầm Mịch vẫn luôn an tĩnh tùy ý Đàm Tử Hi sắp xếp mọi việc, ngoan ngoãn bị anh nắm tay kéo lên xe.

Dọc theo đường đi, đều biểu hiện thực bình thản, nhưng trong lòng thì không ngừng phập phồng.

Một người đàn ông bất chấp mọi lý do luôn bên vực người phụ nữ của mình.

AAAAA!!!! Cô thật sự là chịu không nổi nữa rồi.

Điều mà một người phụ nữ mong muốn nhất còn không phải là một người đàn ông mang đến cho mình cảm giác an toàn sao?

Hiện tại cô đã gặp được rồi, cho dù thời gian quen biết có chút ngắn, nhưng cô cũng nguyện ý tin tưởng anh.

“Mịch nhi, đừng lo lắng, anh nhất định sẽ đem tìm ra toàn bộ những kẻ bí ổi đó”

Sau đó làm cho bọn họ sống không bằng chết, gây ông đập lưng ông.

Tầm Mịch câu môi, mỉm cười như một đám mây nhẹ nhàng trôi theo làn gió:

“Anh Tử Hi, cũng không nên xem thường em nga, em không có yếu ớt đến như vậy đâu”

“Không phải có câu ‘ quân nếu vô tình, ta sẽ hư’ sao, chỉ là hiện tại đổi thành ‘ phụ đã vô tình ta sẽ ném’ mà thôi”

(Quân nếu vô tình ta sẽ hư: Chỉ người chồng đã quyết tuyệt không nói đến tình cảm, tổn thương người vợ, người vợ có quyền ly dị)

Đàm Tử Hi thấy nét mặt của Tầm Mịch không có bất luận biểu tình đau khổ nào, trong mắt ý cười cũng thực sáng ngời, không giống miễn cưỡng. Lúc này, mới hơi chút yên tâm.

Trong lòng lại đem đám ruồi tìm đường chết kia mắng mấy ngàn lần.

Sớm biết như vậy, tối hôm qua anh không thêm ngủ, để dành tối nay. Như vậy anh có thể đúng lúc giải quyết, không cho Mịch nhi biết, thì đã không đau lòng rồi.

Thời điểm hai người tới trước cửa Cầm thị thì bên ngoài đã biến thành biển người, đâu đâu cũng thấy người, khá tấp nập.

Ngay bậc thang của đại sảnh, có hai người đang đứng, có vẻ có chút cao cao tại thượng.

Đàm Từ Hi che chở Tầm Mịch tới gần đám người, thì nghe được giọng nói của Cầm Hoài Sát.

“Mọi người, mọi người đều đã hiểu lầm chị Tầm Mịch rồi, chị ấy không phải là người như vậy”

“Chị ấy chỉ là nhất thời nghĩ không thông, có chút hiểu lầm tôi, cho nên mới gây chuyện với ba ba ”

“Chị ấy thực ra là một người tốt, tuy rằng chị ấy đã đem tôi cùng ba ba đuổi ra khỏi bữa tiệc sinh nhật của chị ấy. Nhưng tôi biết, khi đó ... chị ấy chỉ là đang đau lòng mà thôi”

“Tôi có thể hiểu được tình cảnh lúc đó của chị ấy, chị ấy thật sự rất tốt bụng. Mọi chuyện trước kia đều là mẹ của tôi làm sai, chị ấy không thích tôi cũng là chuyện bình thường”

“Nhưng mong mọi người không cần sĩ nhục chị ấy như vậy, chị ấy không có làm bất luận chuyện gì không tốt hết”

Cầm Hoài Sát dáng người mảnh mai, hiên ngang lẫm liệt bước lên một bước, giọng điệu rất là kiên định mở miệng nói.

Đôi mắt to ướt dầm dề kia, tựa như mang theo cầu khẩn. Nói xong còn hướng về phía mọi người cúi người 60 độ.

Cô ta hành động như thể chính mình có lỗi và đang nhận lỗi, lập tức đã thu được rất nhiều xúc động từ những người ở đây.

“Cảm nhĩ tiểu thư thật là quá tốt bụng rồi, Cầm đại tiểu thư làm người ... Hừ, ai mà không biết, ha “

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 16: Người thừa kế phản công (phần 16)

【 Cô cũng không biết, có đôi khi ... thân tình cũng là một loại tổn thương. Khắc sâu trong lòng, khắc cốt ghi tâm. —— Cầm Tầm Mịch 】

“Thôi được rồi, thôi được rồi. Cô không cần nói giúp cho cô ta, tôi xem cô ta chính là ghen ghét cô thôi”

“Không ngờ, Cầm đại tiểu thư lại ác độc đến như thế, cư nhiên ngay cả em gái ruột của mình cũng có thể nhẫn tâm đến như vậy”

“ Chuyện xảy ra vào năm đó cũng không phải do Cầm nhĩ tiểu thư làm ra, cô không cần tự trách bản thân mình làm gì”

“ Hừ! Mọi chuyện đều tại Cầm Tầm Mịch nhỏ mọn, ác độc”

... ..

Một đợt lại một đợt ngôn luận, làm Tầm Mịch hoảng hốt, cô như nhìn thấy được hình ảnh cuối cùng của Cầm Tầm Mịch, tuyệt vọng, chết ở đầu đường.

Ngay lúc đó, cô cũng là đối mặt với bọn người không phân xanh đỏ trắng đen, tự cho là người chính nghĩa, hùa nhau cười nhạo, khinh nhục cô.

Mà hiện tại, người này đổi thành cô.

Đàm Từ Hi nhìn thấy ánh mắt của Tầm Mịch tất cả đều là mê mang cùng dờ dẩn, càng thêm đau lòng, tự trách.

Lập tức phát ra khí lạnh càng nhiều hơn, nét mặt cũng càng lạnh.

“Cút ngay cho ta”

“Khải Vãn, đem những người này ném văng ra ngoài cho ta”

Lập tức có một đám người mặc vest đen vọt vào, đem đám người khua môi múa mép kia hung tàn chế trụ, kéo đi ra bên ngoài.

Mùa đông khắc nghiệt ra sao? Chính là cảm thụ của những người xung quanh.

Không khí xung quanh tựa hồ đều bị giảm phân nửa, mọi người cơ hồ đều mang động tác cứng đờ, nhìn phương hướng phát ra tiếng nói.

Một cặp nam nữ vô cùng xuyên qua mi mắt của bọn họ, toàn thân bao trùm quý khí, chỉ liếc mắt sơ một cái, đã khiến bọn họ cả người phát run.

Loại cảm giác chân chính đứng ở trên cao, cao cao tại thượng nhìn xuống, phảng phất những người kia chỉ là một con kiến nhỏ bé xấu xí.

“AAAAA!!!! Nam thân”

“AAAAA!!!! Là Đàm tông”

... ..

Mồm năm miệng mười sợ hãi kêu, âm thanh la hét bắt đầu vang lên, hiện trường thiếu chút nữa mất khống chế.

Cầm Hoài Sát một giây trước còn đang đắc ý dào dạt, ngay sau đó thì sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy. Gắt gao trừng mắt nhìn hai người ở phía dưới đang bị đám người vây quanh, sát ý ngưng tụ, lộ ra bản chất.

Tầm Mịch cùng Đàm Tử Hi cùng lúc ngừng đầu nhìn lên, đem trò hề của Cầm Hoài Sát thu hết vào trong đáy mắt.

Tầm Mịch khinh thường cười lạnh một tiếng:

“Cầm Hoài Sát? Cô tiếp tục diễn tiếp đi, như thế nào? Sao không tiếp tục nói?”

“Còn có ... người cha yêu dấu của con, ngài thật là một người cha tốt mà. Liên tục chửi bới con, bởi vì cô con gái ngoài giá thú mà cha gọi là kết tinh của tình yêu đích thực kia, muốn nâng địa vị của cô ta lên sao?”

“Cầm Tầm Mịch tôi sống đã nhiều năm như vậy, thật là lần đầu tiên nhìn thấy lũ người ghê tởm như hai người đó”

“Có phải cảm thấy tôi là một đứa hoàn toàn không có quyền thế, không có ai giúp đỡ. Là một đứa con gái nhu nhược, có thể để hai người tùy tiện xoa tròn đập bẹp?”

“Hai người cứ như vậy không hề cố kỵ mà tính kế, hãm hại tôi, lăng nhục tôi, Cầm Thịnh ... ông không thấy, mình làm như vậy thật thất vọng ông nội đã chết đi cùng mẹ của tôi sao?”

“Ông dám vuốt lưng tâm của mình mà nói ... ông có công bằng sao, ông có xứng làm chồng làm cha làm con sao?”

Tầm Mịch từng bước một đi về phía trước, ở khoảng cách còn ba bước nữa đến gần hai người kia thì dừng lại.

Cho dù cô đang đứng ở phía dưới, cũng khiến người khác cảm thấy cô đang đứng ở trên cao nhìn lên hai người đang đứng trên bậc thang cao kia.

Ngược lại, nhìn như là cô đang coi thường hai người kia, cô mới là người cao cao tại thượng. Cô là vương giả, họ là dân đen bần cùng.

“Đúng, Cầm Tầm Mịch tôi thật là đại nghịch bất đạo, nhưng tất cả mọi chuyện vì sao lại diễn ra như vậy, chẳng lẽ không phải do hai người bức tôi sao?”

“Một đứa con gái ngoài giá thú, ha, ông dung túng cô ta ở bên ngoài hủy thanh danh của tôi. Tôi nhin”

“Ông đem tất cả tình thương của cha cho cô ta, đem tôi làm một quân cờ. Tôi cũng nhận”

“Ha ha ha. Ai bảo ông là cha của tôi làm gì”

“Nhưng ai lại quy định, vào lúc ông muốn vứt bỏ một quân cờ đã không thể nào khống chế được, thì quân cờ đó không thể phản công”

“Người làm, trời đang xem”

“Cho dù ông là cha của tôi, tôi cũng không cho phép ông quấy nhiễu sự yên tĩnh trên thiên đường của ông nội cùng mẹ của tôi”

Tầm Mịch không cho hai người kia có cơ hội phản bác, càng không muốn dây dưa tiếp.

‘ Hai người kia quả thực là khinh người quá đáng. Cũng may là mình đã đoán trước chuyện này sẽ xảy ra, nhưng khi đối mặt ... lại là một chuyện khác’

Cầm Thịnh nếu có một câu nào an ủi cô cũng tốt, cho dù chỉ là giả, đối với nguyên chủ mà nói cũng là một loại cứu rỗi.

Đáng tiếc ... một chữ cũng không có, nguyên chủ không có, cô cũng không có.

Đàm Tử Hi yên lặng đứng ở phía sau Tầm Mịch, giống như là một vị thần bảo vệ đầy mạnh mẽ quyền lực.

Bóng dáng phía trước chỉ cần duy trì không được, hoặc là vào lúc mệt mỏi, dễ dàng là có thể dựa lưng vào.

Mà mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong giọng nói nhẹ nhàng, chậm chạp lại mang theo đau khổ của Tầm Mịch vừa mới nói xong kia.

Đôi mắt của bọn họ đều đã biến thành hai khoanh nhang muỗi.

Bọn họ thật là ngốc, sao mà người vẫn luôn bị bọn họ trách mắng, lại giống như mới là người bị hại kia chứ?

Hai người đứng trên bậc thang kia được bọn họ đồng tình ... lại là người xấu?

Tầm Mịch cứ như vậy lạnh lùng nhìn, thấy sắc mặt hai người kia một hồi xanh một hồi trắng, cười lạnh đều lười đến cười.

“Tôi hôm nay tới là có chính sự, không muốn đem thời gian đều lãng phí ở những chuyện không hề ý nghĩa”

“Những ai tin tôi, mặc kệ là những chuyện đó tôi làm hay chưa làm, nói hay chưa nói đều sẽ tin tưởng tôi”

“Còn những ai không tin tôi, tôi cũng không cần bọn họ tin”

Quay đầu, từng câu từng chữ nói năng có khí phách đối với những phóng viên kia.

“Cho nên, cũng xin mời mọi người không cần tới gần tôi. Bởi vì, tôi không có điều gì tốt đẹp muốn nói với mấy người”

“Cũng không nghĩ muốn nói chuyện với cùng mấy người, người khác có hứng thú đem chuyện nhà mình nơi nơi tuyên dương gièm pha”

“Cầm Tầm Mịch tôi còn chưa đến mức không biết xấu hổ như vậy. Sự giáo dục của tôi cũng không phải thứ hàng giả đó có thể so bì”

Nói xong, cũng mặc kệ biểu tình của mọi người, lập tức nhấc chân đi lên bậc thang. Thời điểm đi ngang qua Cầm Thịnh cùng Cầm Hoài Sát, nhìn cũng chưa nhìn hai người, làm lơ hoàn toàn đi luôn.

Đàm Tử Hi thấy Tầm Mịch đi lên cầu thang, anh liếc nhìn xung quanh một vòng, đem đám ruồi bọ ngôn luận truyền thông từng phát biểu điên cuồng một người, một người nhớ kỹ.

Sau khi quay về, chuẩn bị phong sát bọn họ, khiến cho họ sống không yên ổn.

“Mịch nhi nói rất đúng, có người cho dù là mặc vào quần áo trắng tinh đẹp để quý giá, cũng che dấu không được nội tâm dơ bẩn tanh tưởi”

thời điểm đi ngang qua Cầm Hoài Sát, Đàm Tử Hi bước chân tạm dừng một chút, mở miệng nói. Trong mắt không chút nào che dấu khinh thường cùng chán ghét.

Hừ ! Thứ như vậy, còn muốn so sánh với Mịch nhi nhà mình?

Một con cóc, làm sao dám tự nhận có thể cao quý hơn, mỹ lệ hơn một con thiên nga trắng.

Đừng hỏi anh vì sao muốn nói Cầm nhi tiểu thư là con cóc. Bởi vì chỉ có con cóc mới có lớp da ngoài sần sì xấu xí đầy ghê tởm, mới có thể biểu đạt ra bản tính của cô ta.

Khải Văn ở lại dọn dẹp cục diện rối rắm mà Boss đại nhân nhà mình để lại, nhìn người đã sớm ngu ngơ đứng ngay trên bậc thang kia, lắc đầu thương hại.

Có thể dưỡng ra một cô con gái thông minh như Cầm đại tiểu thư, sao lại có thể ngu ngốc như vậy? Haizzzzz!!!!

Vậy mà lại đi học tập cái thứ truyện cổ tích khi khô mốc xỉ kia, đem dưa hấu thành hạt mè. Quả nhiên không phải bệnh tăng nhãn áp thì chính là bệnh đục tinh thể rồi.

Sờ sờ cằm, dựa theo độ tuổi của vị Cầm tổng này mà nói, hẳn là bệnh đục tinh thể chắc rồi.

Cầm Thịnh là bị Tầm Mịch dọa sợ, không, chính xác mà nói hẳn là bị khiếp sợ.

Giống như có điều gì đó đã hoàn toàn thoát ly khống chế, trong lòng bắt đầu khủng hoảng không rõ vì sao.

Ngay sau đó nhớ tới những lời mà Tầm Mịch vừa mới nói kia đều ngầm có ý chất vấn, ông có phải thật sự đã sai rồi hay không?

Nhưng, khi nhìn cô gái nhỏ bên cạnh mình đang mang vẻ mặt lo lắng nhìn thẳng mình. Một cô con gái vừa dịu dàng, lại tốt bụng, lại là một đứa con tri kỷ, có hiếu.

Ông cảm thấy bản thân mình làm không sai.

Tất cả đều là Cầm Tầm Mịch sai, nếu không phải nó, làm sao lại xảy ra những việc như ngày hôm nay.

Vỗ vỗ tay cô con gái bé nhỏ của mình, Cầm Thịnh nói một cách kiên định:

“Hoài Sát yên tâm, ba ba nhất định sẽ đem Cầm thị để lại cho con”

## Chương 17: Người thừa kế phản công (phần 17)

【 Có vài người tự cho là đúng, không muốn nhìn vào hiện thực. —— Tầm Mịch 】

“Dạ, con tin tưởng ba ba, ba ba đừng buồn, chúng ta đi vào trước đi”

Cầm Hoài Sắt đáng yêu dịu dàng mỉm cười, nhưng đôi mắt được che giấu ở dưới tóc mái, đã bị hắc ám ăn mòn.

Trong lòng điên cuồng kêu gào muốn giết chết Tầm Mịch, mưu đồ đã tính toán xong xuôi, lại lần lượt xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bắt đầu kể từ buổi sinh nhật của con tiện nhân kia, cho tới hôm nay, mọi chuyện đều thất bại trong gang tấc, cô đã sắp phát điên rồi.

‘ Định... Nữ chủ hắc hóa: -70, mức độ nguy hiểm: A, mong ký chủ cẩn thận ’

Tầm Mịch lười biếng dựa vào tường thang máy, buông xuống mi mắt, khiến người khác nhìn không rõ cảm xúc của cô.

Đàm Từ Hi chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn thang máy đóng cửa, leo lên tầng cò phòng hội nghị.

Trong lòng vô cùng lo lắng, đi sang thang máy bên cạnh dành cho công nhân vừa mới xuống, đuổi theo.

[ Đêm nay, tôi hy vọng có thể nhìn đến đồ vật mà tôi muốn có, thù lao lại thêm một trăm ngàn ]

Cô gái váy đỏ đứng ở hành lang bên cạnh cửa sổ, giống như một đóa trẻ nghịch ngợm, ánh mặt trời chiếu vào ở trên người cô trông rất mỹ lệ, rất rực rỡ.

[ Ok, tôi chờ tin tức tốt từ anh ]

Bên kia tựa hồ nói ra đáp án khiến cô gái vừa lòng, biểu tình trên nét mặt tốt hơn rất nhiều.

Đàm Từ Hi đi ra thang máy, nhìn thấy Tầm Mịch vừa mới treo điện thoại.

Thần nhiên dùng ngón tay nhẹ gõ cái mũi nhỏ xinh của mình, khoe môi mỉm cười, còn cắn cắn bờ môi. Hai mắt nhìn đến địa phương không biết tên, dường như là nhìn thấy hình ảnh gì đó khiến cô hạnh phúc.

Đàm Từ Hi bước nhẹ bước chân đi qua, từ phía sau ôm lấy eo của Tầm Mịch.

Đem cả người cô đều áp sát vào trong lòng ngực của bản thân mình, phát ra hơi thở đầy thỏa mãn.

Vẫn là ở trong lòng ngực của mình thì anh mới có thể yên tâm. Xem ra, động tác phải nhanh hơn, người nào cần nên xử lý thì cũng nên xử lý thôi.

Hai người, mỗi người một suy nghĩ, ai cũng đều không có lên tiếng, cứ như vậy ôm nhau, hình ảnh thật là đẹp, thật là an bình.

Trong lúc vô tình phát ra hơi thở, ngăn cách bên ngoài sở hữu ồn ào náo nhiệt, hình thành thế giới riêng của hai người, khiến không người nào có thể chen chân vào.

“Anh Từ Hi, anh là tới tìm ba ba sao, ba ba đã ở trong phòng hội nghị rồi”

Chính là có người không quen nhìn hình ảnh tốt đẹp như vậy, cố tình đánh vỡ khoảnh khắc tuyệt đẹp ấy.

Đàm Từ Hi nhăn mày, quay đầu lại nhìn con ruồi không biết điều nào đột nhiên nhảy ra phá hoại tình cảm của anh với Mịch nhi của mình.

Giọng điệu vô cùng không tốt:

“Cô là cái thứ gì ? Đừng để tôi nói đến lần thứ ba. Còn nữa, tôi không biết cô là ai, vì vậy đừng kêu như tôi với cô rất quen thuộc”

“Còn có, tôi là người, không biết nói chuyện với thú vật, phiền cô lần xa một chút ”

Vốn trong lòng đã rất khó chịu, sau khi biết ‘ con ruồi không biết điều ’ dám nhảy ra phá hư không khí tình cảm của anh chính là con cóc ghè nằm trong kế hoạch ‘ mau chóng xử lý người nên xử lý ’ của anh.

Thái độ càng trở nên ác liệt. Quả thực, giờ đây, hiện tại, anh muốn giết người, có được không?

Cầm Hoài Sắt ức chế không được run rẩy, sợ hãi cùng tức giận lan tràn khắp cơ thể, nhiều nhất chính là đau lòng cùng thù hận.

Vốn lựa chọn xem nhẹ chuyện dưới đại sảnh kia, vậy mà, khi đi lên, lại gặp được hình ảnh làm người đồ kỵ đến phát điên.

Cố nén cảm hận vào trong lòng, chỉ muốn nhìn vị thần trong lòng nhiều một chút, nhưng mà ...

Cô thật tình không hiểu, tại vì sao anh Từ Hi lại đối xử với Cầm Tầm Mịch khác xa một trời một vực với cô như vậy?

Nó rõ ràng thua xa bản thân mình về mọi mặt, tại sao, tại sao?

Môi sớm đã bị cắn đến sâu cạn không đồng nhất, thậm chí có chút trầy da, nhưng cô ta lại không cảm nhận được.

Tầm Mịch nhìn thấy, kinh thường, trực tiếp không chừa mặt mũi, cười ra tiếng.

Cô thật là không ngờ, nam chính đại nhân lại độc miệng đến như vậy, sức chiến đấu cư nhiên so với phụ nữ còn mạnh hơn, bội phục.

Ngón tay Cầm Hoài Sắt run rẩy chỉ vào Tầm Mịch, tức giận:

“Mây ... Mây ... Mây cười cái gì?”

“Cầm Tầm Mịch, mây đừng đắc ý quá sớm, ba ba sẽ không đem Cầm thị giao cho mây, mây căn bản không có năng lực quản lý Cầm thị!”

“Còn nữa, mây sao có thể lấy oán trả ơn. Nếu không có ba ba, căn bản sẽ không có mây trên đời này!”

Có lẽ là thật sự bị chuyện xảy ra trong mấy ngày nay đã kích, Cầm Hoài Sắt đã sớm không còn sự cẩn thận cùng thông minh, dè dặt ngay từ đầu. Cô ta vừa nhìn thấy Tầm Mịch thì đã nhìn không được, bắt đầu nổi điên.

Đặc biệt là khi chính mắt nhìn thấy người đàn ông mà mình đã yêu trong nhiều năm như vậy, ân ái với người khác ở trước mặt cô ta.

Một đứa mà cô luôn khinh thường, cư nhiên có thể được đến tình cảm mà bản thân mình tha thiết ước mơ.

Như vậy, bảo cô làm sao có thể bình tĩnh được?

Tầm Mịch khinh thường nhìn Cầm Hoài Sắt:

“Anh Từ Hi vừa hỏi cô, cô biết mình là cái thứ gì sao? Há?”

“Nếu không biết là thứ gì, có tư cách gì đứng đây nói chuyện với tôi?”

“Bất quá là nghiệp chương do thứ đệ tiện sinh ra, cũng mơ mộng hão huyền bỏ đến lên trên đầu làm chủ nhân!”

“Cầm Hoài Sắt, cô cho rằng cô họ Cầm thị thật sự trở thành con gái của nhà họ Cầm, Cầm nhị tiểu thư? Ha ha! Thật buồn cười.”

“Cô đoán thử xem!”

“Người mẹ đệ tiện đã chết kia của cô trước khi gặp lại người đàn ông mà cô gọi là ba kia. Khi đó ở trong Tiêu Hồn Động phóng túng bản thân, bị người người chơi đến dục tận dục tử!”

“Có phải ... một tháng sau bỗng phát hiện mình mang thai. Đứa bé kia có phải là cô không ta?”

Trên mặt treo nụ cười vô cùng tà ác, giọng nói tràn ngập ý đồ xấu xa:

“Ồ ~~~~ cô cũng có thể cầu nguyện một chút!”

“Còn ... cô rốt cuộc có phải là con gái của ba hay không? Dòng máu của nhà họ Cầm? Còn phải chờ chứng thực lại cái đã!”

Trào phúng liếc xéo người đàn ông trung niên đang xuất hiện ở đằng sau cánh cửa, vừa lòng nhìn ánh mắt khiếp sợ của đối phương. Còn có bộ dáng hoảng loạn nhanh chóng lui ra sau từng bước một, thật là vô cùng hả giận.

Lại nói tiếp, Tầm Mịch cũng thật sự không ngờ tới còn có một bí ẩn như vậy.

Nếu không phải tối hôm qua cô tìm người đi cứu Phi Thiên Trì, thuận tiện nhớ tới, làm thám tử tra thân phận cùng lịch sử mẹ ruột của Cầm Hoài Sắt thì cũng sẽ không biết đến tin tức thú vị đến như vậy.

Ngay cả trong cốt truyện đều không có nói đến chuyện này, có thể tìm ra thật sự là cảm thấy quá mức trùng hợp.



Năm đó, sau khi mẹ của Cẩm Hoài Sắt chia tay với Cẩm Thịnh thì đã nhanh chóng xoay người làm tình nhân của một ông chủ giàu có hơi già một chút.

Chỉ là vận khí không tốt, người đàn ông kia thực mau đã chết trên người của bà ta, bà ta lại tiếp tục ‘ lưu lạc ’.

Sau khi hai người gặp lại lần nữa, Cẩm Thịnh cũng không có đi điều tra, ngay sau đó, không đến một tháng, đã truyền ra tin vui.

Chính là, trước một tháng gặp lại Cẩm Thịnh, bà ta bởi vì không có tiền tiêu sài, nên vào Tiêu Hồn Động nằm dưới thân đủ loại người trong một tháng.

Tiêu Hồn Động, Tiêu Hồn Động, nghe tên thì biết là địa phương nào.

Còn kết quả rốt cuộc là thế nào? Hừ, đợi đến đêm nay ... chẳng phải sẽ biết sao?

Lại nói tiếp, ba người bọn họ thật đúng là kỹ nữ hợp với tra nam, trời sinh là người một nhà.

Trong đáy mắt Đàm Từ Hi càng thêm tràn ngập chán ghét, ngay cả ánh mắt đều không muốn nhìn đến cái bóng của Cẩm Hoài Sắt, giống như đối phương là rất ô nhiễm, là loại virus cực mạnh, cần phải cách ly khẩn cấp.

Cẩm Hoài Sắt từng sờ tại chỗ, những điều đó đều không phải là sự thật, không phải thật sự, khẳng định không phải.

Đúng vậy, nhất định là nó có ý nói như vậy, muốn dùng mưu kế tới đối phó mình, muốn trả thù mình.

“Cẩm Tầm Mịch, tao không ngờ màu lại đề tiện vô si đến như vậy, một tao còn cảm thấy mày là một người chị tốt bụng.”

“Thì ra ...”

Lời nói còn chưa nói xong, lập tức đã bị Tầm Mịch đánh gãy.

“Dừng, bốn tiểu thư không cần cô giả mù sa mưa, lẫn xa một chút, miễn cho tôi xé nát miệng của cô”

“Quả nhiên là miệng chó phun không ra ngà voi, không đúng, là súc sinh nói không được tiếng người.”

“Mày ... Mày ...”

Tựa như đóa sen trắng ở trong gió lay động, lúc nào cũng đều sẽ ngã xuống.

Chỉ là không có ai đồng tình, cũng không ai nguyện ý.

Tầm Mịch lời kéo Đàm Từ Hi vòng qua Cẩm Hoài Sắt đi vào phòng hội nghị, bên trong, người nên đến đều đã đến.

Cẩm Thịnh tính rất hay, cho rằng lợi dụng dư luận là có thể ép mình thỏa hiệp? Nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Người thừa kế phản công (phần 18)

【 Chỉ số thông minh của hệ thống nhà ta vĩnh viễn không đạt tiêu chuẩn, trạng thái vĩnh viễn không bình thường, làm sao đây ? —— Tầm Mịch 】

Một chút đều không khách khí, trực tiếp đi đến chủ vị ngồi xuống, Đàm Từ Hi đi theo ngồi xuống ở bên cạnh.

(Chủ vị: vị trí của người đứng đầu)

Mọi người trong phòng không một ai lên tiếng, chỉ là bốn mắt nhìn nhau.

Cẩm Thịnh phỏng chừng là bị tin tức vừa mới nghe được làm khiếp sợ, còn chưa phục hồi tinh thần, cho đến khi thư ký gọi mới thanh tỉnh.

“Người đã đến đông đủ, thông báo kết quả đi”

Cẩm Thịnh vừa đặt chân vào, Tầm Mịch mở miệng nói.

Xin lỗi, cái gì kêu uyển chuyển, cô không hiểu, cái gì kêu khách khí, cô cũng không hiểu.

“Tôi đồng ý để đại tiểu thư tiếp quản Cẩm thị”

Tổng giám đốc đi đầu làm gương, tỏ thái độ, đứng lên, cung kính khom lưng đối với Tầm Mịch.

Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai. Huống chi, hiện tại bên cạnh Cẩm đại tiểu thư còn ngồi một tôn đại Phật khí thế khiếp người như vậy.

Bọn họ lại không mù, chọn ai, bỏ ai? Người thông minh đều biết.

Nhìn hai phần ba người đều đồng ý, Tầm Mịch híp mắt, cười có chút không rõ ý tứ ra sao.

“Anh Từ Hi, điều này ... Haizzz!!! Thật ra đáng tiếc, miếng đất kia chắc là không dùng được rồi”

Giọng nói tuy rất nhỏ, nhưng Đàm Từ Hi vừa vặn có thể nghe được.

Đàm Từ Hi không thêm để ý, lắc đầu:

“Nếu đã quyết định đưa cho Mịch nhi, thì đó chính là của Mịch nhi. Mặc kệ có thể dùng hay không dùng”

Còn không phải là một miếng đất nhỏ thôi sao, cho dù là hai miếng, anh đều đưa hết.

Quả nhiên chính là tùy hứng, giá trị thị trường của miếng đất kia hiện tại đã tăng hơn hai trăm triệu. Nếu phát triển lên, chắc chắn chắc...

Tầm Mịch mắt phượng kếp lại, quả nhiên là vô hạn phong tình, liếc mắt nhìn cặp mắt đào hoa đầy nghiêm túc của Đàm Từ Hi.

Cô đột nhiên có loại ảo giác.

Nếu đây là cổ đại, anh Từ Hi là quân vương, mà cô thật sự sẽ trở thành yêu tinh chuyên đi quyến rũ quân vương.

Người đời thường gọi là gì ta? A! Hồng nhan họa thủy.

Ui mẹ ơi! Có thể chết hay không? Không phải đều nói hồng nhan bạc mạng sao?

‘Ký chủ đại nhân, cô thật đúng là nghĩ quá nhiều, cô chỉ có hồn không có mạng’

Bảo Bảo đột nhiên ói ra một tiếng, ‘ký chủ nhà nó không phải loại người ở cổ đại cũng thuộc về hồng nhan họa thủy, được chứ?’

‘Chỉ là ... hồng nhan bạc mạng là cái quỷ gì? Có một hệ thống vĩ đại đẹp trai anh tuấn đầy râu bò như nó, làm sao sẽ để ký chủ tuổi xuân chết sớm được’

‘Đây là xỉ nhục nó, nghi ngờ năng lực của nó, không tin tưởng nó, nó muốn khiêu nại, muốn cãi lại!’

‘A...’

Cô cười khẽ ra tiếng, đúng vậy. Cho dù là mạng, cũng là mạng hồn.

Đàm Từ Hi có chút kỳ quái, Mịch nhi làm sao vậy, sao đột nhiên hơi thở trên người lại không ngừng giao động như vậy.

Duỗi tay cảm lấy tay nhỏ trắng nõn, néo néo, đôi mắt nhiu lại, bỏ vào trong lòng bàn tay của mình, hết sức chuyên chú thưởng thức nó.

Hai người bên này là một mảnh màu hồng, còn những người bị bắt xem, lại là gió lạnh tràn ngập trong lòng.

Đại tiểu thư ơi! Cô đây là đang cười cái gì vậy hả? Nhìn vào thiết là rất cao thâm, người phạm không thể hiểu được.

Bọn họ chỉ là muốn yên phận ở lại đây làm việc nuôi lão bà mà thôi, cầu buông tha.

Cầm Thịnh càng là khác thường, đứng ở một bên, chưa từng lên tiếng kể từ khi đi vào phòng.

Chỉ là cặp mắt kia cực kỳ phức tạp, nhìn chăm chú vào cô con gái lớn đang ngồi ở chủ vị, dường như ông chưa bao giờ biết đến người con gái này.

Còn có ... những điều mà bản thân ông vừa mới nghe được ... Ông cảm thấy đầu óc rất loạn, rất loạn.

“Nếu mọi người đã quyết định, như vậy, kể từ hôm nay trở đi, tôi sẽ tiếp nhận Cẩm thị”

“Còn ... cha sao? Ngài hãy yên tâm dưỡng già đi, có cổ phần hoa hồng trong tay an nhàn sống qua ngày. Không cần phải lao tâm lao lực thức khuya dậy sớm lo lắng cho công ty nữa”

Tầm Mịch cũng không muốn ở ngay lúc này bỏ đá xuống giếng, nếu không mọi chuyện sẽ hoàn toàn đi ngược lại.

Điều cô muốn, là đi từng bước từng bước một một vạch trần gương mặt thật của Cầm Hoài Sắc, người mà trong mắt Cầm Thịnh đâu đâu cũng ‘ tốt ’ kia.

Phương pháp trả thù tốt nhất là gì? Đó chính là đánh vỡ sự tin tưởng của đối phương. Làm đối phương biết, người mà ông ta cung chiều nhất, tin tưởng nhất, rốt cuộc có bao nhiêu ghê tởm.

Mà ... người đã từng bị bản thân mình vứt đi như giấy rách, mới là bảo bối trân quý.

Như thế, mới có thể làm nguyên chủ hạnh phúc ở trên thiên đường.

“Trước buổi chiều nay, đem toàn bộ kế hoạch sắp tới, chuẩn bị phát triển cùng với công ty...”

Đơn giản bàn giao xong công việc, đang dạy dỗ một vài con ruồi đang giãy giụa chống đối, sau khi xong, Tầm Mịch rời khỏi Cầm thị ngay.

Trước tiên, cô cần chuẩn bị đem chuyện của Cầm Hoài Sắc giải quyết, sau đó lại chỉnh sửa lại Cầm thị.

Bằng không, cô lo lắng nữ chủ quang hoàn lại phát huy, như vậy ... cô sẽ rất không vui.

Chỉ là ... trước đó, cô muốn tâm sự thân mật với một đứa trẻ cực kỳ không ngoan.

‘ Bảo Bảo, chị nhớ rõ ... hình như chị từng ra lệnh cho em không cần đọc suy nghĩ của chị thì phải? Như vậy ... xin mời em nói cho chị biết ... chuyện hồi nãy, trong phòng hội nghị là như thế nào? ’

Đôi mắt híp lại, cực kỳ nguy hiểm.

Bảo Bảo lạng người ở không gian lẫn qua lộn lại, cả người cứng đờ, sợ tới mức toàn bộ lông đều dựng đứng hết lên.

‘ Thành thật công đạo, đừng hòng nói dối cho qua chuyện. Còn có chuyện gì chị không biết. Hiện tại, nhân lúc tâm tình của chị đang rất tốt, tốt nhất nói ra hết đi ’

Tầm Mịch biết Bảo Bảo cũng không có nói thật toàn bộ mọi chuyện, nhất định còn có chuyện mà bản thân mình không biết.

Chỉ là, hiện tại hai người có quan hệ cộng hưởng với nhau. Nếu không phải cảm giác được Bảo Bảo không có ác ý với mình. Cô cũng sẽ không tin tưởng đến mức, khi vừa vào thế giới này cái gì cũng đều không có hỏi.

Bảo Bảo còn đang trong quá trình thúc đẩy chỉ số thông minh chỉ có hai mươi của nó lên cao, nghĩ như thế nào lừa dối qua đi.

Kết quả, nhìn vào đôi mắt đào hoa xinh đẹp có thần kia của ký chủ đại nhân của nó, nháy mắt túng quần.

Gương mặt tròn quay đầy lông khóc như đưa đám ( tròn quay đầy lông, cái mặt nó nằm ở đâu thì cần phải kiểm chứng lại), nó chậm rì rì bay tới trên má Tầm Mịch, cọ cọ, a, cọ.

Cọ cọ lấy lòng, cẩn thận quan sát sắc mặt của ký chủ đại nhân. Thấy thật sự không thể qua loa lấy lệ, Bảo Bảo uất ức.

‘ Ký chủ đại nhân, ô ô ô ~~~~ lại khi dễ Bảo Bảo, Bảo Bảo không thích chị ’

Tầm Mịch một chút cũng đều không bị trò chơi xấu của Bảo Bảo ảnh hưởng, ánh mắt vẫn neho neho đầy nguy hiểm, âm trầm nhìn cực lông màu trắng đang nằm trên vai của mình.

Ánh mắt của ký chủ thật là khủng khiếp, không được ... nó muốn khuất phục /(T o T)/~~

‘ Ký chủ đại nhân, mọi chuyện không có quan hệ gì với em, chỉ là có chút chuyện không thể nói, có hạn chế nha ’

Thật là muốn khóc mà.

# Ký chủ đại nhân quá thông minh, làm sao đây? #

# Ký chủ nhà mình quá lợi hại, hoàn toàn chống đỡ không được, cầu chỉ chiều trò #

‘ Vậy ... cứ đem những điều mà em có thể nói, nói cho chị biết’. Cô không muốn làm khó nó.

Bảo Bảo nhân tính hóa hít hít cái mũi, giọng nói hơi yếu đuối.

‘ Bảo Bảo là hệ thống cao cấp vô cùng thông minh, có năng lực rất cao, cái này ký chủ đã biết. Nhưng ... Bảo Bảo là đến từ tương lai ’

‘ Cũng có thể nói, đến từ một thế giới rất cao cấp. Mà nhiệm vụ chính của Bảo Bảo là giúp những nữ phụ đáng thương kia phản công lại số mệnh, phá

hư cốt truyện. Từ đó, có được một chút khí vận của thế giới đó ’

‘ Trước chị cũng đã có 249 vị ký chủ, nhưng chỉ có mười vị thành công hoàn thành nhiệm vụ, trở về thế giới của họ ’

‘ Trong đó, có đến 186 vị, bởi vì tình yêu mà chấp nhận ở lại vì diện, cho đến lúc tự nhiên tử vong ’

‘ Số còn lại vì đã tâm quá lớn, muốn thay thế được khí vận chi từ, còn muốn khống chế thế giới, nên bị hủy diệt ’

‘ Những điều có thể nói, Bảo Bảo đều đã nói, còn những điều đó ... không thể nói. Chỉ có thể chờ ký chủ sau khi hoàn thành nhiệm vụ cao cấp mới có thể biết tiếp ’

Tâm Mịch ngồi ở trên mép cửa sổ, chống cằm, lẳng lặng ngẫm lại những điều mà Bảo Bảo nói.

‘ Nói cách khác, một khi xuất hiện cốt truyện thì sẽ chậm rãi hình thành một thế giới nhỏ, cũng chính là thế giới trong cốt truyện? ’

‘ Mà ‘ khí vận chi từ ’ em nhắc đến chính là vai chính ’

‘ Thân là ký chủ, chúng tôi phải giúp nữ phụ phản công mọi lúc mọi nơi, cũng cùng lúc phá hủy cốt truyện ’

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Người thừa kế phản công (phần 19)

【 Em rất may mắn, ở độ tuổi đẹp nhất có thể gặp được anh, em cũng rất may mắn, có thể yêu anh ở độ tuổi đẹp nhất. —— Tâm Mịch 】

‘ Giai đoạn đầu tiên là phản công, giai đoạn thứ hai là tấn công, cũng đều đồng dạng ý tứ cùng mục đích, đúng không? ’

Bảo Bảo dùng sức gật đầu, sùng bái nhìn chăm chăm ký chủ nhà mình

‘ Ký chủ đại nhân, chị thật sự rất thông minh ’

Đó có phải nói, nó lần này rốt cuộc có hi vọng thăng chức, tăng lương, đi lên đỉnh cao cuộc đời rồi, có đúng hay không?

Mười vị ký chủ trước thật vất vả mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, đều chỉ là miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn mà thôi.

Ngay cả mức độ: A còn chật vật hoàn thành, muốn qua không được, chứ đừng nói gì đến cấp độ: S.

Mấy ngàn năm nay, nó là hệ thống đứng đầu bảng già nhất, mà cấp bậc lại lại vẫn luôn đứng đầu bảng xếp hạng, từ dưới đếm lên. Đau lòng quá đi.

Tâm Mịch đuổi đuổi người, cười như không cười, nhìn đi động đang sáng lên.

Vỡ kịch lớn đã tới, không có để ý tới Bảo Bảo đang hạnh phúc nhảy nhót lung tung, mở ra di động, nhìn đến tin tức vừa mới truyền đến.

Đôi mắt nhú lại, quả nhiên giống như dự đoán của mình.

[ Nhớ kỹ nhanh chóng điều tra phần còn lại, chờ kết quả của các người ]

Phát xong tin nhắn, Tâm Mịch đem điện thoại ném sang một bên, không quan tâm đến.

Cầm Hoài Sát ới Cầm Hoài Sát. Dù cho cô là nữ chủ, mất đi sự ủng hộ của các nam phụ cùng sự chăm ngời của nữ phụ, cô còn có thể chuyển bại thành thắng nữa hay không đây?

Thật là chờ mong.

Đôi mắt đen đầy rực rỡ càng thêm sáng lạn dưới ánh trăng sáng vào ban đêm.

Ban ngày, cô đã đem kế hoạch quy hoạch giao cho tổng giám đốc, Cầm Thịnh cũng tự mình rời khỏi vị trí.

Còn chuyện duy nhất khiến cô đau đầu, chính là cái người đã nhậm chức thành bạn trai, đang muốn kéo cô gặp người lớn trong nhà, điểm này làm Tâm Mịch trực tiếp chạy thoát thân.

Tổng kết một chút, có thể nói ... hôm nay vẫn rất là thuận lợi.

Sao trời xinh đẹp như thế, Chu Công vẫn luôn đẹp trai như vậy, cô vẫn nên đi ngủ thôi.

Rạng sáng, đối với cú đêm mà nói, là thời gian tốt nhất làm chuyện xấu.

Một vị nổi danh ‘biết tuốt’ đang rà tin giựt gân trên từng trang web, lại đột nhiên nhìn thấy một đề tài khá bất mắt, nhấn vào xem.

Từ đây ... làm chung thân, a không, là bản chung thân.

Một sơ yếu lý lịch sơ lược vô cùng kỹ càng tỉ mỉ về cuộc đời của Cẩm Hoài Sắt, từ cha mẹ, cho tới bạn bè, vô cùng chi tiết.

Đặc biệt là người mẹ tiểu tam bức tử vợ cả, toàn bộ quá trình đều bị vạch trần triệt để.

Cái gì tham mộ hư vinh, không biết xấu hổ, hay là kỹ nữ mỗi một câu, một từ đều không bỏ sót.

Lại tặng kèm một phần chứng cứ chuyên lợi dụng bộ dáng tội nghiệp, thoát nhìn yếu đuối mong manh hãm hại n cô gái khác để cướp bạn trai của họ, thật là rất xuất sắc.

Cuối cùng, đàn chủ viết thêm mấy ngàn từ chải chuốt rõ ràng cảm nghĩ của mình, bài viết rất sâu sắc.

Cái gì gọi là khoác lên lớp bạch liên ... lại làm ra chuyện đến ghê tởm như vậy, thì chính là đây.

(Bạch liên: sen trắng, là một loại hoa biểu tượng cho sự trong trắng, ngây thơ)

Cắm giận, liên tiếp mắng chửi còn chưa hết giận, liên tục đăng lại hơn mười bài, còn đến trang web Baidu tạo thêm nhiều đề tài.

Chỉ trong chốc lát, không còn chỉ xuất hiện ở đầu đề trang web cá nhân, mà còn xuất hiện tốc độ ở các trang mạng lớn chuyên moi thông tin về chuyện đời tư của các ngôi sao.

Cuối cùng, còn trực tiếp leo lên trên đỉnh hot search, thành đầu đề rạng sáng.

‘Bang’

Di động nện ở trên mặt đất, chia năm xẻ bảy, có thể thấy được, người ném nó có bao nhiêu tức giận.

“Ai làm? Đây là do ai tạo ra? Đúng, nhất định là Cẩm Tầm Mịch, nhất định là nó”

“Không được, mình muốn đi tìm ba ba, ba ba nhất định sẽ tin mình”

Trong căn phòng đầy tối tăm, một cô gái đầu tóc bù xù, trạng thái điên cuồng, chặt vật kinh khủng.

Nghiêng ngả lao đảo đi ra khỏi phòng, lại nhanh chóng dừng lại.

Nếu ... Nếu cô thật sự không phải con cháu của nhà họ Cẩm ... thì cô phải làm sao bây giờ?

Không được, át chủ bài lớn nhất của cô chính là con gái của nhà họ Cẩm, nếu mất đi nó, cô sẽ không thể nào đứng ở trong xã hội thượng lưu.

Càng không thể có cơ hội khiến anh Tử Hi yêu mình, anh Tử Hi chính là của mình, chỉ có thể là của mình.

Đều là con khốn Cẩm Tầm Mịch kia, tất cả đều là bởi vì nó.

Nếu không có nó, thì mọi chuyện sẽ không như thế. Sau khi xuất hiện cái ý nghĩ này, trong đầu Cẩm Hoài Sắt đã bị toàn bộ chuyện này chiếm giữ.

Biểu tình dữ tợn khủng bố, so với ác ma trong vực sâu còn muốn xấu xí hơn.

“Cẩm Tầm Mịch, chỉ cần mày chết, thì sẽ không còn ai dám tranh giành với tao”

Nhanh chóng xoay người vào phòng, khóa trái cửa, gọi một dãy số.

Đây là đêm qua, khi cô ra ngoài tản bộ, trong lúc vô tình cứu giúp một người, cũng coi như là một danh nhân ở Đế Đô này.

[ Hoài Sắt, sao bây giờ mới gọi cho anh, có chuyện gì xảy ra với em sao? ]

Bên kia truyền đến một giọng nói trung lập có chút thô của một người đàn ông. Tuy rằng không êm tai, nhưng nếu nhẫn nại có thể nghe được.

[ Ngón ca ca, ô ô ô ~~~~ ]

Giọng nói nghẹn ngào, bất lực cộng với hỗn loạn sợ hãi.

Đầu bên kia sau khi nghe xong, nôn nóng lên, liên tục truy vấn, muốn Cầm Hoài Sắt nói ra lý do, vì sao lại khóc.

Nghe được giọng nói đầy tức giận của đối phương, cũng hứa hẹn sẽ giúp cô giải quyết mọi chuyện. Giúp cô báo thù rửa hận, khi đó Cầm Hoài Sắt mới vui vẻ cúp điện thoại.

Từ đầu đến cuối, trong cặp mắt kia tràn ngập ác ý, chưa từng thay đổi.

Nếu theo Tầm Mịch nói, thì sẽ phát hiện, cốt truyện bị trật đường ray rồi.

Cảnh này không phải là xuất diễn của nam phụ sao? Người gọi là Ngón ca ca này là từ nơi nào lòi ra?

Quả nhiên vẫn muốn tán thưởng một câu, cốt truyện thật là vô cùng kiên cường bất khuất, rất mạnh mẽ.

Nam phụ bị người khác cứu, thì suất diễn vẫn có người thay thế bổ sung như thường.

☆☆☆

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên xuất hiện ở phía chân trời, Tầm Mịch cũng thỏa mãn đuổi cái eo lười.

Híp mắt, mang dép lê, lẹp xẹp lẹp xẹp đi vào phòng tắm.

Đàm Từ Hi cũng đứng giờ xuất hiện tại phòng khách biệt thự nhà họ Cầm, mang theo bữa sáng dinh dưỡng mà Mịch nhi nhà mình thích ăn.

Biệt thự nhà họ Cầm là một tòa kiến trúc cổ, chỉ có một tầng lầu, nhưng có rất nhiều phòng, lại chỉ có mười mấy người giúp việc.

Một là, bản thân Tầm Mịch không thích có quá nhiều người trong nhà. Hai là, nơi này chủ nhân cơ bản chỉ có một mình cô là chủ.

Cầm Thịnh hàng năm ở tại công ty, gần như là chỉ ở lại chung cư riêng của mình. Còn theo lời nói của Cầm Tầm Mịch, thì thật sự là chỉ ở một mình thì còn cần chờ kiểm chứng.

Còn Cầm Tầm Mịch, thì ở tại ký túc xá, cách trường học khá gần, tiện cho việc học.

Còn vì sao trong khoảng thời gian này Tầm Mịch có thể nhàn nhã như vậy, đó là bởi vì vừa lúc nghỉ hè mà thôi.

“Chào buổi sáng, anh Từ Hi”

Tầm Mịch cực kỳ tự nhiên đi đến bên cạnh Đàm Từ Hi, tặng anh một nụ hôn buổi sáng đầy triền miên.

Đàm Từ Hi giúp Tầm Mịch dọn xong chén đĩa, chuyên chú nhìn động tác nhanh chóng lại không mất ưu nhã khi dùng cơm của Tầm Mịch.

Tầm Mịch uống một chén cháo, ăn ba miếng gạch cua bao, bụng đều nhô cả lên.

Lấy khăn ăn xoa xoa miệng, hạnh phúc nheo lại đôi mắt, nếu cứ như vậy trôi qua hàng ngày, thì thật là hạnh phúc.

Người giúp việc nhanh chóng đi lên dọn bàn sạch sẽ, bưng lên hai ly trà hoa tiêu thực.

“Mịch nhi, tối hôm qua, có người đem mọi chuyện về con cóc kia moi ra trước ánh sáng, có chút dính dáng đến thanh danh của Cầm thị, cần xử lý không?”

Đàm Từ Hi thấy Tầm Mịch ăn no, mới chậm rãi hỏi.

Anh tỏ vẻ mình thật sự một chút cũng đều không muốn nhiều chuyện.

Nhưng, khi nhìn đến cái thứ kia khi dễ đến Mịch nhi nhà mình, lại còn buông lời chửi rủa người của mình, thì anh đã bắt đầu kế hoạch diệt trừ cóc nhái.

Đặc biệt là sau khi chuyện về con cóc kia bùng nổ vào tối ngày hôm qua.

Dưới tình huống kịch liệt như vậy, anh lại yên lặng bỏ thêm vài quả bom, khiến lửa cháy càng ngày càng lớn. Khi đó, phải nói là tâm tình vô cùng thoải mái.

Hiện tại, con cóc kia chỉ cần dám ra cửa, tuyệt đối sẽ ăn trứng thối vào đầu ngay.

Chỉ là .. không biết con ruồi nào lại có sọ não như \*\*\*\*, còn suy ra người nhà họ Cầm ai ai cũng đều không phải thứ gì tốt.

Cầm Thịnh là tra, cầm đại tiểu thư là thứ con gái bướng bỉnh, Cầm Hoài Sắt là ngụy bạch liên, cả nhà đều là xà tính bệnh.

(Tra: nói những người làm chuyện xấu xa, chủ yếu là lừa gạt phụ nữ)

(Nguy bạch liên: giả vờ ngây thơ, trong sáng, đáng yêu, tội nghiệp, yếu đuối, mong manh, cần có người bảo vệ mới sống được)

(Xà tinh bệnh: tương tự như bệnh tâm thần)

Những lời bình luận này vừa xuất hiện, thì tựa như chọc vào tổ ong vô vể, các loại ruồi bọ lập tức dính lên, tiếp tục công kích.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 20: Người thừa kế phản công (phần 20)

【 Tình yêu ... đã sớm vào lúc em không hay biết cũng đã nảy mầm trưởng thành, chỉ là đến tận bây giờ ... em ... mới biết được. —— Tầm Mịch 】

Vốn dĩ, chỉ là nhắm vào Cầm Hoài Sát ... Kết quả, lại lôi ra một đám ruồi bọ, chính là bắt được ai thì cắn người đó.

Những người bị nạn ... Kể ra, thật đúng là có chút nhiều.

Tầm Mịch nghi hoặc chớp chớp mắt, ‘ anh Từ Hi nói cái gì vậy? Sao cô nghe không hiểu chút nào vậy? ’

Ồ! Nghĩ ra rồi. Chắc là chuyện mà cô làm vào tối hôm qua. Chỉ là ... sao lại liên quan đến thanh danh của nhà họ Cầm? Có quan hệ sao?

Đàm Từ Hi âm thầm suy đoán, Tầm Mịch có khả năng còn chưa biết tin, chuyện hiện tại đã nháo đến mức ồn ào, đem báo sáng đưa đến trước mặt cô.

Tầm Mịch yên lặng đọc, tức khắc cảm thấy thật là cao siêu.

Lịch sử của Cầm Hoài Sát cư nhiên lại chiếm hết mục đầu đề.

‘ Đờ mờ, trong đầu mấy người này rốt cuộc là chứa cái gì trong đó, bọn họ mới chính là xà tinh bệnh ’

Tầm Mịch vừa xem, trong lòng vừa điên cuồng ới mưa. Cái gì ... nói Cầm Tầm Mịch cô là một đứa trẻ thiếu tình thương, là một cô bé đáng thương.

Cmm, nói giỡn hờ. Cô sao lại không biết mình thiếu tình thương, thiếu em mấy người.

Cô cuối cùng cũng biết, mạch nào ... thứ này làm cách nào mà có rồi

( '□' ) 〃 ———

“Mịch nhi ... ”

Thấy sắc mặt của Tầm Mịch có chút quý dị, Đàm Từ Hi lo lắng gọi cô.

“Hả? Anh Từ Hi ... sao vậy?”

Tầm Mịch buông báo xuống, tiếp theo mở nguồn di động.

“Không, chỉ là nhìn sắc mặt của em có chút không tốt”

“Em không có việc gì. Anh Từ Hi đừng lo lắng, em chỉ là bội phục năng lực đổi trắng thay đen của những người này thôi”

“Đừng để ý, những người này chỉ là ghen ghét em mà thôi”

Đàm Từ Hi rất chướng mắt loại người này.

Người khác chính là người khác, cũng là thông qua nỗ lực mà được đến.

Chẳng sợ có người từ nhỏ nằm trong núi vàng núi bạc, đó cũng là do kiếp

trước anh ta làm việc tốt, nên đầu thai vào gia đình tốt.

Người nếu muốn biến thành người như vậy, không tự mình nỗ lực, chỉ biết nhìn chăm chăm người khác, tính là cái gì?

Tầm Mịch nhoèn miệng cười, anh Từ Hi thật đúng là đáng yêu.

“Ban đầu tin tức là ta thả ra, còn về sau ... Anh Từ Hi thành thật công đạo, có phải hay không là anh làm?”

“Ừ”

Đàm Từ Hi thực trực tiếp thừa nhận.

Một dòng nước ấm tràn ngập vào trái tim, trong mắt Tầm Mịch ý cười càng nồng đậm. Duỗi tay, choàng lên cổ của Đàm Từ Hi, đầu gối lên ngực.

“Anh Từ Hi, em có từng nói qua, em hình như càng ngày càng thích anh chưa?>”

Có khả năng là tình yêu đi.

“Mịch nhi, em nói cái gì? Lặp lại lần nữa”

Đàm Từ Hi kích động ôm Tầm Mịch, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào cô gái bé nhỏ trong lòng ngực.

Anh vừa mới rồi không có sinh ra ảo giác đi, Mịch nhi nói càng ngày càng thích anh. Đó ... có phải hay không có thể giải thích ... cô yêu anh?

Giờ khắc này, hai người thân giao cách cảm nghĩ giống nhau.

Tầm Mịch buồn cười, bẹp miệng, lại vẫn rất ngoan ngoãn lặp lại:

“Em nói, em càng ngày càng thích anh”

Ngẩng đầu, một nụ hôn rơi xuống trên má gương mặt đẹp trai trước mặt, khóe môi nâng lên độ cung đầy hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ấm áp tươi đẹp chiếu vào hai người đang ôm nhau, điều này càng khiến hình ảnh này, càng thêm sáng rực.

Liên tiếp mấy ngày này, Đé Đô đều bị những tin tức về nhà họ Cầm spam.

Phó lớn ngõ nhỏ, đều nói về nhà họ Cầm, trên mạng càng đừng nói tới.

Các diễn đàn lớn, các trang web lớn, dường như là đều nói về tin tức nhà họ Cầm.

Những phóng viên nghe tin mà đến, còn dính người hơn so với ruồi bọ. Bất quá, lại không có ai dám chặn đường Tầm Mịch truy hỏi.

Có lẽ, ngày đó ở Cầm thị, đã làm bọn họ lưu lại ký ức quá sâu, không muốn đi làm không công nữa.

Đương nhiên nguyên nhân chính là Đàm Từ Hi, bảo vệ rõ ràng như vậy, bọn họ không mù.

Mấy ngày nay Tầm Mịch cũng rất yên bình, vừa vặn có thể an tâm thay đổi bộ máy công ty một chút.

Tuy nói, những tin tức kia ảnh hưởng tới cô phiếu của Cầm thị, nhưng ... rung chuyển không lớn lắm. Cô biết, phía sau chuyện này nhất định là do người nào đó giúp đỡ.

Cũng còn có một ít người có tâm từ làm khó dễ. Bằng không, tin tức về một đứa con gái ngoài giá thú làm sao có thể liên lụy đến nhà họ Cầm. Còn đem này mọi chuyện nháo lớn ra.

Không có ai thuận nước đẩy thuyền? Nói ra cũng không có ai tin.

“Ba hôm nay tới tìm con, là có chuyện gì sao?”

Giọng điệu của Tầm Mịch mang theo một chút xa cách, lại cũng không thiếu tôn kính, cũng gần như là tôn kính.

Không có thân cận, càng không có thân tình.

Người nam nhân trước mặt này thoát nhìn già nua rất nhiều, trên đầu tóc bạc rõ ràng có thể thấy được.

Cau mày, sắc mặt cũng rất không tốt, dường như có rất nhiều ưu sầu không giải quyết được.

Cầm Thịnh há miệng thở dốc, lại không biết nên nói cái gì. Ông hôm nay vì cái gì sẽ xuất hiện ở đây? Là bởi vì Hoài Sát, Hoài Sát cầu ông, muốn Tầm Mịch buông tha nó.



Dù cho ông đã xác định Hoài Sát không phải con gái ruột của mình, nhưng nhìn nó đau lòng, ông vẫn là không đành lòng.

Cho nên, ông mới tới đây. Chỉ là ... khi đối mặt với con gái ruột của mình, nhìn thẳng vào cặp mắt đen bình tĩnh kia, ông chần chờ.

Trong đầu, bị hai người không ngừng lôi kéo, cuối cùng như phần nhu nhược chiếm ưu thế.

“Tầm Mịch, con... con có thể... buông tha Hoài Sát hay không? Nó... nó mới chỉ là một đứa trẻ”

“Cha...”

“Đủ rồi, tôi còn gọi ông là ba, thật là ngu xuẩn”

“Cầm Hoài Sát là con gái của ông. Chẳng lẽ Cầm Tầm Mịch tôi không phải? Cầm Thịnh, ông thật sự không có lương tâm, thật sự”

“Ông đi đi, tôi sẽ không đáp ứng ông, Cầm thị không chào đón ông”

Thật là buồn cười, chê cười cũng bắt quá là như thế đi. Tầm Mịch giờ lên khoe môi, tự chế nhạo mình. Cho dù là trực hệ huyết mạch, cũng không thắng nổi cái gọi là tình yêu chân thành.

(Trực hệ huyết mạch: chung dòng máu, cha con, anh chị em)

Còn tốt, còn tốt, cô cũng không cần tình thương của cha, không phải sao?

“Chị Lệ, đem cầm tiên sinh thỉnh đi ra ngoài, sau này không được phép của tôi, không cho phép Cầm tiên sinh xuất hiện ở công ty”

Ấn xuống bàn phím trên điện thoại bàn, ra lệnh.

Cô rất mệt, thật sự rất mệt. Mặc kệ là chu toàn, hay là mưu tính tỉ mỉ từng bước một, đều rất mệt.

Thư ký rất nhanh đã đi vào, mời Cầm Thịnh đi ra ngoài.

Tầm Mịch cảm thấy bức bối vô cớ, cầm lấy áo khoác, cũng rời khỏi công ty.

Hiện tại còn sớm, đi ở trên đường, đón gió đêm, từng luồng gió xuyên qua mái tóc cô, mang theo nhẹ nhẹ gọn sóng.

“Cẩn thận...”

Tầm Mịch đang lúc xuất thần, một tiếng thét chói tai vang lên, cùng với tiếng ‘phanh’.

Tại đây, dòng người vốn là rất ít, lại có vẻ phá lệ yên tĩnh.

Chất lỏng đỏ tươi từ khe hở ngón tay chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất, nhiễm đỏ nền xi măng trắng tinh.

Tầm Mịch ngơ ngác nhìn người bỏ nhào vào mình, ngay cả nước mắt rơi xuống cũng không cảm giác được.

“Anh Từ Hi ... anh Từ Hi ... Từ Hi”

“Gọi xe cứu thương, gọi xe cứu thương, cầu xin mọi người, giúp tôi gọi xe cứu thương”

Tầm Mịch dường như nổi điên gầm rú lên với mọi người, một cử động nhỏ cũng không dám ôm eo người kia, cô sợ hãi.

Khung hoảng cảm chậm rãi bao vây toàn thân cô, càng ngày càng làm người hít thở không thông.

Những người bu xung quanh, cũng bị một tiếng rống to này của Tầm Mịch làm tỉnh người, nhanh chóng bấm 120.

Xe cứu thương tới rất nhanh, Tầm Mịch nắm tay Đàm Từ Hi, theo đi vào.

Ở bên ngoài phòng phẫu thuật, hộ lý làm cách nào cũng tách không được tay của Tầm Mịch nắm chặt tay của Đàm Từ Hi. Không có biện pháp, chỉ có thể cho để cô mặc vào quần áo diệt khuẩn, cùng nhau đi vào.

Hai mắt Tầm Mịch tràn ngập trống rỗng nhìn chăm chú vào người đang nằm ở trên giường phẫu thuật, tùy ý bác sĩ rạch mổ. Khuôn mặt tái nhợt, vẫn đẹp trai, quyến rũ chết người. Nhưng lại không có một chút máu nào.

Nước mắt vốn chưa từng ngừng chảy, lại lần nữa chảy xuống, không có một chút âm thanh.

Làm như nhớ tới điều gì, nhanh chóng lau nước mắt, nhấp miệng, không khiến cho mình nhìn chật vật.

Cô biết, anh Từ Hi nhất định không muốn nhìn thấy cô khóc thút thít, cho nên cô phải kiên cường.

## Chương 21: Người thừa kế phản công (phần 21)

【Luôn luôn đợi đến mắt đi mới biết ... anh đối với em có bao nhiêu quan trọng. Chỉ cầu mong ... còn kịp ... Để em có thể nắm tay anh cả đời. —— Tầm Mịch】

---

Khiến em chưa xót, càng khiến cho em đau lòng.

Suốt tám tiếng, Tầm Mịch cứ đứng như vậy, làm bạn bên cạnh Đàm Từ Hi, không nói một lời. Trong đôi mắt chỉ có bóng dáng của một người.

Vừa ra khỏi phòng giải phẫu, trước mắt bỗng tối sầm. Tầm Mịch nhanh chóng mất đi ý thức, chìm vào bóng tối.

“Là ai làm? Nhanh chóng tra cho ta, tra, tra ra là ai làm? Ta muốn nó sống không bằng chết”

Ý thức của Tầm Mịch đang lúc mờ mịt, thì có một giọng nói già nua vang lên, rất hồn hậu, chứa đầy lửa giận, vang khắp ở trong phòng.

Có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra.

Thật vất vả mở to mắt, lại bị ánh sáng mạnh mẽ kích thích thị giác, lại lần nữa nhắm lại.

“Tiểu Tầm, con tỉnh? Còn có chỗ nào không thoải mái? Nói cho ông ngoại”

Ông lão để ý thấy Tầm Mịch phản ứng, hạ giọng xuống, lo lắng hỏi.

Tầm Mịch chậm rãi tỉnh táo hẳn, nhìn ông lão đang đứng trước mắt của mình.

“Ông ngoại?”

Đã rất nhiều năm đều chưa từng gặp qua ... ông ngoại. Trong cốt truyện cũng chưa từng xuất hiện qua, chỉ có ở trong trí nhớ nguyên chủ.

Quan sát xung quanh, một màu trắng tinh, hiển nhiên vẫn là ở bệnh viện.

Tại sao cô lại ở trong bệnh viện?

Máu ... Máu, trước mắt hiện hình ảnh anh Từ Hi không kịp đẩy cô ra, chỉ có thể che ở trên người cô, bị xe đụng văng ra ngoài.

“Anh Từ Hi đâu? Anh Từ Hi đâu? Anh ấy ở đâu?”

Hoảng loạn xóc chấn lên, cô muốn nhìn thấy anh Từ Hi.

Liều Bác đau lòng, không ngăn cản cô, bước lên, đỡ cháu gái xuống giường.

“Nó ở phòng kế bên, mạng sống tạm thời không còn nguy hiểm, chỉ cần trong 24 giờ có thể tỉnh lại, thì sẽ không có việc gì”

Lần này, nếu không phải xảy ra chuyện lớn như vậy, ông còn không biết, cư nhiên cháu ngoại của mình lại bị hại thế thảm đến như thế.

Trái tim của Tầm Mịch vẫn không có buông xuống, sắc mặt trắng bệch như người bệnh nặng, rất dọa người.

Đôi mắt đào hoa vốn dĩ đen bóng có thần, giờ phút này, cũng chỉ là một mảnh tinh mịch.

Đứng ở cửa, Tầm Mịch ngơ ngác nhìn một đám người ở bên trong phòng, không biết làm sao.

Đều bởi vì mình, nên mới làm hại anh Từ Hi nằm ở trên giường bệnh, đến nay chưa tỉnh.

Liều Bác vỗ nhẹ bả vai của cháu gái mình, thở dài.

Đây đều là mệnh ... là mệnh.

(Mệnh ở đây là số mệnh)

Cô con gái duy nhất của ông bởi vì Cầm Thịnh mà chết. Hiện tại, còn sót lại cô cháu gái này, chẳng lẽ ... lịch sử lại muốn lặp lại sao?

“Ông Liễu, ông đã tới. Cô gái này ... chắc chính là Tiểu Tầm rồi, mau đi vào trong đi con”

Một người phụ nữ trung niên dịu dàng, mỉm cười đi tới, dắt tay Tầm Mịch, trong lòng rất vừa lòng.

Hừ, thẳng nhóc thối tha kia, nhất quyết không đem con dâu về cho bọn họ gặp mặt. Dù sau vẫn gặp được, không phải sao?

“Tiểu Tầm, đây là Trương Như, là mẹ của thẳng nhóc họ Đàm này, cũng là bạn thân của Ngưng Tâm”

Liễu bác vì Tầm Mịch giải đáp.

Tầm Mịch có chút thấp thòm:

“Bá mẫu, ngài hảo, ta là Cầm Tầm Mịch, là... Là người yêu của anh Tử Hi”

Trương Như vừa lòng gật đầu. Thật là càng nhìn càng thích, khó trách thẳng nhóc thối tha kia lại có thể động tâm.

“Được rồi, con hãy gọi cô là mẹ giống thẳng nhóc thối tha kia là được rồi”

Lôi kéo Tầm Mịch đi đến cạnh giường bệnh, thuận tiện đơn giản giới thiệu một chút về mấy người có mặt trong phòng.

Tầm Mịch lòng tràn đầy nghi ngờ. Tại sao bọn họ đều không hề lo lắng cho anh Tử Hi?

Sự thật nói cho Tầm Mịch.

Bọn họ không phải không lo lắng cho Đàm Tử Hi, mà là tin tưởng anh ấy.

Chẳng sợ anh hiện tại vẫn không nhúc nhích nằm yên ở trên giường, bọn họ vẫn tin anh chắc chắn sẽ tỉnh dậy.

Tầm Mịch hoảng hốt ngồi ở trên mép giường bệnh, ngón tay miêu tả gương mặt của anh.

Chỉ mới qua một đêm mà thôi, một người cường đại bá đạo như vậy ... giờ đây đã biến thành vô lực như vậy. Chỉ có thể an tĩnh nằm ở trên giường bệnh trắng tinh.

Cực lực nhắm mắt lại, cô không dám nhìn tiếp, trái tim cô đã sớm đau đớn đến chết lặng, nước mắt cũng không còn chảy xuống nữa. Giờ đây, trong mắt cô chỉ có hận thù.

Hận cái người đã tạo nên việc này, cũng hận chính mình. Tại sao lại cứng đờ người ngay lúc ấy.

Nhưng, cô không phải là loại người trốn tránh trách nhiệm, cũng không phải là loại người không thể đối mặt với thực tế.

Cường chế mở lại hệ thống, trong đầu lập tức không ngừng vang lên các loại cảnh báo màu đỏ.

Yên lặng nhìn thời gian hiện lên, trong mắt Tầm Mịch tràn ngập sát khí nặng nề.

‘ Ký chủ đại nhân, cô không cần tự trách, chuyện này không phải là lỗi của cô, đây đều là do nữ chủ làm ’

‘ Bất quá ... Ký chủ đại nhân, Bảo Bảo thiếu 10% khí vận, hu hu hu ~~~~ ’

(Khí vận: số mệnh)

Rõ ràng đều đã nuốt vào bụng, lại không thể hiểu được ... bỗng nhiên biến mất không thấy tung tích. Nó thật không hiểu nổi.

Tầm Mịch nhíu mày, làm đến như vậy, mà khí vận còn thiếu ...

‘ Chẳng lẽ, là do cốt truyện bị phá hư cho nên mới biến mất sao? ’

Bảo Bảo ở không trung, cơ thể đầy lông xù xù xiêu xuống, lỗ tai cũng rũ xuống, cực kỳ không vui.

‘ Dựa theo bình thường tới nói, cũng không hẳn sẽ xuất hiện loại tình huống này. Cho nên, Bảo Bảo cũng không xác định, nhưng, đại khái có thể giống như suy đoán của ký chủ ’

‘ Cầm Hoài Sát ’

Ba chữ này lưu chuyển ở trong miệng cô, mang theo một luồng sát khí tàn sát bừa bãi.

Đám người Liễu Bác đi vào phòng thì nhìn thấy, chính là, một cô gái mặc đồ màu đỏ rất xinh đẹp, ánh mắt chất chứa đầy ảm áp, nhìn chăm chú vào người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, nét mặt lại tràn ra sự nguy hiểm.

Một loại khí chất khá mâu thuẫn, lại được cô dung hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

“Ông ngoại, cô, chú”

Tầm Mịch nghe được âm thanh, xoay người nhìn mấy người vừa bước vào kia chào hỏi.

“Tiểu Tầm, con nghỉ ngơi một chút đi, thằng nhóc thối tha kia sẽ không có việc gì đâu”

Tường Như có chút đau lòng vỗ vai của Tầm Mịch.

Cô bé này từ lúc bước vào phòng, vẫn luôn duy trì tư thế này cho đến bây giờ, chưa từng nhúc nhích qua. Đã trôi qua mấy tiếng rồi?

Ai !!!!!!!!

Thằng nhóc thối tha nhà mình cũng coi như là đáng giá.

Nguyên ý vì người yêu che chắn nguy hiểm, có thể vào thời điểm sinh tử, không tiếc mạng sống mà toàn tâm bảo vệ người yêu của mình.

(Sinh tử: sống chết)

Bề ngoài Tường Như là một người phụ nữ yếu đuối mỏng manh, nhưng trong xương cốt lại là một nữ cường nhân.

Huống chi, bà còn là viện trưởng của bệnh viện quân đội, chồng là quân nhân, cha chồng là người đứng đầu.

Cả nhà đều là dính dáng đến quân đội, sinh tử sớm đã trao cho tổ quốc.

Không phải không lo lắng, chỉ là không muốn để người còn sống phải sống trong đau khổ nhớ mong mà thôi.

“Cô, con không sao hết”

Tầm Mịch khẽ lắc đầu.

Lấy khăn lông, nhẹ nhàng lau mồ hôi vừa mới chảy ra trên mặt của Đàm Từ Hi.

“Chuyện lần này là nhắm vào con, hung thủ là ai con cũng biết. Chi là ... mong cô chú đừng nhúng tay”

“Con muốn đích thân giải quyết, vì anh Từ Hi... Cũng vì bản thân con, con muốn đòi lại cả vốn lẫn lời”

Cô muốn con nhỏ đó sống không bằng chết.

Tường Như không khỏi thở dài một tiếng. Người của bọn họ cũng tra ra được mọi chuyện, từ đầu đến cuối.

Khi vừa biết được tin, bà vốn chuẩn bị trực tiếp hạ sát lệnh, chỉ là bị ông Liễu ngăn lại.

Ông ấy nói, Tiểu Tầm khẳng định là muốn đích thân đem người gây hại con trai bà trừng phạt thích đáng. Bằng không, sẽ không có cách nào khiến con bé bớt giận.

Tầm Mịch trực tiếp ra lệnh cho Bảo Bảo thông qua đường truyền internet theo dõi hành động của Cẩm Hoài Sắt. Sau khi tra xét lịch sử điện thoại của cô ta, Tầm Mịch cười lạnh một tiếng.

Cẩm Hoài Sắt. Cô lúc nào cũng giả vờ mình là một đóa hoa sen trắng ... Vậy hãy để tôi nhìn xem, cô có năng lực làm bản thân mình toàn thân đều biến thành màu trắng hay không?

Còn ... Lăng Ngôn phải không? Chỉ là một phó ban chủ một nhóm xã hội đen nho nhỏ ... rất tốt, rất là tốt.

Những lời đồn đãi về nhà họ Cẩm không ngừng tiếp tục, trước đó Tầm Mịch không ra mặt lên tiếng phản bác, không phải sợ hãi, mà là cảm thấy không cần thiết.

Nhưng ... hiện tại, Cẩm Hoài Sắt, lớp da kia của cô, tôi sẽ lột sống nó dùm cô.

Không phải cô thích màu trắng sao ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 22: Người thừa kế phản công (phần 22)

【 Em rất hận, hận bản thân mình vô lực, hận bọn người làm hại anh, anh Từ Hi xin anh đừng rời khỏi em. —— Tầm Mịch 】

[ Tìm được tài xế lái chiếc xe kia chưa? ]

[ Tìm là tìm được rồi, chỉ là hắn không quá hợp tác ]

Lạc Lạc mấy ngày trước bị Tầm Mịch sắp xếp đi cứu đi nam phụ, tỏ vẻ vô cùng đau buồn.

Cô tốt xấu gì cũng là Ám Kỳ do Cẩm lão gia từ bồi dưỡng, làm cách nào mà lại bị áp bức đến mức này.

Ai !!!!! Chịu thôi ! Ai kêu cô chấp nhận Cẩm Tầm Mịch làm chủ nhân làm gì.

[ Ha, không quá hợp tác? Chẳng lẽ hắn cảm thấy cho dù chuyện ra sao thì đều chỉ là ngồi tù sao? Hừ! Ngây thơ.

Nói với hắn, nếu không muốn nói ra sự thật, ta cam đoan ... sau khi hắn cự tuyệt, người nhà của hắn sẽ xuất hiện tại phòng đấu giá dưới mặt đất. Mặc cho người chủi bối si nhục, không bằng heo chó.

Ta không có kiên nhẫn, trước khi diễn ra buổi họp báo vào chiều nay, ta phải có được câu trả lời thỏa đáng ]

Cắt đứt điện thoại, cũng cự tuyệt nghe người bên kia nói nhảm.

Cô đã trích ra cuộc ghi âm kia, cho dù không có lời tự thú của tên tài xế kia, cô cũng sẽ khiến cho Cẩm Hoài Sắt cùng tên Lăng Ngôn kia không còn mạng có thể đi tiếp.

☆☆☆

‘ Ê, mày có nghe chuyện này chưa? Cẩm đại tiểu thư của nhà họ Cẩm bị đứa con riêng kia tìm người tông chết ’

‘ Không phải, tao nghe nói là bạn trai của Cẩm đại tiểu thư giúp cô ấy chặn lại rồi sao? ’

‘ Nghe nói bạn trai cô ấy là Đàm tổng, chính là nam thần của lòng tao. ’

‘ Cũng không biết chuyện rốt cuộc như thế nào. Lúc ấy, những người chứng kiến nói hình như là hôn mê, còn chảy rất nhiều máu nữa. Cẩm đại tiểu thư thiếu chút nữa đã điên rồi ’

‘ Móa, quả nhiên nhà giàu cũng không phải tốt đẹp như vẻ bề ngoài, thật là \*\*\*\* ... ’

Toàn thân Cẩm Hoài Sắt phát run khi nghe cuộc nói chuyện vừa rồi, do mấy nữ sinh vô tình tám với nhau, trong lòng tràn ngập lạnh lẽo.

Tại sao lại như vậy? Con khốn Cẩm Tầm Mịch kia cư nhiên không có việc gì, ngược lại anh Từ Hi ca lại xảy ra chuyện?

Sắc mặt nặng nề, hoàn toàn không chú ý tới trọng điểm

Cô hiện tại chỉ muốn biết, chuyện này không phải sự thật, nhất định không phải là sự thật.

Cũng không biết, ngày hôm qua ba ba rốt cuộc đã nói cái gì với Cẩm Tầm Mịch. Ngay sau đó, đã cự tuyệt gặp cô.

Giờ phút này, cô ra ngoài chính là muốn đi tìm Lăng Ngôn, cô muốn biết mọi chuyện có làm thỏa đáng hay không?

Mới vừa đi đến đường cái, đã bị hình ảnh trên màn hình của tòa nhà cao đối diện đang truyền tin, bị chấn kinh ở tại chỗ.

Trong màn hình, cô gái vẫn mặc một bộ váy đỏ, nhìn có chút nhăn nhoe, sắc mặt vô cùng tái nhợt, không có chút máu.

Nhưng cặp mắt đào hoa đen nhánh kia vẫn sáng ngời.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn lên màn ảnh, khiến mồ hôi lạnh của Cẩm Hoài Sắt chảy ra như mưa, giống như đang bị ác ma theo dõi.

Tầm Mịch thông qua Bảo Bảo, tự nhiên có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Cẩm Hoài Sắt.

Cô chính là đang chờ Cẩm Hoài Sắt ngẩng đầu lên, thì nhìn thẳng vào camera.

Đối mặt với vấn đề mà phóng viên hỏi, Tầm Mịch nâng tay, đồ vật cầm trong tay hiện ra, nhẹ nhàng ẩn.

Lập tức truyền ra một đoạn đối thoại, giọng nữ tương đối quen thuộc.

[ Ngón ca ca, anh thật sự sẽ giúp em lấy lại công đạo sao? Em từ nhỏ đã không có mẹ, ba ba thương yêu em cũng chỉ là bởi vì thấy áy náy với mẹ em mà thôi.

Thật vất vả ... em tự mình nỗ lực học tập so với Cẩm Tầm Mịch càng thêm ưu tú, nhưng lại không ai hiểu cho em hết.

Bọn họ đều cảm thấy em là người xấu, trở lại nhà họ Cẩm chính là muốn đoạt gia sản với Cẩm Tầm Mịch. Nhưng đó là do ba ba muốn em trở về nhận tổ quy tông. Em chỉ là không muốn nhìn thấy ba ba đau lòng.

Ba ba nói, Cẩm Tầm Mịch là một đứa con vô dụng, nếu để chị ấy thừa kế Cẩm thị, khẳng định nhà họ Cẩm sẽ bị hủy trong tay của chị ấy. Cho nên mới muốn để cho em tiếp nhận ]

[ Hoài Sắt, anh biết, anh đều biết. Em hiền lành như vậy, bọn họ đều là ghen ghét em. Em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em dạy dỗ Cẩm Tầm Mịch một chút. Hoài Sắt đừng thương tâm, anh sẽ vẫn luôn ở bên cạnh em ]

[ Ngón ca ca, anh cứ tùy tiện tìm một người dạy dỗ nhẹ nhàng Cẩm Tầm Mịch thì tốt rồi, đừng làm ra mạng người ... ]

.....

Lúc sau, chính là toàn bộ quá trình lập kế hoạch của hai người kia, làm cách nào ra tay, sai ai làm, thời gian, địa điểm. Tuy rằng phần lớn thời gian đều là người đàn ông tên Ngón ca ca kia nói.

Nhưng Cẩm Hoài Sắt lại có thể vào lúc máu chó, làm bộ lơ đãng đưa ra lời khuyên.

Cuối cùng, điện thoại cắt đứt, mọi người vốn nghĩ đã kết thúc, lại không nghĩ rằng, phía sau lại còn có lời tự bạch của Cẩm Hoài Sắt.

[ Ha ha ha, Cẩm Tầm Mịch, cho dù hiện tại mày có được Cẩm thị thì thế nào? Chỉ cần mày chết, thì tất cả đều là của tao, nhà họ Cẩm là của tao, anh Từ Hi cũng là của tao.

Tao có thể làm mày từ nhỏ bị tai tiếng, bị mọi người chửi bới cho đến lớn, cũng có thể làm mày chết không được tử tế, ai bảo mày muốn chặn đường đi của tao làm gì?

Đều là mày, đều là mày.

Nếu không phải tại mày. Tao làm sao sẽ rơi xuống kết cục thảm như vậy, tất cả đều là lỗi của mày ]

Những lời từ trong đáy lòng, lại chứa đầy hận ý, khiến người nghe kinh hãi.

Chuyện này còn chưa có xong.

Lúc sau, Tầm Mịch lại ẩn tiếp, tiếp theo đó là giọng nói của người tên Ngón ca ca kia hạ lệnh đâm chết Tầm Mịch. Kế hoạch rất chi tiết, ngay cả chuyện Cẩm Thịnh đi tìm Cẩm Tầm Mịch, cũng đều nằm trong sự sắp xếp.

Vì chủ yếu muốn làm hai người gây gổ sau đó tan rã trong sự không thoải mái, khiến Tầm Mịch không cảnh giác. Như vậy, cơ hội thành công có thể cao hơn nhiều.

Bất luận là nghe tại hiện trường, hay là phát sóng trực tiếp, trước màn hình TV, trước máy tính, trên đường lớn, đều nhìn không được thản thục.

(Thần thục: than thờ)

Chuyện này chính là một quả bom ngôn luận, tên của Cẩm Hoài Sắt, có thể nói là đại danh đình đình.

(Đại danh đình đình: nổi tiếng đến mức không người nào không biết đến)

Không thấy hai ngày trước, toàn bộ Đế Đô đều ầm ĩ tin tức về nhà họ Cẩm sao?

Cẩm Hoài Sắt cùng Cẩm Tầm Mịch còn có Cẩm Thịnh, cơ hồ xem như nhà nhà đều biết. Chỉ là, có chút ít người biết mặt cả nhà bọn họ. Nhưng, hiện tại không giống ... hoàn toàn là bày biện ra toàn quốc.

Tin tức tuôn ra, có người kinh hãi, có người không dám tin, có người xem như xem kịch vui.

“Mấy chuyện này .... Cẩm Hoài Sắt, buổi tối cô có thể ngủ yên được sao?”

“Cô sinh ra đã là con gái riêng, con ngoài giá thú. Tôi chưa từng nghĩ muốn hãm hại cô, chưa từng nghĩ qua. Nhưng ... cô dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà hận tôi, cô có tư cách gì mà đối xử với tôi như vậy”

Tầm Mịch vô cùng tức giận, cũng không có kiềm chế lại hận ý. Cẩm Hoài Sát hận cô ... cô làm sao lại không hận Cẩm Hoài Sát.

Cô ta dựa vào cái gì ?

Chẳng lẽ bởi vì là nữ chủ, là có thể tùy tiện đem mạng người ra đùa giỡn, còn có thể giành được danh tiếng tốt.

“Tôi lấy quyền của gia chủ nhà họ Cẩm cùng thân phận là vị hôn thê của Đàm Tử Hi, tuyên bố”

“Cẩm Hoài Sát xếp vào sổ đen của hai nhà Cẩm - Đàm”

“Ai dám giúp cô ta, chính là đối đầu cùng hai nhà Cẩm - Đàm, bao gồm Cẩm Thịnh - Cẩm tiên sinh.”

“Tôi vốn tưởng rằng, không tranh giành, không để ý đến, là có thể an ổn cả đời. Cuối cùng mới phát hiện, cái suy nghĩ này bất quá là một điều buồn cười. Tôi đây cần gì phải làm khổ bản thân mình”

“Nếu các người đã vô tình, vậy đừng trách tôi tàn nhẫn, mời các người an tâm chờ pháp luật hỏi tội đi”

Tầm Mịch ném xuống những lời nói trong lòng, xoay người rời đi.

Đã 5 giờ, chỉ còn không đến một tiếng là đến 24 tiếng.

Anh Tử Hi, anh nhất định phải tỉnh lại, anh không phải nói muốn luôn luôn ở cạnh em hay sao?

Nếu anh đã hứa hẹn, thì không được nuốt lời.

Em đã quyết định, tự hứa ... cả đời này, anh nhất định phải ở bên cạnh em.

Anh Tử Hi, van xin anh.

Tầm Mịch đứng ở trước cửa phòng bệnh, cái trán chống lên cửa, tay đặt ở then cửa, lại chậm chạp không dám mở cửa đi vào trong.

Cô sợ, sợ với chuyện rớt xuống cống thoát nước gặp phải vô biên hắc ám còn sợ hãi hơn.

Đuổi theo phía sau, Lạc Lạc cùng Phi Thiên Tri nhìn người con gái cả người đều tàn ra bi thương kia, trừ bỏ thương tiếc còn có đau lòng.

Đại tiểu thư nhà họ Cẩm cũng chỉ là một cô gái vừa mới thành niên chưa đến mấy ngày, tính ra chỉ mới là một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Người thừa kế phản công (phần 23)

【 Thế giới không có anh, ánh mặt trời cho dù có ấm áp, cũng không thể làm ấm lại trái tim đã lạnh lẽo của em. —— Tầm Mịch 】

---

“Tầm Mịch”

Thoải mái đi lên đem Tầm Mịch nhẹ nhàng ôm vào trong lòng ngực, yên lặng an ủi nàng.

Từ khi nào? Cô đã không còn chú ý vị đại tiểu thư này, lại không nghĩ rằng, cô ấy không phải thật sự ngu ngốc, cũng không phải thật sự vô dụng, cô ấy chỉ là đang bảo vệ bản thân mình mà thôi.

Sống trong một gia đình không có mẹ, người cha duy nhất của cô còn yêu thương, cưng chiều một đứa con gái riêng hơn mình.

Không thể hiểu tại sao thanh danh lại hỏi như vậy? Lại còn không thể kết giao bạn bè được. Cô ấy vẫn luôn một mình, một người chiến đấu bằng sức lực của bản thân.

Tầm Mịch nhắm mắt lại, nhưng không có giọt nước mắt nào rơi xuống, cũng không có mở miệng nói tiếng nào, cô chỉ là có chút mệt mỏi.

Cô không xác định ... Nếu anh Từ Hi thật sự vẫn chưa tỉnh lại, bản thân mình có thể ... sụp đổ mất hay không?

Thế giới xa lạ, con người xa lạ, ngay cả bản thân mình cũng vô cùng xa lạ. Một người một mình, rốt cuộc đã có người không màng tất cả mạnh mẽ đi vào thế giới đầy cô độc hơn hai mươi năm của cô, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của cô.

Chẳng lẽ, khi hạnh phúc đến dễ như trở bàn tay thì sẽ xuất hiện vết rạn sao?

“Đi thôi, vào trong thôi”

Tầm Mịch cố gắng kìm nén lại tâm tình, cố gắng trông như bình thường, mở cửa đi vào.

Giờ khắc này, cô lại là đại tiểu thư của nhà họ Cẩm, là người mà người ngoài nhìn đến toàn thân đều là khí thế đầy kiêu ngạo.

Trong phòng, đã có rất nhiều bác sĩ tụ tập, vây quanh điện tâm đồ, sợ bỏ qua bất luận một số liệu nào. Ngay cả Tường Như cũng đã thay một bộ quần áo màu trắng, đích thân kiểm tra số liệu sống còn của con trai mình.

Bà tuy không phải chuyên gia khoa não, nhưng lại là người rất có uy quyền bên ngoại khoa.

Đàm Từ Hi bị xe đụng trúng vào xương sườn, gây ra chấn động, khiến xương sườn gãy đôi, đâm vào trong lồng ngực.

Tuy rằng đã phẫu thuật đem xương sườn vỡ vụn lấy ra, khí quan cũng không có xảy ra vấn đề gì lớn.

Nhưng cố tình, vào lúc ngã xuống, cái ót của Đàm Từ Hi đập thẳng vào đèn xe phía trước. Theo quán tính, sẽ khiến đầu của anh dội xuống mặt đất, hình thành rất nhỏ chấn động não gây ra thần kinh tê liệt.

Cũng còn tốt là không có sinh ra máu bầm trong não bộ, nhưng cũng không thể xem thường thần kinh tê liệt.

Cho nên, hết thảy đều phải xem ý chí bệnh người, vốn bọn họ dự tính Đàm Từ Hi rất nhanh sẽ tỉnh lại, nhưng ... bọn họ đều sai rồi.

‘Tích, tích, tích...’ phòng bệnh an tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng điện tâm đồ cùng tiếng kim đồng hồ chuyển động. Mỗi một âm thanh vang lên giống như là đang tra tấn trong lòng của mọi người ở trong đây.

Đôi mắt Tầm Mịch tràn ngập sương mù, cô nhìn đường cong ổn định lên xuống của điện tâm đồ, rồi nhìn lên đồng hồ đang treo trên tường kia sắp chỉ đến số bảy.

Trái tim như bị một bàn tay vô hình hung hăng nắm lấy, không thể hô hấp.

“Bây giờ là mười chín giờ”

(Mười chín giờ = 19h00 = 7 giờ tối)

Một tiếng máy móc báo giờ vang lên, đánh vỡ yên tĩnh của cả căn phòng.

“Nửa tiếng nữa ... Nếu Đàm tổng vẫn chưa tỉnh lại, tình huống sẽ không lạc quan lắm”

Viện trưởng, trưởng khoa não, cũng là người chủ trị ca bệnh của Đàm Từ Hi có chút trịnh trọng nói ra. Tình huống trước mắt như vậy, bọn họ đã thấy rất nhiều lần.

(Chủ trị: là bác sĩ chính điều trị bệnh)

Rốt cuộc, những vết thương liên quan đến não bộ, cùng những cuộc giải phẫu cũng liên quan đến não, đặc biệt vô cùng nguy hiểm.

Tay nắm nhiệt kế của Tường Như run lên, bà lão đảo hai bước, được hộ sĩ đỡ lấy.

Đàm Minh Vũ lo lắng nhìn tình huống xảy ra bên trong phòng, phát hiện vợ của mình có chút không bình thường. Lại không có cách nào có thể đi vào trong, chỉ có thể đứng ở bên ngoài cẩn thận chăm chú quan sát.

Bên trong nói cái gì, bọn họ không phải không nghe được, trừ bỏ một môi vẫn là một môi.

Đầu của Tầm Mịch ‘đứng’ một tiếng nổ tung, bên trong cái gì đều không có, chỉ có một màu trắng tinh minh mông.

Nhìn không thấy điểm dừng, cũng cất chứa không được bất cứ thứ gì.

Ánh mắt của cô thẳng tắp, đầu ngẩng lên, xương sống lưng cứng rắn chống đỡ cơ thể mảnh khảnh. Dường như mọi sóng gió đều không thể chạm vào cô khiến cô gục ngã.

Đôi mắt rõ ràng từ đầu đến cuối đều không có rời đi qua người kia.



Nhưng không ai nhìn thấy đôi tay đang nắm chặt vào lòng bàn tay của cô, móng tay đã đâm vào thịt, nhiễm một màu đỏ thẫm.

‘ Tích tắc ’ kim đồng hồ không ngừng chuyển động, không khí như ngừng lại, trong phòng càng thêm nghiêm túc.

Chỉ có nửa tiếng, nhưng lại dường như đã trôi qua mấy đời, như vậy xa xôi, như vậy mông lung, như vậy ... làm người không phân biệt rõ.

“Đình!” một tiếng động nhỏ vang lên, một tiếng cảm thán cũng theo đó vang lên:

“Aiiii!!!! Hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã trôi qua”

“Sở hữu số liệu biểu hiện đều rất bình thường, còn việc Đàm tiên sinh vì sao không tỉnh lại? Vấn đề không phải ở bên ngoài, mà là sâu tận bên trong”

Viện trưởng từ tốn phân tích, nhanh tay kiểm tra vết thương trên đầu của Đàm Tử Hi, xem bên trong có vấn đề gì hay không?

Mấy chuyên gia còn lại cũng đồng ý với ông, đối với tình huống như vậy, chỉ có hai loại.

Loại thứ nhất, là người bệnh không muốn tỉnh lại. Loại thứ hai là ý thức bản thân bị giam cầm, không cách nào có thể tỉnh lại.

Đương nhiên cả hai loại này, đều chỉ có một phương pháp, đó chính là kích thích người bệnh.

Sau khi sự kích thích đạt tới mức độ nhất định, thì có đến 50% khả năng đánh thức người bệnh.

Sau khi trải qua một loạt điện giật, cùng phương pháp kích thích lồng ngực đều không có hiệu quả. Mọi người ăn ý đem lực chú ý chuyển sang phương pháp kích thích từ bên ngoài.

Nếu người bệnh có ai đó rất quan trọng với mình làm bạn bên cạnh, luôn nói chuyện với người bệnh, sẽ dẫn tới hiệu quả tốt nhất.

Tầm Mịch không do dự, mặc vào quần áo diệt khuẩn, đẩy cửa đi vào trong phòng bệnh.

Đôi mắt của Trương Như đã đỏ ngoe, bà bắt lấy tay của Tầm Mịch, muốn nói lại thôi, vẫn là không nhìn được, mở miệng nói:

“Tiểu Tầm, cô giao cho Cẩm Hi cho con đó, xin con, con nhất định phải đem nó mang trở về”

“Nếu ... con không làm được, vậy ... ”

Vẫn luôn ung dung mỉm cười, Trương Như rút cuộc rơi nước mắt, khóc như mưa.

Người nằm trên giường chính là con trai của bà, mang thai mười tháng, là miếng thịt từ trên người rơi xuống.

Bà làm sao cũng không nghĩ tới, đã từng trải qua biết bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm chết người đều chưa từng xảy ra vấn đề. Hiện tại lại thua bởi một vụ chủ mưu tai nạn xe cộ.

Chính là ... bà không có cách nào oán giận, người mà con trai bảo vệ là người mà nó yêu nhất. Vì con bé ngay cả mạng nó cũng không cần.

Bảo bà làm sao mà nể, làm sao mà hận cho được. Chỉ là ... bà thật sự thực không cam lòng.

Hiện tại, bà chỉ có thể đem mọi hy vọng đều ký gửi vào trên người Tiểu Tầm, hy vọng con trai có thể vì con bé mà tỉnh lại.

Tầm Mịch không gật đầu, cũng không lắc đầu, chỉ là rút tay lại, lướt qua Trương Như đi vào trong.

Khi cô đi ngang qua, nhẹ giọng nói:

“Anh ấy nếu không tỉnh, con sẽ đi theo anh ấy, sẽ không để anh ấy cô đơn một mình”

Trương Như cả người chấn động, lời nói đó rõ ràng nói rất nhẹ nhàng, nhưng bà lại nghe ra được sự quyết tuyệt bên trong đó.

Tầm Mịch không phải hứa hẹn với bà, cũng không phải trả lời bà, mà là nói cho bà biết.

Nếu là con trai không tỉnh, con bé sẽ đi theo thằng bé, cái từ ‘ đi theo ’ có ý nghĩa gì, bà không dám nghĩ tiếp.

Há miệng thờ đốc, muốn gọi Tầm Mịch, lại phát hiện người đã sớm đi đến bên cạnh con trai.

Rõ ràng không khí khẩn trương đến đông lạnh, người nọ cũng vẫn không nhúc nhích, vẫn yên lặng nằm ở trên giường bệnh.

Nhưng sau khi bóng dáng màu đỏ kia đi vào, thì toàn bộ không gian đều ảm áp lên.

Cho dù là bị thương, cũng giống như đi vào trong thế giới riêng của hai người.

Nước mắt của Tường Như đã ngưng chảy, gương mặt vô biểu tình, ra hiệu cho những người khác đều rời khỏi.

Cuối cùng, nhìn hai người đang gấn bó dựa sát vào nhau kia, cũng xoay người rời đi.

Tầm Mịch đem lỗ tai đặt lên trái tim của Đàm Tử Hi, khóe môi mỉm cười, nghe âm thanh mỏng manh lại rất vững vàng kia một chút lại một chút truyền đến trái tim cô.

“Anh Tử Hi, có thể quen biết với anh ... thật là tốt”

“Cho nên nha, anh cũng không thể vứt bỏ em lại nha, nếu ngay cả anh cũng không cần em, em nên làm cái gì bây giờ?”

“Anh Tử Hi, em đi theo anh nha”.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24: Người thừa kế phản công (phần 24)

【 Dù cho lại tới một lần nữa, biết rõ anh sẽ bị thương, em vẫn sẽ lựa chọn gặp được anh. Tình yêu rốt cuộc là ích kỷ mà. —— Tầm Mịch 】

Ngón tay một chút, một chút, không hề quy luật nhẹ nhàng vỗ về vòm ngực rắn chắc mạnh mẽ kia, mang theo nồng cháy triền miên cùng nhớ nhung.

“Anh Tử Hi, anh biết không? Lần đầu tiên gặp anh, em còn thiếu chút nữa đem anh trở thành biến thái nữa nha”

Dường như là nghĩ tới hình ảnh tốt đẹp nào đó, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt đầy dịu dàng.

Giọng nói thì thâm nho nhỏ, phảng phất như tình nhân đang nói chuyện với nhau, ngọt ngào, ấm áp.

“Khi đó cảm thấy ... trên thế giới này làm gì có nhất kiến chung tình, lại làm sao trùng hợp đến như vậy. Em lại vừa lúc gặp phải nó”

“Nhưng mà, em tin tưởng vào điều đó nha. bởi vì ... người đó chính là anh, cho nên em mới muốn đánh cược một lần”

“Sự thật chứng minh, em đánh cược chính xác. Anh là ánh sáng của đời em, rồi lại nhanh chóng biến mất như vậy”

“Anh Tử Hi, cầu xin anh đừng tàn nhẫn với em như vậy. Đừng vào lúc em phát hiện mình đã yêu anh, lại bỏ em ở lại một mình. Em sẽ không chịu nổi đâu, em sẽ phát điên mất”

Cho rằng nước mắt đã không thể rơi tiếp, không nghĩ tới, chất lỏng kia lại vẫn cứ trào ra, không tiếng động trượt xuống gương mặt cô. Nhỏ xuống trước ngực của Đàm Tử Hi.

Người đang an tĩnh chìm trong giấc ngủ say kia, trái tim đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên.

“Anh Tử Hi, em biết anh đang rất mệt mỏi. Ngủ đi, em không làm phiền anh nữa đâu, em sẽ cùng chung với anh. Chúng ta cùng nhau ngủ, được không?”

Tầm Mịch đá rơi xuống giày trên chân, kể từ ngày anh Tử Hi nói mang giày cao gót không an toàn, cô chưa từng mang nữa.

Toàn thân cuộn vào trong lòng ngực của Đàm Tử Hi, ôm eo anh ấy, nhắm mắt lại.

Không ai nhìn đến, cái người nằm ngay ngắn không nhúc nhích kia, ngón tay lại giật giật nhẹ nhàng chuyển động, lại rất nhanh đã trở lại yên lặng như lúc ban đầu.

☆☆☆

Trước công toà án, có thể nói là oan gia ngõ hẹp.

“Cút ngay”

Tầm Mịch ánh mắt lạnh nhìn người đang ngăn cản đường đi của mình, nét mặt thể hiện rõ sự chán ghét cùng hận ý, còn có sát ý được che giấu ở sâu trong đáy mắt.

Đã qua đi năm ngày, kể từ khi tuyên bố số mệnh của anh Tử Hi ca phải dựa vào ý trời. Hôm nay là ngày mở phiên tòa xét xử.

Cho dù Tầm Mịch không muốn rời khỏi Đàm Tử Hi, cũng không thể không tự mình tới xử lý.

Cô muốn tận mắt nhìn thấy kẻ hại anh Tử Hi, nhận được kết cục đáng được có.

“Cầm Tầm Mịch cô không cần khinh người quá đáng”

Mấy ngày nay Cầm Hoài Sát trôi qua thật không tốt, không tốt đến nỗi, đi đâu cũng bị người đánh mắng.

Ngay cả baba người Iluc nào cũng yêu thương cưng chiều đau cô cũng hoàn toàn mặc kệ cô, Ngón ca ca cũng vậy.

Kể từ cái ngày đó, Ngón ca ca giống như là biến mất vậy, làm cách nào cũng đều tìm không thấy.

Lần đầu tiên cô cảm thấy mọi chuyện đã hết thật rồi, nhưng lại có giọng nói, nói cho cô vận mệnh của cô vốn không phải là cái dạng này.

Cái người bị triệu người mắng chửi chán ghét, hẳn là Cầm Tầm Mịch mới đúng, cô hẳn phải người được mọi người hâm mộ ghen ghét.

Nhưng, hiện thực lại mạnh mẽ cho cô một cái tát, cô cảm thấy, những điều này đều là âm mưu quỷ kế của Cầm Tầm Mịch.

Chỉ cần âm mưu bị vạch trần, thì mọi người đều sẽ biết, cô có bao nhiêu đáng thương, sẽ đứng ở phía cô.

Cho nên, cô tự nói cho chính mình, phải nhẫn nhịn, chỉ cần nhẫn nhịn đến khi mọi việc sáng tỏ thì tốt rồi.

Chỉ là, khi cô vừa nhìn thấy Cầm Tầm Mịch, cô đã nhịn không được nữa rồi.

Tầm Mịch hoàn toàn không muốn nhìn đến con người này, cô trực tiếp ném một cái tát qua.

‘ Bốp ’

‘ Aaaaaaa... ’

“Cầm Tầm Mịch mày làm sao dám đánh tao, mày dựa vào cái gì?”

Cầm Hoài Sát vốn đã không thể nào bình tĩnh, đau đớn trên mặt cũng hoàn toàn khiến lý trí của cô ta bùng cháy.

“Mày cái thứ tiện nhân, không phải là chỉ có một người mẹ mang thân phận cao quý hay sao? Nếu không phải mẹ mày họ Liễu, mày nơi nào có thể so sánh bằng tao”

“Cầm thị vốn nên là của tao, còn mày, mang cái tiếng là con gái nhà họ Cầm cỡ nào may mắn, cỡ nào hạnh phúc.”

“Còn tao thì sao? Tao cũng là con gái nhà họ Cầm, dựa vào cái gì mày có còn tao thì không có”

“Mày không có chỗ nào bằng tao, nhưng lại có thể tùy tiện vấy tay, tùy tiện mở miệng yêu cầu thì sẽ có người trước ngã xuống, người sau đi lên hoàn thành yêu cầu của mày”

“Tao lại chỉ có thể không ngừng nỗ lực mới có khả năng có được đến thứ mà tao mong muốn. Ta nỗ lực tiến tới ... nỗ lực, chẳng lẽ là tao sai sao?”

“Mày luôn miệng nói tao là con riêng, con ngoài giá thú, đây là chuyện mà tao muốn sao?”

“Cầm Tầm Mịch, mày cũng không so với tao cao quý bao nhiêu đâu”

Tầm Mịch thương thức sự cuồng loạn của Cầm Hoài Sát, đối mặt với sự chất vấn của cô ta, cười:

“Ha ha ha...”

Cho đến khi cười đủ rồi, Tầm Mịch nhìn Cầm Hoài Sát, đôi môi nhếch lên một độ cung đầy châm chọc:

“Cầm Hoài Sát, cô diễn thành cái dạng này ... diễn cho ai xem hả?”

“Sao vậy? Chỉ số thông minh rút cuộc online một chút rồi sao, muốn tạo nên một truyền thuyết người con gái quật cường không bị vận mệnh chèn ép sao?”

“Ghe tòm, kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết, rút cuộc mặt cô có bao nhiêu lớn?”

Cô thật là không nghĩ tới, hiện tại, lá gan của những người này, cư nhiên lại lớn lên đến như thế.

“Bởi vì cô ghen ghét, cho nên muốn hủy diệt tôi?”

“Bởi vì cô không cam lòng, cho nên khắp nơi tính kể tôi”

“Bởi vì nội tâm xấu xí của cô, thì cho rằng tất cả mọi người đều có lỗi với cô?”

‘ Ha ha ha ha....’

Tầm Mịch cười đến chảy nước mắt, trên mặt biểu tình thê lương xót xa.

“Nếu vậy thì tôi tình nguyện chưa bao giờ quen biết cô, anh Từ Hi cũng sẽ không ... sẽ không ... ”

Tôi biết, là bởi vì sự xuất hiện của tôi, mới làm anh Từ Hi gặp chuyện như vậy, nhưng ... nếu lại cho tôi thêm một cơ hội nữa.

Tôi vẫn sẽ lựa chọn xuất hiện. Bởi vì tôi muốn bắt lấy phần tình ý không hề giữ lại kia.

Tôi cũng chỉ là một cô gái, muốn được người yêu cưng chiều, muốn được người yêu yêu thương, muốn một cánh tay kiên cường, để mình có thể dựa vào mỗi lúc mệt mỏi.

Rũ xuồng mi mắt, che khuất đau xót cùng vô lực ở bên trong.

Không để ý đến Cầm Hoài Sát, cũng không để ý đến đám người chung quanh đám kia khe khẽ nói nhỏ bàn tán xôn xao.

Thối hư tật xấu ... người đời luôn tự nhận là mình thật nhân từ, nhưng bọn họ chỉ nghe có một bên đã phán người ta tồi từ hình.

Bộ đáng tội nghiệp đầy đau khổ của Cầm Hoài Sát kia, trong đám kia người kia, không thiếu có người đối đồng tình với cô ta, thấy cô ta đáng thương.

Hùa nhau chỉ trích Tầm Mịch, a... Thật là buồn cười, Tầm Mịch ơi là Tầm Mịch, thì ra cô cũng chỉ là một người yếu đuối.

Nghe được có người chửi bới mình, còn sợ hãi cái gì kia chứ?

Sợ hãi anh Từ Hi sẽ hiểu lầm, càng sợ hãi liên lụy đến anh Từ Hi.

Thật đáng buồn, lại cũng chỉ có thể thầm than.

Giờ khắc này, cô đột nhiên lại nghĩ tới. Chờ đến trăm năm sau, anh Từ Hi cũng đã không còn nữa, mình vẫn không ngừng xuyên qua thế giới khác.

Trước kia, cô cố tình làm lơ vấn đề này, nhưng nó lại lần nữa xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong lòng cô, rồi lại bị cô mạnh mẽ áp xuống.

‘ Bảo Bảo, em nói thử xem. Có phải một khi đã đem một người khác bỏ vào trong lòng, thì đều sẽ lo được lo mất hay không? ’

Tầm Mịch nhin không được, nhẹ giọng hỏi. Trong giọng nói có chút yếu đuối mà chính bản thân mình cũng không có phát hiện ra.

Bảo Bảo bay tới trên vai Tầm Mịch, cọ cọ gương mặt Tầm Mịch:

“Ký chủ, Bảo Bảo sẽ vẫn luôn ở bên cạnh cô”

Không khó nghe ra trong đó tràn ngập lo lắng, Tầm Mịch giờ lên khóe môi, cười cười, không trả lời.

Cô cảm thấy, bản thân mình đã là ma chướng, không thể yếu đuối như vậy, anh Từ Hi còn chờ cô nữa.

Xóc lại tinh thần, đi vào phòng mở phiên tòa, rồi lại gặp được một người không muốn nhìn thấy.

Tầm Mịch mắt nhìn thẳng, tính toán trực tiếp đi qua, nhưng đối phương lại không cho.

“Tầm Mịch”

Cầm Thịnh nhìn cô con gái lớn của mình nghênh diện mà đến, gương mặt rõ ràng gầy ốm rất nhiều, sắc mặt vô cùng mệt mỏi.

Trong lòng nổi lên áy náy cùng đau lòng, vốn không nên là cái dạng này.

Đôi mắt trong sáng đen nhánh kia, từ khi nào đối với mình hâm mộ cùng kính yêu, hiện tại đã là một hồ sâu không đáy, không cách nào khiến nó gọn sóng được.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 25: Người thừa kế phản công (phần 25)

【 Ghét người, vì người làm ký chủ đại nhân đau lòng. Cho nên, vì muốn làm ký chủ đại nhân không đau lòng, người phải nhanh lên tỉnh lại nha —— Bảo Bảo 】

Mình sai rồi sao? Muốn chuộc tội, nhưng lại không biết nên làm cái gì.

Vào lúc biết rõ sự thật kia, ông tức giận công tâm, tim thiếu chút nữa đã ngừng đập.

Bị chính đứa con gái mà mình yêu thương trong suốt mười mấy năm tính kể ở sau lưng còn chưa tính ... nó còn không phải là con ruột của mình.

Quá tức giận, ông chặt đứt tài chính của Cẩm Hoài Sắt, cũng ngưng giúp đỡ nó, đồng thời đóng cửa không gặp bất cứ ai.

Hôm nay, nếu không phải là ngày mở phiên toà xét xử, hai đương sự đều có liên quan đến nhà họ Cẩm, ông cũng sẽ không xuất hiện.

Tầm Mịch bước chân hơi dừng một chút, thì đã nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước.

Cẩm Thịnh đi nhanh hai bước đuổi theo:

“Tầm Mịch, cha biết con hận cha, cũng biết là cha thực xin lỗi con, thực xin lỗi mẹ của con”

“Nhưng chuyện đó cha thật sự không biết, xin con hãy tin tưởng cha.”

Ông tuy là không thích đứa con gái này cho lắm. Ngay từ đầu, cũng coi như quân cờ mà sử dụng, có thể nói, căn bản không có xem nó như con gái mà đối đãi.

Nhưng ... ông rốt cuộc cũng là một người cha, đều là thịt trên người ông.

Sau khi biết mất mình bị mù nhiều năm như vậy, cũng có hối hận qua. Hiện tại, ông chỉ muốn con gái có thể tha thứ cho ông.

Gương mặt Tầm Mịch vô biểu tình, nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, hai bên tóc mai đã bạc trắng, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt cũng vô cùng không tốt.

Thoạt nhìn, bộ dáng so với mình còn muốn tệ hơn, nhưng một chút tội nghiệp ông ta cô đều không có.

“Cẩm tiên sinh, ngài nếu không có việc gì, thì tôi xin lỗi, tôi không chào đón ngài”

Đi vòng qua Cẩm Thịnh, Tầm Mịch lập tức đi vào bên trong, cô không có còn lời nói nào có thể nói với Cẩm Thịnh .

Mặc kệ ông ta có biết hay không? Bây giờ đã không còn quan trọng nữa, đã không có cách nào có thể trở lại nữa rồi.

Cẩm Thịnh nhìn bóng dáng đang rời đi kia, trên mặt hiện lên một chút thống khổ.

Suy sút ngồi ở vị trí nguyên cáo, trong đầu Tầm Mịch trống rỗng.

Bảo Bảo an an tĩnh tĩnh ngồi ở trên vai Tầm Mịch, đau lòng nhìn ký chủ nhà mình.

Nó vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được ký chủ đau lòng như vậy, nó không cách nào hiểu được thứ gọi là tình yêu này, cũng không hiểu được cái gì là tình thân.

Nhưng, nó xem qua rất nhiều tư liệu, nó hiện tại đều thực khẳng định. Nếu Đàm Tử Hi, cái người đàn ông cường hãn kia không thể tỉnh lại. Ký chủ sẽ biến thành một thể xác không có linh hồn.

Tuy nói hiện tại, bản thân ký chủ chỉ có linh hồn, nhưng tốt xấu gì cũng còn sống.

‘ Ký chủ, em đã kiểm tra qua cơ thể của người đàn ông của cô rồi, mọi việc đều OK, anh ta nhất định sẽ hồi tỉnh ’

Nó không nói xạo, nhưng chủ yếu là người đàn ông kia phải có ý chí kiên định.

Cho dù Bảo Bảo là sản phẩm công nghệ cao, cũng có được rất nhiều bảo vật quý khiến thần sầu. Nhưng còn chưa có đạt được mức độ có thể làm người khởi tử hồi sinh.

Nhưng một vài món phụ trợ vẫn là có thể có, mò mò mấy món hàng mà mình dự trữ, ánh mắt sáng lên.

Đôi mắt Tầm Mịch khôi phục lại ánh sáng, sửa sang lại quần áo, khí chất tự phụ vô hình phát ra.

Những người đang liên tiếp đi vào phòng xử án, ánh mắt đầu tiên đã chú ý đến bóng dáng bất mắt kia, một cô gái toàn thân bao trùm lửa đỏ.

Còn lớn tiếng đàm luận, mọi người nhìn khắp nơi, sau đó dò tìm mục tiêu.

Hiện trường đều lâm vào sự an tĩnh quý dị, bọn họ nhẹ nhàng ngồi xuống, dường như sợ quấy nhiễu cái người đang chống đầu trầm tư kia.

Cầm Hoài Sát đập thật mạnh lên sàn nhà, trên mặt đã không còn sự ngây thơ, mà tràn ngập tâm tối.

Kết quả của phiên toà không hề trì hoãn, chỉ riêng tội cố ý giết người đã có thể bị phán hai mươi năm tù.

Hơn nữa, cố ý chửi bới người khác, gây tổn hại danh dự trầm trọng, tổn hại lợi ích ... , từng điều, từng điều được nêu ra.

Cầm Hoài Sát cuối cùng bị phán ở tù chung thân, hoãn thi hành hình phạt hai năm.

Tầm Mịch không có nói một chữ, chờ đến khi bản án đã định, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi.

Đi rất quyết đoán, giống như hôm nay cô không phải làm nguyên cáo vậy, gần giống như là một quân chúng.

Trở lại bệnh viện, đã là giữa trưa, Tầm Mịch không có ăn uống gì. Tùy tiện uống một chút cháo, đã ghé vào người Đàm Tử Hi ngủ.

Trong khoảng thời gian này, cô chỉ có ở bên cạnh anh, mới có thể an tĩnh lại.

Sau khi Bảo Bảo thấy ký chủ nhà mình hô hấp đã vững vàng, nhảy lên trên mặt Đàm Tử Hi, ý vào anh ta không nhìn thấy mình, mạnh mẽ dẫm hai chân, nhúng mấy cái.

Ngoài miệng còn không quên mắng chửi:

‘ Đều là nguoi, làm hại ký chủ đau lòng. ’

‘ Ký chủ đau lòng, Bảo Bảo cũng không vui, Bảo Bảo cho nguoi mượn sức mạnh, nguoi cần phải nhanh chóng tỉnh lại nha ’

Một tia sáng màu vàng bo thành một đường cong, nhanh chóng đi vào cơ thể Đàm Tử Hi, hoàn toàn biến mất không thấy.

Lại một ngày khác lặng lẽ trôi qua, Tầm Mịch dựa vào cạnh cửa sổ sát đất.

Nhìn trên người đàn ông đang nằm trên giường kia, cho dù đang nằm cũng vẫn rất khí phách, không giảm đi một phần tuấn mỹ nào.

“Anh Tử Hi, đã qua đi hơn một tháng, sao anh còn chưa tỉnh lại nữa?”

Trong một tháng này, Đế Đô đã xảy ra mấy chuyện lớn.

Chuyện thứ nhất, Lãng gia – một trong ba gia tộc lớn bị chèn ép đến phá sản.

Chuyện thứ hai, hắc bang lớn nhất bị cảnh sát tóm gọn.

Chuyện thứ ba, nhà họ Cầm hoàn toàn bị Cầm đại tiểu thư khống chế. Gia chủ nhà họ Cầm bỏ xứ đi ra nước ngoài. Cô con gái thứ hai của nhà họ Cầm biến mất không thấy.

Chuyện thứ tư, thiếu chủ nhà họ Phi đính hôn với một cô gái bình dân, tuyên bố vĩnh viễn quan hệ tốt với nhà họ Cầm.

Tầm Mịch dùng thời gian ngắn nhất, chinh đồn lại cầm thị, liên hợp với Phi Thiển Tri sang bằng Lãng gia.

Lãng Ngôn có thể leo lên vị trí phó lãnh đạo, cũng là vì có Lãng gia ở sau lưng giúp đỡ.

Tăng thêm một thế lực khác cho Lãng gia, nói chung vẫn là chủ mưu sau lưng, Tầm Mịch làm sao sẽ dễ dàng buông tha hẳn như vậy.

Trên thế giới này, điều không thiếu nhất chính là có một số người có một vài sở thích tương đối đặc thù, đặc biệt là ở trong nhà giam.

Cái loại heo mẹ đều có thể biến thành Điều Thuyền, thì một người lớn lên soái khí giống tiểu bạch kiểm đi vào, còn có thể có kết cục tốt đẹp hay sao?

Lúc ấy, Lãng Ngôn thấy đã không thể trốn chạy, trực tiếp lấy súng canh ngay huyết thái dương, tự sát.

Nhưng mà, Cầm Hoài Sát là thật sự biến mất, Tầm Mịch vẫn luôn tìm cô ta, nhưng không thấy.

Cô có lý do để tin tưởng, việc này chắc chắn xác định là lại có quan hệ với cái gọi là vòng sáng của nữ chủ.

Cô lái nhai nói hằng ngày, cũng mặc kệ người trên giường kia có thể nghe được hay không.

“Anh Tử Hi, anh thật là lười nha, đã ngủ lâu như vậy, sao còn chưa thức dậy?”

“Lại cho anh thêm một cơ hội nữa, nếu trong vòng một trăm ngày mà anh còn chưa tỉnh lại, thì em sẽ không cần anh nữa.”

Vừa nói, vừa đem đầu vùi vào cổ của Đàm Tử Hi, đôi mắt Tầm Mịch ướt át, lại nỗ lực không cho nước mắt chảy xuống.

Cô không biết mình đã chảy qua bao nhiêu nước mắt, cái loại cảm giác vô lực này, làm thần kinh của cô phá lệ căng chặt.

Bảo Bảo vẫn luôn bay ở trên hư không, tò vò tâm thật mệt.

Ngay từ đầu, Bảo Bảo còn rất ngây thơ nghĩ rằng:

Người nằm trên giường kia rõ ràng đã không còn trở ngại gì, ngay cả ý thức cũng đã khôi phục, khẳng định rất nhanh sẽ tỉnh dậy.

Nhưng, kết quả lại không tỉnh.

Mẹ nó! Chuyện này quả thực không khoa học.

Lúc ấy, mình rõ ràng đã cho hắn mượn một chút sức mạnh của long khí.

Tên như nghĩa, chính là hơi thở của rồng, đó chính là thứ vô cùng cực kỳ tốt.

Không chỉ có thể rút ngắn thời gian chữa trị, mà còn có thể đem cơ thể rèn luyện thành người cường đại nhất tồn tại trong thế giới này.

Bảo Bảo vốn nghĩ rằng, cái thứ này là đang giả vờ, nhưng mà một tháng đều như thế, nó thật luống cuống.

Tra xét thật nhiều tư liệu, mới tìm được một cái đáp án miễn cưỡng đáng tin cậy, lại cái đáp án đặc biệt chó chết.

Gặp được người phù hợp với hơi thở của rồng, thì sẽ tự động dung hợp, không giống như hấp thu.

Hấp thu chỉ là bài thuốc nhân gian, mà dung hợp lại là chuyện của song phương. Dem một người bình thường cái biến thành nơi cất chứa hơi thở của rồng.

(Song phương: hai bên)

Lại nói trắng ra một chút, thì chính là người cùng thần khác nhau.

Vừa lúc, loại hơi thở của rồng này của Bảo Bảo chính là hơi thở của tổ tiên của loài rồng thời thượng cổ hồng hoang.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Người thừa kế phản công (phần 26)

【 Em không sợ chờ đợi, chỉ sợ người kia không xuất hiện. —— Tầm Mịch 】

Đẳng cấp càng cao càng khó tìm được người phù hợp, huống chi còn là người cung chiêu yêu thương vô điều kiện, chấp nhận chết vì mình ... Vậy càng ngàn vạn năm khó gặp.

Nhưng ... cố tình, lại gặp được.

Bảo Bảo trong lòng lại khổ, Bảo Bảo trong lòng lại mệt. Bảo Bảo đổi rất nhiều phương pháp, nhưng nó hoàn toàn không nghĩ sẽ tạo thành kết quả như vậy.

Chỉ là ... chuyện giống như vậy xảy ra ở trong một thế giới nhỏ tính ra còn muốn nghịch thiên hơn so với trong thế giới thật. Nghĩ lại ... Bảo Bảo thật muốn khóc mà.

(Nghịch thiên: làm trái với quy tắc của ông trời, chống lại trời cao)

Hy vọng, sau khi trở về không gian, Chủ Thần sẽ không diệt nó. Đặc biệt ghen ghét Bảo Bảo mà.

Nó lại lần nữa nhảy đến trên mặt Đàm Tử Hi, hung hăng đâm tới đâm lui mấy lần.

Trong lòng thầm mắng chửi: ‘ cho người không chịu tình đây, làm hại trong lòng ta run sợ, ta đâm chết người ... đâm chết người ’

Tượng tượng luôn là tốt đẹp, hiện thực lại tàn nhẫn.

Bảo Bảo mới đâm có một chút, thì đã bị một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh nắm cổ lôi lên.

‘ Bảo Bảo ... em làm cái gì vậy hả? Đi nơi khác chơi. Mặt của anh Tử Hi không phải là chỗ em chơi đùa ’

Không chút dịu dàng, nắm cổ cục lông trắng tròn quay ném sang một bên, cầm khăn lông mềm nhẹ nhàng lau chỗ mà Bảo Bảo vừa mới đâm.

Tâm trạng của Bảo Bảo cực kỳ không tốt, không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc khăn tay, gặm cắn, khóc hu hu hu ~~~~ khóc lóc không ngừng.

Tầm Mịch không có tâm tư quan Bảo Bảo, cô hình như vừa nhìn thấy ngón tay của anh Tử Hi mới cử động.

Nhưng tập trung nhìn, thì lại không có bất cứ điều kỳ lạ nào xảy ra. Xoa xoa đôi mắt, nhìn kỹ lại, cũng không thấy, dù là bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng cười khò, trong lòng mong nhớ quá nhiều, cho nên mắt mới xuất hiện ảo giác.

‘ Ký chủ, cô không cần lo lắng nhiều như vậy, anh ta thật sự không có việc gì đâu. Bảo Bảo cam đoan, rất nhanh thôi, anh ta sẽ tỉnh lại ’

Dựa theo thời gian ... đoán ... chắc là trong hai ngày này thôi.

Vốn dĩ Bảo Bảo không muốn nói cho ký chủ đại nhân nhà mình biết. Ai biểu chị ấy khi dễ mình làm gì, hừ.

Nhưng, nhìn ký chủ đau lòng như vậy, Bảo Bảo không đành lòng.

Tầm Mịch nhíu mày, đây không phải là lần đầu tiên Bảo Bảo khẳng định như vậy với cô, nói: ‘ Anh Tử Hi không có việc gì ’

Hình như tính ra cũng trên dưới có hơn mười lần, hơn nữa mỗi lần đều mang giọng điệu rất khẳng định.

Hay là ...

‘ Bảo Bảo, em có phải biết cái gì mà chưa nói cho chị biết hay không? ’

Tuy chi là nghi vấn nhưng lại nói rất khẳng định.

Bảo Bảo ngưng thở, lùi ra sau, thu người nhỏ lại, lập tức cãi lại:

‘ Ký chủ, cô đang nói cái gì? Bảo Bảo không biết gì hết á ’

‘ Bảo Bảo chỉ là rà quét cơ thể của anh ta, xác định số liệu không có vấn đề gì hết ’

Yên lặng ở trong lòng vì chính mình giờ lên ngón cái, ‘ bốn Bảo Bảo thật là thông minh lanh lẹ ’

‘ Hừ! Thật không? ’

‘ Ừ, đúng vậy, đúng vậy ’

Bảo Bảo quyết đoán gạt gù cơ thể của mình.

Tầm Mịch liếc nhìn trái bóng đầy lông trắng tròn quay kia, mày híp lại:

‘ Bảo Bảo, em biết, lừa gạt chị sẽ có kết cục thể nào không? ’

Vươn đầu lưỡi liếm liếm cánh môi màu đỏ nhạt, khiến nó đỏ rực lên, nhan sắc đỏ tươi thoạt nhìn có chút khát máu, rồi lại mang theo sự quyến rũ cùng nguy hiểm.

Bảo Bảo thấy vậy, thật sự khóc, hu hu hu ~~~ ký chủ thật là đáng sợ.

Cơ lại cơ thể tròn quay đầy lông trắng của nó, nom nó lo sợ mở miệng nói:

‘ Bảo Bảo nói chính là sự thật, anh ta rất nhanh sẽ tỉnh lại ’



Bảo Bảo cảm thấy ... có một ký chủ thông minh như vậy, cũng không phải chuyện tốt. Mẹ nó, một chút đều không thể lừa dối được.

Trái tim của Bảo Bảo thật là mệt mỏi, yêu cầu an ủi.

Sau khi Tầm Mịch xác định Bảo Bảo không có nói sai, chà đạp hai cái lỗ tai của nó, mới đem nó đặt lên trên vai của mình.

Tiếp tục giúp anh Từ Hi ca làm mát xa toàn thân, để ngăn ngừa cơ bắp héo rút trong thời gian dài ngủ say tạo thành.

☆☆☆

Đàm Từ Hi cảm thấy bản thân mình đang ở trong một không gian tối đen, nhìn không thấy điểm cuối.

Bên tai thỉnh thoảng có giọng nói truyền đến, trong tiềm thức của anh biết, trong đó, có một cái giọng của Mịch Nhi.

Anh muốn tỉnh lại, nhưng làm thế nào cũng đều không thể tránh thoát được sự trói buộc của bóng tối kia.

Không biết qua bao lâu, một tia sáng màu vàng xuất hiện tại không gian tối đen mịt mờ này, chiếu thẳng vào người anh.

Anh muốn tránh, lại không nhanh bằng nó.

Sau khi phản ứng lại, anh đã cảm thấy có nhiều hơn một thứ trong đầu, cơ thể bị bắt buộc chìm sâu vào trạng thái ngủ đông.

Nhưng anh vẫn có thể rõ ràng cảm giác được cơ bắp đang hoạt động, gân cốt cứng rắn, cơ thể tràn ngập lực lượng.

Đầu óc cũng minh mẫn lên, anh có thể nghe được Mịch Nhi đang nói chuyện với mình, cũng có thể cảm nhận được đôi tay mảnh khảnh có lực kia của Mịch Nhi đang đi chuyển khắp toàn thân mình.

Mỗi ngày, điều làm anh vô cùng hưởng thụ chính là phân đoạn mát xa này. Nghĩ lại nước miếng đều chảy thành sông.

Hôm nay, trạng thái của anh vẫn như thường ngày, một bên cực lực tiêu hóa những thứ không biết tên đột nhiên xuất hiện trong đầu mình, một bên hưởng thụ Mịch Nhi mát xa.

Nhưng lại chờ tới một tia sấm sét hơn một triệu vôn!

Mịch Nhi cứ nhiên nói không cần anh, không cần anh ~~~~

Sao có thể được? Cần thiết không thể nhẫn nữa.

Giờ phút này, Đàm Từ Hi cũng không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, phá tan sự giam cầm của bóng tối.

Cố sức giật giật ngón tay, rốt cuộc cảm giác được sự chân thật tồn tại, nỗ lực điều động cơ thể phối hợp với lý trí, chậm rãi mở to hai mắt.

Cái nắng giữa trưa rất lớn, lại bị người con gái nhỏ nhắn đang ngồi bên cạnh chặn hơn phân nửa, không hề kích thích hai mắt của anh.

Vẫn là kia dung nhan xinh đẹp quyến rũ kia, vẻ đẹp làm chính mình si mê.

Vẫn là đôi mắt đào hoa xinh đẹp, nhưng bên trong lại thiếu sức sống, tối tăm đi rất nhiều.

Trái tim bỗng nhiên tê rần, cô gái mà anh thề muốn đặt ở trong tay yêu thương cung chiều, hiện giờ gầy ốm rất nhiều, không có sức sống như ngày xưa.

Đều là lỗi của mình.

“Mịch nhi”

Duỗi tay, muốn vuốt ve đầu tóc của Tầm Mịch, lại phát hiện bản thân không có sức lực.

Dây thanh âm đã lâu không hoạt động, nên giọng nói khàn khàn cùng trầm thấp không giống như ngày xưa, phảng phất như đã trải qua lễ rửa tội sau bao nhiêu năm sống tha hương.

Tầm Mịch mới vừa mới mát xa xong, thì đã nghe thấy có người gọi cô, giọng nói khàn khàn mang theo một chút sức lực trấn an.

Không thể tin tưởng, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn vào đôi mắt đào hoa đối diện kia, cô rõ ràng có thể nhìn thấy hình ảnh ngược của mình trong đôi mắt ấy.

Động tác đi trước lý trí, bỏ nhào vào trên người Đàm Từ Hi, giọng nói của Tầm Mịch đầy nghẹn ngào, nói:

“Anh Từ Hi, anh Từ Hi, anh rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi”

Em không sợ chờ anh, chỉ sợ đợi không được anh thôi.

Đàm Từ Hi nghiêng đầu hôn nhẹ lên đầu tóc của Tầm Mịch, vô cùng dịu dàng, kèm theo sự đau lòng.

“Còn không phải có người nói, nếu anh lại không tỉnh dậy, thì sẽ không cần anh sao?”

“Cho nên, anh sao có thể không tỉnh dậy kia chứ, làm sao anh có thể buông tha em cho được. Đời này ... em, chỉ có thể là của anh”

Đương nhiên, kiếp sau, kiếp sau ... sau, sau nữa, đời đời - kiếp kiếp đều là của anh.

Hai người, hai trái tim, được ghép nối lại với nhau, hóa thành một bầu trời xanh tuyệt đẹp.

Đó là thế giới riêng của bọn họ, trong đó có bọn họ sinh hoạt hằng ngày, có tiếng cười đùa, có những câu nói ngọt ngào, có chua xót, còn có rất nhiều niềm hạnh phúc.

Tầm Mịch liên tục gật đầu:

“Em là của anh, vĩnh viễn đều là của anh”

Dù cho em có luân hồi bao nhiêu lần, thì trái tim vẫn luôn thuộc về anh, ai cũng không đoạt được.

Ngoài cửa, Đàm baba cùng Đàm mama thở ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng nó cũng tỉnh lại.

Gần hai tháng nay, bọn họ nhìn thấy Tầm Mịch tự tay chăm sóc thằng nhóc nhà mình, nói không cảm động, không đau lòng là giả.

Ngay cả khi, biết mọi chuyện chính là bởi vì con bé, con trai mình mới hôn mê không dậy như vậy, nhưng ... bọn họ vẫn đau lòng đứa nhỏ này.

Hai người không có đi vào quấy rầy thế giới riêng của bọn nhỏ, xoay người đi tìm bác sĩ.

Trải qua một tuần luân phiên kiểm tra, viện trưởng không khỏi hô to hai tiếng ‘ kỳ tích ’. Trải qua những ngày dưỡng thương nhân nhĩ, vô cùng hạnh phúc, Đàm Từ Hi rốt cuộc cũng được sự đồng ý cho phép xuất viện.

Vốn dĩ viện trưởng sớm nói sức khỏe của anh đã không có việc gì trở ngại, chỉ là Tầm Mịch không yên tâm, muốn anh ở lại trong bệnh viện thêm hai tuần nữa, cho yên tâm.

Đàm Từ Hi tự nhiên sẽ không cãi lại lời người yêu bé bỏng nhà mình, vô cùng thông minh gật đầu ở lại nằm dưỡng thương tiếp.

Dù sao, mỗi ngày có người yêu nằm trong ngực, muốn ăn đậu hủ như thế nào thì ăn, ngày tháng cứ như vậy mà trôi qua, anh thật sự còn không nghĩ muốn xuất viện đâu.

Sau khi xuất viện, điều đầu tiên cần làm là kéo Tầm Mịch đi Cục Dân Chính.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 27: Người thừa kế phản công (phần 27)

【 Hạnh phúc mà em mong muốn, là có anh ở bên em. Vì anh đích thân xuống bếp nấu cơm, chăm sóc những việc sinh hoạt hằng ngày cho anh. Vì anh, em chấp nhận trả giá tất cả —— Đàm Từ Hi 】

Dựa theo lời nói của anh, thì chính là chọn ngày chỉ bằng nhắm ngày. Hôm nay, là ngày kỷ niệm anh xuất viện, đáng giá ăn mừng. Hôm nay, là ngày thứ 99 hai người quen biết nhau.

Hôm nay lãnh chứng, ngày mai kết hôn, hoàn mỹ.

Tầm Mịch đã sớm lĩnh giáo hành vi quyết đoán, nói gió là gió, nói mưa là mưa của vị thiên kiêu chi tử này, cứ mặc anh, anh muốn nói cái gì thì chính là cái đó.

Chỉ là Tầm Mịch trong lòng còn có chút lo lắng, Cầm Hoài Sắt đến bây giờ cũng không biết đang ở nơi nào.

“Mịch nhi, đừng lo lắng, anh đã cho người đi tìm”

Ngồi trên xe, nhìn bảo bối nhà mình thất thần, Đàm Từ Hi rất không vui, nhưng cũng có thể đoán được là bởi vì chuyện gì.

Trong mắt hiện lên sát ý, con nhỏ kia thật đúng là may mắn, vậy mà có thể trốn thoát được sự điều tra của bọn họ.

Tầm Mịch dựa vào vai Đàm Từ Hi, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Em chỉ sợ ... chuyện đó lại lặp lại”

“Anh Từ Hi, đáp ứng với em chuyện này, đừng bao giờ làm em lo lắng, sợ hãi như vậy nữa, được không?”

“Có chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt. Cho dù là gặp phải cái chết, em cũng muốn chết cùng anh”

“Đừng để em lại một mình đối mặt với sự cô độc, em ... chịu không nổi ...”

Bàn tay cô ôm mặt của Đàm Từ Hi, nghiêm túc biểu đạt ý tứ của mình.

Đàm Từ Hi thuận tay ôm Tầm Mịch, để cô ngồi ở trên đùi, cúi đầu, bắt lấy đôi môi đỏ đầy quyến rũ kia.

Đôi tay ôm lấy cổ Đàm Từ Hi, ngẩng đầu lên, tiện cho đối phương hành động.

Không tiếng động tiếp nhận nụ hôn, khiến Đàm Từ Hi hôn càng thêm kịch liệt.

Đầu lưỡi câu quần lấy cái lưỡi non mềm của cô, không ngừng tới lui chơi đùa. Khi thì mút vào, khi thì khê cắn. Giống như là món ăn ngon nhất từng được ăn, không đành lòng ăn hết một lần, mà phải từ từ nhấm nháp.

Tầm Mịch vô lực ngã vào trong lòng ngực Đàm Từ Hi, thừa nhận nụ hôn đầy lưu luyến, cùng sự bá đạo của đối phương.

Sau khi kết thúc nụ hôn dài, Tầm Mịch tê liệt nằm trong lòng ngực của Đàm Từ Hi thở dốc, di chuyển cơ thể một chút, muốn điều chỉnh tư thế thoải mái, vì đôi chân đã có chút tê dại.

Lại không cẩn thận đụng tới nơi nào đó đã sớm dựng đứng thẳng lên, nháy mắt gương mặt đỏ bừng.

Đàm Từ Hi một tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tầm Mịch, làm Tầm Mịch dựa sát vào trong lòng ngực mình thở dốc, một tay khẽ vuốt mái tóc dài buông xõa tới lưng của Tầm Mịch.

Vào cái thời điểm ngọt ngào kia, bên dưới đột nhiên bị nơi mềm mại kia chạm vào, cũng đã sung to không thể kiềm chế nổi.

Cố tình, lúc này, người nọ còn không ngừng lộn xộn, nhịn không được, rên rỉ ra tiếng:

‘ Umm~~~’

“Mịch nhi, em còn lộn xộn ... anh ... có thể nhịn không nổi ...”

Vì đông tình, nên tiếng nói trầm thấp, gọi cảm, vô cùng mê người, khiến người ta chìm đắm vào trong sự quyến rũ đầy sa đọa, giống như là một loại hương thơm kích thích tình dục không ngừng trôi nổi ở trong không trung.

Khóe mắt Tầm Mịch ửng đỏ, không biết là do vừa rồi thẹn thùng, hay là bị dụ hoặc, kích thích tình dục nên mới đỏ bừng.

“... ... Sắc lang”

(Sắc lang: con sói háo sắc)

Nghẹn thật lâu, Tầm Mịch mới ỏi ra hai chữ.

Tay vẫn choàng lên cổ Đàm Từ Hi, người cũng không có nhích tới nhích lui như trước đó nữa, mà ngược lại, càng ngày càng nhích lại gần cơ ngực của Đàm Từ Hi hơn.

Nhẹ nhàng đem đầu vùi ở trong vòm ngực ấm áp kia, thì thầm nói:

“Nhịn không được ... thì không cần nhịn”

Giọng nói nhỏ giống như tiếng muỗi kêu.

Nhưng, Đàm Từ Hi vẫn nghe được, mạch máu toàn thân lập tức đều sôi trào lên, cánh tay ôm Tầm Mịch bỗng buộc chặt thêm.

Nâng khuôn mặt giống như muốn giấu cả cơ thể vào trong quần áo của mình lên, trong ánh mắt tràn ngập màu sắc hạnh phúc, vẻ mặt mừng như điên:

“Mịch nhi ... em ... vừa mới nói cái gì?”

Giương mặt trắng nõn mọng nước đến muốn chảy ra nước kia, không biết lúc nào đã sớm xầu hổ đến đỏ búng, giống như nụ hoa hồng đang nở rộ.

Trong sáng lại quyền rũ, khó làm người cự tuyệt.

Tầm Mịch không thể nói những lời xấu hổ đó thêm lần nào nữa, chỉ có thể dùng hành động biểu đạt ý tứ của mình.

Chủ động hôn lấy đôi môi mọng gọi cảm kia, thử mút, hút, sau đó thử vuron đầu lưỡi nhỏ nhấn đụng chạm vào hàm răng trắng tinh của đối phương.

Đối mặt với sự quyền rũ chết người như vậy ... còn có thể nhẫn ...? Đương nhiên là không thể.

Đặc biệt, người này còn là người con gái mà mình yêu nhất trên đời, một cái nhãn mày – một nụ cười – một động tác – một cái chuyển động, đối với anh mà nói, tất cả đều say lòng người, bản thân cô đã là xuân dược đối với anh.

Hình như ông trời cũng muốn tác hợp cho bọn họ, đúng lúc xe vừa vặn dừng trước cửa nhà Tầm Mịch.

Đàm Từ Hi gấp không chờ nổi, ôm Tầm Mịch đi thẳng vào biệt thự, đá cửa chính, lại dùng chân đóng cửa, trở tay khóa cửa, anh không muốn bị bất cứ ai quấy rầy, đi thẳng lên lầu, động tác liền mạch lưu loát.

Đàm Từ Hi ôm Tầm Mịch đi vào phòng của cô, hướng thẳng chiếc giường trắng tinh kia mà đi, nhẹ nhàng đem cô đặt lên trên giường nệm êm.

Tầm Mịch nhìn Đàm Từ Hi đứng ở mép giường, vừa nhìn chăm chăm vào mình vừa thông thả ung dung cời quần áo.

Trước cời áo khoác, sau đó là tới áo sơ mi. Hiện ra đường cong tuyệt mỹ trên nước da màu đồng rắn chắc, tiếp theo là đến quần, hai đùi tinh trắng rắn chắc ...

Cời từng cái, từng cái một, cho đến khi toàn thân trần như nhộng!

Vừa mới bắt đầu, Tầm Mịch còn có thể bình tĩnh, nhưng cô chịu không nổi cơ thể mình vẫn luôn bị người khác nhìn chăm chăm.

Cái loại ánh mắt tràn đầy dục vọng, nhìn cứ như muốn lột sạch quần áo cô ra, khiến cô không thoải mái.

Ngọc tuyết nhiễm bạc phi.

Du long thái chu anh.

Hành chu nhập cảng thì.

Thanh nhược oanh uyển chuyển.

Nhi chiến chiến như khắp.

Bất tri thống diệc du ...

Đuôi mắt ửng đỏ, hơi thở thơm mát, ngọt ngào như hoa lan. Làn da mượt mà trơn mịn như tơ lụa loại nhất, thật giống như hồ ly tinh đang giờ chiều trò đùa đầy quyến rũ.

Vô cùng quyến rũ, vô cùng mê người, khi nơi mềm mại ấm áp kia quấn chặt lấy nơi kia, an ủi nó, bao bọc nó, hôn lấy nó ... tựa như ....nước cùng sữa hòa quyền với nhau.

Tuy nhìn Tầm Mịch rất bình tĩnh, nhưng thực tế lại vô cùng thẹn thùng, cũng chiều theo Đàm Từ Hi, ban ngày tuyên dâm.

Vưu vật ở trước mặt, sự tự chủ của đàn ông cùng thời kỳ phát tình của động vật giống đực một khi đã nhào vào thì không thể dừng lại, huống chi thực tửu biết vị.

Nhưng Đàm Từ Hi cũng không có kéo Tầm Mịch lẫn cả ngày, làm xong một lần cũng không kéo cô làm tiếp. Tuy cái đó vẫn còn thẳng đứng, vẫn chưa thỏa mãn dục vọng, nhưng thấy cô mệt mỏi, cũng cố gắng nhịn xuống.

Ôm Tầm Mịch vào bồn tắm nước ấm, đổi một chiếc khăn trải giường sạch sẽ, chờ Tầm Mịch chìm trong giấc ngủ sâu, mới đi đến phòng khác tắm nước lạnh.

Sau đó đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa cơm trưa trễ cho cả hai.

Tầm Mịch gặp Đàm Từ Hi, là may mắn.

Nếu có một người đàn ông, lúc quen nhau, miệng luôn nói tiếng yêu. Nhưng lại không nảy sinh dục vọng với đối phương, thì đó chỉ là tỏ vẻ, chỉ là mặt ngoài. Tiếng nói yêu đó không chân thật, chỉ là lợi dụng.

Nhất định phải thận trọng sàng lọc, lựa chọn.

Nhưng, nếu có một người đàn ông, lúc quen nhau, miệng không nhất định nói tiếng yêu đầu lưỡi, giây giây phút phút đều nảy sinh tình dục với đối phương, lại lo lắng cho cơ thể của đối phương, nhìn xuống dục vọng, bạn nhất định phải quý trọng người đó.

Nếu có một người đàn ông như vậy, khi đã chiếm được cơ thể cùng sự trong trắng của bạn, còn lo lắng chu đáo đến lần đầu tiên của bạn, áp xuống dục vọng của bản thân, tôn trọng, bảo vệ cùng che chở bạn, vậy hãy gả cho người đó.

Tầm Mịch mở mắt ra, thì trong phòng đã thấp lên ngọn đèn điện, ngoài cửa sổ trời tối mịt ... nói như vậy, đã là buổi tối rồi sao?

Sắc mặt 'đùng' một cái nhanh chóng đỏ lên, cô vậy mà đã ngủ lâu như vậy?

Lại nghĩ đến, trước đó ... cùng anh Từ Hi..

Trong lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào đầy thỏa mãn.

Ngừng suy nghĩ vẩn vơ, cô muốn ngồi dậy, động tác hơi mạnh, nên khiến phần dưới thân kia đau nhói một chút, hít hà một hơi, nằm một chút, rất nhanh, cơ thể dần dần bớt đau.

Cảm giác cơ thể được tắm rửa sạch sẽ thật tốt, dường như cũng không có bị thương đến, trừ bỏ có chút cảm giác nờ căng phình ra, cùng cảm giác tê tê, thì mọi việc đều bình thường.

Dựa vào lên đầu giường, trong lúc vô tình, ánh mắt của Tầm Mịch quét đến trên tủ đầu giường, có hai tấm thiệp nho nhỏ màu đỏ.

Ánh mắt dịu dàng, duỗi tay lấy đến, mở ra, nhìn nội dung bên trong, ngón tay mang theo vô hạn lưu luyến, vuốt ve tấm ảnh mà hai người chụp chung.

Buổi sáng, anh Từ Hi vừa xuất viện, bọn họ nhanh chóng đi đến Cục Dân Chính lãnh chứng, sau đó về nhà, trên xe lau súng cướp cò.

Đứng bên ngoài cửa phòng, đẩy cửa, đi vào. Đàm Từ Hi thâm tình ngắm vợ yêu của mình đang ảm áp nhìn giấy chứng nhận kết hôn của hai người cười dịu dàng đầy mê hoặc.

Ánh sáng mờ ảo của ánh đèn điện nhẹ nhàng chiếu lên sườn mặt đầy quyến rũ của thiếu nữ, làm cô tựa như tinh linh trong đêm tối. Có vẻ có chút không chân thật, rồi lại yên lặng phá lệ cô cùng tốt đẹp.

(Thiếu nữ: cô gái trẻ)

“Mịch nhi, em tỉnh rồi. Tối uống chút cháo nóng đi, anh làm món cháo hải sản mà em thích nhất nè ”

Bưng khay thức ăn vào trong phòng, ngồi vào bên cạnh giường gần sát với Tầm Mịch, múc một muỗng đặt lên miệng mình thổi thổi, cẩn thận đút vào miệng cô vợ bé nhỏ yêu dấu của mình.

Nhìn cô ngoan ngoãn mở miệng, ngậm lấy cái muỗng, đem cháo uống sạch, trái tim của Đàm Từ Hi có cảm giác căng đầy hạnh phúc.

Hạnh phúc mà anh vẫn luôn mong chờ ... còn không phải giống như vậy sao?

Gương mặt lạnh băng cũng dần thay thế bằng sự dịu dàng, ảm áp cùng tình yêu đầy sự cung chiêu, bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Người thừa kế phản công (phần 28)

【 Em biết rõ, cuối cùng cũng sẽ chỉ còn lại một mình mình, nhưng vẫn thiếu thân lao đầu vào lửa, chỉ vì tham lam cùng nhớ nhung sự dịu dàng của anh. —— Tầm Mịch 】

Uống xong một chén cháo, Tầm Mịch cuối cùng cũng cảm thấy dạ dày trống trơn thoải mái hơn nhiều, cũng đã ăn no căng.

“Anh Từ Hi, anh ăn cơm chưa?”

Nhẹ nhàng ngáp một cái, khóe mắt tràn ra hai giọt nước mắt.

Ăn no xong, cơ thể nhanh chóng mệt rã rời. Tầm Mịch cuối cùng cũng biết heo sinh hoạt ra sao.

Đàm Từ Hi lau miệng cho Tầm Mịch, đỡ cô nằm xuống, đắp chăn kín người, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, dụ cô đi vào giấc ngủ.

“Chờ em ngủ rồi anh sẽ ăn sau, ngoan, ngủ đi”

Anh biết trong hai tháng nay, Mịch nhi đều không có một giấc ngủ ngon, anh không còn lòng dạ nào mà nghĩ đến việc khác.

Hôm nay, còn bị mình lẫn lộn đến mấy tiếng đồng hồ, đương nhiên là càng thêm mệt mỏi.

“Anh nhanh đi ăn cơm đi”

Mí mắt Tầm Mịch đang dần nặng xuống, rất mau, đã đi vào trong mộng đẹp, lại còn không quên lẩm bầm trong miệng.

Trong ánh mắt Đàm Từ Hi tràn ngập đau lòng, vuốt vuốt lưng Tầm Mịch lực độ càng nhẹ.

Xác định Mịch nhi nhà mình đã ngủ rồi, điều chỉnh máy điều hòa cho phù hợp xong, bưng khay thức ăn đi ra ngoài.

Vốn dĩ anh cũng muốn ở lại ôm Mịch nhi cùng nhau ngủ. Nhưng, tiếc rằng ... chính là ... lòi ra một con cóc thích tìm đường chết. Anh phải đích thân xử lý nó.

Cẩn dặn quản gia cùng người hầu chăm sóc tốt cho Mịch nhi, Đàm Từ Hi nhanh chóng lái xe rời khỏi biệt thự.

Tại một nhà kho tối tăm cũ nát, trên mặt đất tràn đầy tro bụi có một cô gái mặc toàn thân màu trắng đang nằm dài, hình như đã bất tỉnh.

“Giới tỉnh”

Đàm Từ Hi ghé tòm, chán ghét nhìn con cóc đang bất tỉnh kia, lạnh lùng nói.

Khải Văn vui sướng làm theo lệnh, dẫn theo một đám vệ sĩ, không chút nào thương tiếc, trực tiếp tạt thẳng lên trên người cô ta.

‘ Uhm ~~~’

Một âm thanh rất nhỏ được bật ra từ cổ họng, thể hiện rõ, người đó đã sắp tỉnh lại.

Cầm Hoài Sát chớp chớp đôi mắt, đầu rất đau. Cô còn nhớ rõ, tối hôm qua, mình đang đi ở hẻm nhỏ, đột nhiên cổ đau xót, cả người đã mất đi ý thức.

Phát hiện tình cảnh của mình, lập tức hoang mang, sợ hãi.

Đây là nơi nào?

Giữa giữa bò dậy, đầu tóc tán loạn, quần áo rách rưới dơ bẩn bám chặt vào người, gương mặt toàn bùn đất, căn bản nhận diện không ra cô ta là ai, nhìn từ trên xuống dưới giống như một thằng hề.

“Anh Từ Hi ?”

Vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy người đàn ông mà mình yêu thầm đã nhiều năm, Cầm Hoài Sát có chút kích động, kêu lên.

Giọng nói chứa đầy nhớ nhung cùng tình yêu cháy bỏng, cộng với ánh mắt đầy khát khao, nháy mắt làm mấy người đàn ông đang đứng xung quanh rét lạnh sống lưng, ghê tởm, nổi da gà đầy người.

Đặc biệt là Đàm Từ Hi, người được điểm danh.

Anh thật sự không hiểu nổi, những lời mà mình đã từng nói ... chẳng lẽ con cóc này bị điếc sao? Đúng là loại con gái không biết xấu hổ, lại còn cố tình giả vờ nghe không hiểu.

Tâm tình thật đúng là khó chịu mà.

Một chân trực tiếp đá qua, đập Cầm Hoài Sát ngã ngửa ra sau, phịch một tiếng, đầu nện ở trên nền đất.

“Rửa sạch miệng con cóc này cho ta, quả nhiên là miệng chó không phun ra ngà voi”

Vệ sĩ lập tức đi lên, nắm đầu tóc Cầm Hoài Sát, vươn tay, nhắm ngay miệng ‘ chát, chát, chát ’ đánh hơn chục cái mới ngừng.

Gương mặt bị đánh đến sưng phù, khoe miệng tràn ngập tơ máu màu đỏ, đầu tóc vì dính máu với nước, cộng thêm nước bắn bếch dính lại với nhau, dán sát ở trên mặt, khiến người nhìn vào thì đã thấy ghê tởm.

“Ngươi không phải có sở thích quyền rũ đàn ông sao? Ta thành toàn ngươi”

(Thành toàn: giúp đỡ người nào đó đạt được mục đích)

“Khải Văn, đem ả ta đưa đến Động Tiêu Kim đi, chuyển lời của ta qua bên đó, bảo bọn họ phải chăm sóc thật tốt, đừng để ả dễ dàng chết”

Đàm Từ Hi đạp một chân lên trên mặt Cẩm Hoài Sắt, giọng nói ác ý, rõ ràng, truyền thẳng vào trong tai cô ta.

Thật không ngờ, con cóc ghè này lại ác độc đến như vậy, dám tìm người luân phiên cưỡng bức vợ yêu của mình, còn muốn chụp hình lại, nhằm hủy hoại danh tiếng của vợ yêu.

Không những vậy, con cóc ghè này còn muốn giết vợ yêu, sau đó hủy xác.

Nếu không phải hôm nay anh chợt nảy ra ý nghĩ kia, lời kéo Mạch nhi trực tiếp đi lãnh chứng ... chỉ sợ, vợ yêu sẽ gặp chuyện không hay rồi.

Cũng không xem Đàm Từ Hi anh có phải đã chết hay chưa? Không nhìn người đang nằm hấp hối trên mặt đất kia, xoay người rời khỏi.

Anh còn phải về nhà xem Mạch nhi có đá chẵn hay không nữa, có ngoan ngoãn ngủ không? Hay đã đói chưa?

Âm thanh giày da từng bước một đạp lên nền đất xi-năng, giống như là tiếng chuông tang tử vong một bước một bước đạp thẳng vào trong lòng Cẩm Hoài Sắt.

Ánh mắt tuyệt vọng nhìn bóng dáng đang dần chậm rãi biến mất ở trong tầm mắt, miệng sưng đau cắn bản phát không ra tiếng.

Cô muốn hét to, muốn lên án, muốn chất vấn, nhưng lại làm không được.

Tất cả, tất cả của cô đều bị hủy hoại ... hủy hoại hết rồi. Vì cái gì? Tại sao? Cuối cùng kết quả lại thành như thế này?

Nhiều năm trù tính như vậy, lại chỉ có một cái chớp mắt thì đã tiêu tan.

Cô hận, cô oán.

Nhưng, không ai đồng tình với cô.

Khải Văn kêu người nâng Cẩm Hoài Sắt quăng thẳng vào Động Tiêu Kim.

Động Tiêu Kim không thể so sánh với Động Tiêu Hồn.

Động Tiêu Kim chính là ai cũng đều có thể vào, miễn sao ăn xong có tiền trả.

Đặc biệt là loại người được chăm sóc tận tình như Cẩm Hoài Sắt, kết cục nhắm mắt cũng có thể đoán ra.

Khải Văn đáng tiếc lắc đầu, cô gái này tuy thông minh, nhưng đáng tiếc, ánh mắt không tốt.

‘Đình, chúc mừng ký chủ đại nhân, nhiệm vụ chính đã hoàn thành’

‘Tích phân: 10.000’

‘Khen thưởng: một viên Tủy Tùy Đan, một viên Đại Hoàn Đan’

‘Ký chủ lựa chọn ở lại hay là rời đi?’

‘Ở lại’

Anh Từ Hi, em muốn chung sống với anh trọn kiếp này.

Dù cho cuối cùng chỉ còn lại một mình em ... nhưng ... em vẫn tham lam lưu luyến những ngày có anh trong thế giới này.

Trong lúc ngủ mơ, Tầm Mạch hơi hơi nhếch môi, cảm nhận được vị trí bên cạnh lún xuống. Ngay sau đó, một cái ôm ấm áp đem cơ thể cô kéo vào trong vòm ngực rộng lớn nóng rực.

Giật giật ngón tay, cơ thể tìm một vị trí thoải mái, yên tâm ngủ tiếp.

Đàm Từ Hi nhìn cô gái bé bỏng xinh đẹp trong lòng ngực, trong lòng tràn ngập hạnh phúc không thể miêu tả được.

Cánh tay ôm thật chặt, cũng nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào ngủ.

Hôn lễ của hai nhà Đàm, Cẩm, hai gia tộc lớn nhất tại Đế Đô, xa hoa, lại rất long trọng.

Đàm Từ Hi đang trưng cầu ý kiến của Tầm Mịch, Tầm Mịch nói:

“Chỉ có hôn nhân bất hạnh mới yêu cầu sự xa hoa tới tột độ cho hạnh phúc. Em không cần, chỉ cần anh cho em một phần đời yên tâm cùng cuộc sống gia đình yên ổn thì tốt rồi”

Vì thế, Đàm Từ Hi đích thân thiết kế hôn lễ, bên trong trang trí đầy trang nhã lại mang theo phong cách đầy cao quý, cũng không làm người ta cảm thấy xa hoa lãng phí.

Ngược lại... tràn ngập cảm giác thanh nhã, nhìn vô cùng thoải mái ấm áp.

Khi Liễu Bác đem tay Tầm Mịch giao vào trong tay Đàm Từ Hi, đôi mắt già nua đã ươn ướt.

Một ông lão đã hơn bảy mươi tuổi, sau khi trải qua tang thương, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đợi thấy được cảnh cô cháu ngoại có gia đình hạnh phúc, cũng coi như đã thỏa mãn.

“Thằng nhóc thối tha, phải chăm sóc Tiểu Tầm thật tốt cho ta, biết chưa?”

Đàm Từ Hi trịnh trọng khom lưng chín mươi độ đối với Liễu Bác:

“Ông ngoại, con xin thề”

Nắm tay Tầm Mịch, gương mặt hàng năm chìm trong băng sơn kia của Đàm Từ Hi nhanh chóng hòa tan thành ánh sáng mặt trời lóa mắt người xem, cười đến mê muội lòng người.

Trên đầu Tầm Mịch rũ xuống lụa trắng, có chút che khuất tầm mắt, nhưng lại không làm lu mờ vẻ đẹp của cô.

Tuyên thệ, trao đổi nhẫn, hôn môi, trở thành ký ức ngọt ngào nhất của hai người bọn họ.

Cầm Thịnh ngồi ở trong góc, nhìn hai người trên kia, tâm tình phức tạp.

Con gái của mình kết hôn, nhưng lại không phải được cha ruột dẫn vào giáo đường. Ông biết, con gái đã thật sự bị mình làm đau lòng, ông cũng không biết nên đền bù như thế nào?

Chỉ có thể đi rất xa, không đến quấy rầy con, cũng hy vọng... thời gian lâu dài, có thể làm con quên đi vết thương mình đã từng gây ra cho con.

Nhìn chăm chú thật lâu vào thiếu nữ mặc áo cưới trắng tinh liếc mắt một cái, lặng lẽ xoay người rời khỏi.

Không ai chú ý, nhưng Tầm Mịch thì không.

Cầm Tầm Mịch, cô có thể yên tâm nhắm mắt rồi. Người kia, ít nhất cũng không phải thật sự máu lạnh như vậy.

Đàm Từ Hi nắm lấy tay Tầm Mịch, ở trên má cô hôn một cái, dẫn cô đi chào khách đến dự tiệc cưới.

Đợi đến khi kết thúc tiệc cưới, nằm ở trong bồn tắm ngâm nước nóng, Tầm Mịch mới có tâm tình dò hỏi Bảo Bảo:

‘ Bảo Bảo, nhiệm vụ chính hoàn thành là chuyện như thế nào? ’

‘ Ký chủ đại nhân, người đàn ông nhà cô sau khi ăn cô không chừa một cục xương, thì tung ta tung tãng chạy đi giúp cô đem Cầm Hoài Sát K.O ’

(K.O: knock out – hạ gục)

Giọng nói cực kỳ hạnh phúc của Bảo Bảo vang lên, thành công làm Tầm Mịch trên mặt trượt xuống mấy đường gạch màu đen.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Tầm Mịch giương mắt:

“Ông xã yêu dấu, eo của người ta thật là vô cùng nhức mỏi nha, giúp em mát xa được không?”

Trong hơi nước mờ mờ, cảnh đẹp như ẩn như hiện, không một chi tiết nào không kích thích thị giác Đàm Từ Hi.

Cố tình con yêu tinh kia một chút tự giác đều không có, trực tiếp trần trụi quyến rũ mình. Quả thực không thể nhẫn nại, một chiêu gấu nhảy hồ, làm bọt nước bắn đầy xuống nền nhà tắm.

Trong phòng tắm thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc ái muội, tiếng rên ngâm đầy tốt đẹp, điều này khiến màn đêm tăng thêm một màu sắc đầy quyến rũ.

Không bao lâu, Tầm Mịch nhận được thiệp mời kết hôn của Phi Thiên Trì cùng Lạc Lạc.

Cầm Hoài Sát ở Động Tiêu Kim bởi vì không biết thân biết phận, bị người chơi chết ở trên giường.



Ở trong ngục giam, Lăng Ngôn cũng nhiễm phải chứng bệnh không thể nói, trong quá trình chạy chữa, không may qua đời.

Nằm ở dưới bóng cây hoa anh đào, mái tóc Tầm Mịch đã trắng xóa, nhìn người đàn ông đã ở bên cạnh mình suốt một đời.

“Anh Tử Hi, kiếp này gặp được anh là hạnh phúc lớn nhất đời em”

Yêu anh, là may mắn lớn nhất của em.

Nhưng em lại phải dùng những năm tháng sau này để nhớ đến anh. Anh Tử Hi, cảm ơn anh đã ở bên cạnh em cả đời này ... em cũng không hối hận.

Đàm Tử Hi vươn bàn tay rộng lớn giờ đây đã đầy nếp nhăn, nhẹ nhàng vuốt tóc Tầm Mịch :

“Mịch nhi, kiếp sau chờ anh, anh nhất định sẽ tìm được em”

Sau đó cũng sẽ ở bên cạnh em, cho dù khi đó anh cũng không nhớ rõ em, anh cũng tin tưởng, chỉ cần nhìn thấy em, anh vẫn sẽ luôn yêu em.

Gió nhẹ nhàng thổi, mang theo những cánh hoa trên cây, cũng mang theo người đàn ông đang nằm dưới bóng cây.

Tầm Mịch ngược đầu nhìn trời, nước mắt chậm rãi từ khóe mắt trượt xuống, cô ở thế giới này sinh sống hơn sáu mươi năm, đủ rồi.

Hôn lên trán Đàm Tử Hi, giọng nói dịu dàng đầy lưu luyến:

“Anh Tử Hi, em chờ anh, chờ kiếp sau anh lại đến tìm em”

Nói xong, linh hồn không chút do dự, rời khỏi cơ thể, rời khỏi thế giới này.

Thế giới không có anh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29: Trở về không gian Tinh Hải

Tầm Mịch vừa trở lại không gian, thì một quả cầu đầy lông màu trắng tròn quay đã bổ nhào vào ngực cô.

‘ Ký chủ đại nhân, hoan nghênh trở về. Cô thật là quá tuyệt vời. Cô có biết không? Sau khi tổng kết thế giới này, cấp bậc của chúng ta được thăng lên tới tận cấp S lận nha, thật sự là rất đáng khen thưởng ’

Bảo Bảo hưng phấn đến mức thân thể run rẩy, thiếu chút nữa thì đã nhảy tung tung.

Tầm Mịch không còn sức lực suy nghĩ, nhếch nhếch môi, cười. Không nói gì hết, chỉ vung tay lên, lấy ra bảng thông tin cá nhân.

Ký chủ: Tầm Mịch

Cấp bậc: 1 / 100

Tuổi: 20

Tính cách: ???

Sức quyến rũ: 90 / 100

Mức độ sức mạnh: 40 / 100

Tích phân: 10.000

Ba lô: Một viên Tẩy Tủy Đan, một quả Đại Hoàn Đan.

Đánh giá ( cấp bậc ): S

Bảo Bảo cũng đã nhận ra cảm xúc của ký chủ nhà mình đang rất mơ hồ, có chút rối rắm.

‘ Ký chủ đại nhân, cô không cần phải đau lòng như thế. Hiện tại, cấp bậc của cô còn rất thấp. Thế giới kia cũng chỉ là một ví dụ để cô có thể thích ứng với những nhiệm vụ tiếp theo thôi ’

‘ Cô nên nhớ, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ chính thì mới có thể trùng sinh ’

‘ Tuy tích phân của thế giới này không được nhiều lắm, nhưng có thể chờ tới thế giới tiếp theo nha ’

‘ Mức độ khó khăn sẽ càng ngày càng gia tăng, nhiệm vụ chi nhánh sẽ càng ngày càng nhiều, tích phân theo đó mà nhiều hơn, cũng có thể thăng cấp nhanh hơn ’

‘ Cấp bậc càng cao thì quyền hạn sẽ càng nhiều. Đến lúc đó, sẽ mở ra thương trường, bên trong sẽ có rất nhiều đồ vật hữu dụng ’

( Thương trường: là nơi diễn ra sự mua bán giữa các loại mặt hàng khác nhau )

Tầm Mịch nhìn lại một lần hình ảnh của thế giới kia. Phát hiện, thì ra mức độ tình cảm của anh Từ Hi đối với mình đã sớm đạt mức tuyệt đối.

Nhớ tới người kia, trái tim lại bắt đầu đau ‘ anh Từ Hi ’. Trong lòng ghi nhớ, khắc sâu cái tên kia vào linh hồn.

‘ Bảo Bảo, chị đã hiểu rồi. Giờ thì đi vào thế giới tiếp theo đi ’

Cô muốn nhanh chóng thăng cấp, kiếm đủ tích phân, muốn nhìn thử xem, bên trong thương trường có chút thứ gì tốt.

Bảo Bảo lo lắng ký chủ nhà mình, thở dài:

‘ Lập tức vì ký chủ mở ra thế giới mới ’

Thật ra nó rất muốn nói cho ký chủ đại nhân một câu ‘ có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện ’. Nhưng năng lực cấp bậc của nó có giới hạn, nó không có cách nào mở miệng nói được.

Hu hu hu ~~~~~ đều là do tên kia. Sao lại có người thể hoàn toàn dung hợp với ‘ hơi thở của rồng ’ một cách thuận lợi như vậy kia chứ?

Đau khổ quá đi thôi. Có ai hiểu cho nỗi lòng của Bảo Bảo không?

Tầm Mịch không có phát hiện ra tâm trạng của Bảo Bảo không thích hợp, cô nhắm mắt lại, chìm vào ý thức.

Cảm giác có một chút lung lay, sau đó thì đã ổn định lại. Tầm Mịch mở mắt ra, cảm nhận được sự mềm mại, nhìn xung quanh một vòng. Cô phát hiện, mình lại nằm ở trên giường.

Phong cách kiến trúc Châu Âu, tủ quần áo áp tường rất rộng lớn. Bên trong treo đủ loại kiểu dáng quần áo cùng lễ phục mới lạ.

Tầm Mịch đứng dậy, hoạt động cơ thể, nhanh chân bước vào phòng tắm. Hình ảnh phản chiếu trong gương vẫn là gương mặt thật của mình, nhưng khi chất thì lại không giống với thế giới trước.

Khí chất của thế giới này, hơi giống với khí chất bản thể của cô. Thanh lịch tao nhã như đoá hoa sen trắng. Trước kia, bóng dáng của cô có chút cô đơn, có chút lạnh lùng, không dễ gần gũi, thân thiết.

(Bản thể: là cơ thể thật của Tầm Mịch)

Mà hiện tại, trên người cô lại mang một loại ưu sầu, như có như không, quanh quẩn toàn thân, làm người ta muốn ôm cô vào trong lòng ngực để an ủi.

Tầm Mịch vuốt ngực. Trong mắt, tràn ngập mơ hồ. Cô hình như đã quên mất điều gì đó.

Nhưng, làm thế nào cũng đều nhớ không nổi. Chỉ có thể cảm nhận được, trái tim mình thật trống trải, thật giống như ... thiếu hụt một điều gì đó.

Trong đầu chọt lóe qua một bóng dáng. Là ai? Tại sao lại quen thuộc đến như vậy? Vì sao cô lại muốn khóc?

Nhìn ánh mắt trong gương đang tràn ngập một nỗi bi thương da diết. Gương mặt bị che phủ bởi nước mắt. Tầm Mịch nhìn mình đến ngây người.

‘ Bảo Bảo, người kia là người rất quan trọng với chị sao? ’

Cô nhớ rõ ràng, là mình đã trải qua một thế giới. Cũng nhớ rõ mọi chuyện đã xảy ra trong thế giới đó ... Nhưng, bóng dáng luôn quấn quanh trong đầu kia ... Dù cô có cố gắng cách mấy cũng không thể nhìn thấy rõ gương mặt.

Bảo Bảo đang nhẹ nhàng bay bay, lơ lửng ở giữa không trung. Về mặt đau khổ, trả lời:

‘ Ký chủ đại nhân, đây là quy tắc của vũ trụ. Bảo Bảo cũng không có cách nào ... Nhưng, khi cô phá hỏng cốt truyện, đạt tới một mức độ nhất định, thì sẽ nhớ ra mọi chuyện ’

Điểm này, Bảo Bảo là thật sự không nghĩ tới.

Bởi vì trước kia, năng lực của mỗi lý chủ đều rất tệ. Dù cho bị ý thức của thế giới xóa đi một chút ký ức, cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Cho nên, nó cũng quên mất cái chuyện chết bầm này, haizzzz.

Tầm Mịch rửa mặt bằng nước lạnh, làm bản thân mình bình tĩnh lại. Cô biết, Bảo Bảo sẽ không lừa cô.

Trong lòng có một giọng nói, nói với cô: ‘ Cô tuyệt đối không thể quên người kia ’

Khóe môi nhẹ nhàng hiện ra một nụ cười lạnh.

Một khi đã như vậy ... Vậy, phá hư cốt truyện đi.

‘ Bảo Bảo, đem toàn bộ cốt truyện của thế giới này đưa cho chị. Ngoài ra, tiếp nhận ký ức của nguyên chủ ’

Bảo Bảo biến ra một quyển sách, đưa đến trước mặt Tầm Mịch. Nhân tiện đem ký ức của nguyên chủ truyền tải vào trong đầu cô.

Tầm Mịch xoay lưng, mộng dựa lên bồn rửa tay, lật từng trang, từng trang một, đọc một cách cẩn thận, tỉ mỉ. Biểu tình rất đẹp nhanh chóng xuất hiện trên gương mặt cô.

Cô vừa mới tiếp nhận ký ức của cơ thể này. Cũng biết, nguyên chủ tên gọi Nghê Tầm Mịch, là ảnh hậu trẻ tuổi nhất được mời tham dự liên hoan phim Venice.

Xem như là siêu sao đầu tiên trong nước nổi tiếng trên khắp thế giới. Phẩm chất rất cao, tính cách vô cùng tốt, là một người hoàn hảo toàn diện.

Thân phận, là con gái út nhà họ Nghê. Từ thuở nhỏ, cô được hai anh trai cùng cha mẹ bảo vệ rất chặt chẽ. Có thể nói, trong cuộc đời của cô, cô còn chưa từng gặp qua mặt tối của xã hội.

Mà cốt truyện của lần này, chính là một cốt truyện cũ kỹ, về một thể thân chinh chết bạch nguyệt quang.

(Bạch nguyệt quang: ẩn ý nói về một mối quan hệ hay một người nào đó mà đến chết cũng không quên. Thường là nói về người con gái mà nam chính hay nam phụ yêu nhưng không thể đến với nhau được)

Bạch Thiên Duy là nữ chủ của thế giới này. Là một minh tinh xinh đẹp hạng ba, đây tai tiếng.

Một lần, người đại diện kéo cô ta đi xã giao. Không cẩn thận bị hạ được, hấp tấp chạy vào phòng nam chính, cũng chính là Âu Cẩm Diễm - chủ tịch tập đoàn tài chính Âu thị.

Bởi vì gương mặt có ba bốn phần giống với bạch nguyệt quang trong lòng Âu Cẩm Diễm. Nên anh ta ra tay cứu giúp.

Bạch Thiên Duy biết, giới giải trí rất tàn nhẫn. Đối mặt với một người đàn ông chất lượng tốt như vậy, đương nhiên là không chút do dự mà bám vào.

Cảm thấy có thể dựa vào thủ đoạn của bản thân, thì có thể đem người đàn ông này chặt chẽ câu được. Cô ta đã làm được. Tất cả đều dựa theo kế hoạch mà cô ta tỉ mỉ thiết kế từng bước.

Cuối cùng, Âu Cẩm Diễm cũng yêu thích cô ta. Sự nghiệp cũng từng bước, từng bước đi lên.

Nhưng, ngày vui chóng tàn. Vì nữ thần quốc dân - Nghê Tầm Mịch, cũng chính là bạch nguyệt quang trong lòng Âu Cẩm Diễm đã trở lại.

Bạch Thiên Duy biết được bản thân mình chẳng qua chỉ là thể thân. Hơn nữa, cô ta còn vô cùng ghen ghét với sự nổi tiếng của Nghê Tầm Mịch.

Cho nên, làm mọi cách để hãm hại cô. Ngày nào cũng chạy đến trước mặt Nghê Tầm Mịch kích động cô.

Bởi vì, cô ta trùng hợp biết được tin, người mà Nghê Tầm Mịch yêu, chính là Âu Cẩm Diễm. Lần này trở về, là chuẩn bị bày tỏ. Nhưng lại bởi vì cô ta, cho nên, Nghê Tầm Mịch mới lui bước.

Sao Bạch Thiên Duy có thể buông tha một cơ hội tốt như vậy.

Cô ta thiết kế hãm hại, hủy hoại thanh danh của Nghê Tầm Mịch, còn lan truyền ra tin nguyên chủ bị nghiện ma túy. Làm nguyên chủ bị Âu Cẩm Diễm ghét bỏ.

Sau đó ... đương nhiên là nữ chính cùng nam chính trải qua một loạt ngược ái tình thâm, tiến tới HE.

Còn cô bé xui xẻo, Nghê Tầm Mịch, thì tiền đồ bị hủy hoại, người yêu bị đoạt mất, kết quả ... trở thành pháo hôi.

Thử nói xem, tại sao Nghê gia lại không hề ra tay giúp đỡ Nghê Tầm Mịch? Nhất định là có vi-rút ... trong tiểu thuyết, không cần để ý nhiều chi tiết như vậy làm gì.

Đọc xong cốt truyện của thế giới này, khoe miệng Tầm Mịch có chút run rẩy, nét mặt tràn đầy biểu cảm chán ghét.

Cô hoàn toàn không cần đoán, cũng biết, bản thân mình chính là Nghê Tầm Mịch - cô bé xui xẻo pháo hôi kia.

Chỉ là ... Hiện tại, cốt truyện đã đến giai đoạn nào rồi?

‘ Bảo Bảo ’

‘ Ký chủ đại đại, hiện tại đã đến giai đoạn nam chính bao dưỡng nữ chủ. Nữ chủ cũng đã trở thành tiêu hoa đán mới của giới giải trí ’

(Thường thì sẽ gọi là ‘ ký chủ đại nhân’, nhưng khi Bảo Bảo vui vẻ thì sẽ gọi là ‘ ký chủ đại đại’. Vì giờ đây, Bảo Bảo đã thân hơn với Tầm Mịch, nên sẽ gọi một cách thân mật hơn, dễ thương hơn)

‘ Bởi vì, bắt đầu từ thế giới này, độ khó khăn sẽ được gia tăng từng chút từng chút một ’

‘ Cho nên, khi ký chủ đại đại đi vào mỗi thế giới, thì cốt truyện cũng sẽ không bắt đầu từ giai đoạn đầu. Mà sẽ bắt đầu từ bất cứ giai đoạn nào trong toàn bộ cốt truyện ’

‘ Bảo Bảo vô cùng tin tưởng vào năng lực của ký chủ đại đại, cô nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ ( $* \geq \nabla \leq *$ ) ’

Bảo Bảo bay vòng quanh Tầm Mịch. Ký chủ nhà mình chính là người đầu tiên đạt được cấp S nha. Mà chỉ là mới trải qua một thế giới ví dụ thôi nha. Ký chủ nhà mình chính là siêu cấp vô địch nha.

‘ Nói như vậy, hiện tại cũng chính là lúc ta chuẩn bị về nước muốn bày tỏ nỗi lòng với nam chính sao? ’

Tầm Mịch đóng sách lại, chân trần đạp lên tấm thảm màu vàng nhạt bằng, ngón tay nhẹ lướt qua tú quần áo cùng lễ phục bên trong tủ. Khoe môi mỉm cười rất tà ác.

“Vì ta mà xinh đẹp ... ta nghĩ, các người chắc là rất vui lòng vì ta mà cống hiến tất cả đi”

Lấy ra chiếc váy màu vàng nhạt, mặc vào. Tóc dài được tùy ý thả ra phía sau.

‘ Ký chủ đại đại, xin không cần OOC, Nghê Tầm Mịch là một cô gái rất hồn nhiên. Chúng ta cần phải ưu nhã, phải dịu dàng, phải luôn mỉm cười ngọt ngào ’

Bảo Bảo hô to, nhắc nhở ký chủ nhà mình.

Rõ ràng, bản chất của ký chủ đại đại rất dịu dàng, làm sao mà phong cách lại đột nhiên biến thành quý xúc như vậy? Nhất định là mình bị ảo giác rồi.

(Quý xúc: ý chỉ biểu cảm quý dị, nham hiểm, có hơi ác chút)

Gương mặt Tầm Mịch hiện lên một nụ cười lớn, mi mắt cong cong, đôi mắt trong sáng, phảng phất như có thể đẩy lùi bóng đêm.

Gương mặt ngây thơ – trong sáng, mơ hồ như không rành chuyện đời. Đôi mắt đào hoa di chuyển nhẹ nhàng, mang theo nét ngây thơ lại vô cùng quyến rũ.

Mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, toàn thân bao phủ khí chất trong sáng, phảng phất như đóa hoa sen trắng trong ao Dao Trì trên Cửu Trọng Thiên. Một nơi không nhiễm bụi trần, không dính chút khói bụi nhân gian đầy dơ bẩn.

‘ Wow wow wow ~~~~ ký chủ đại đại thật xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp. Sắp chảy nước miếng thành hồ rồi ’

Bảo Bảo quỳ rạp trên mặt đất, hoa si thét chói tai.

Tầm Mịch nghịch ngợm chớp chớp mắt:

‘ Đi thôi, chúng ta về nước ’

Hai người hùng hỏ bước đi, còn chưa đặt chân đến sân bay, thì đã nghe được hệ thống vô cơ vang lên âm thanh cảnh báo.

‘ Cấp bậc của thế giới phát sinh biến hóa, cấp bậc của thế giới phát sinh biến hóa, khẩn cấp rời khỏi, khẩn cấp rời khỏi. ’

Tầm Mịch chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lại quay trở về lần nữa về tới không gian Tĩnh Hải.

‘ Bảo Bảo sao lại thế này? ’

Tầm Mịch bắt lấy quả bóng tròn đầy lông màu trắng, giọng đầy nghi hoặc hỏi.

Gương mặt Bảo Bảo đầy đau khổ, trả lời:

‘ Ký chủ đại nhân, bởi vì có vật thể mang theo trí tuệ cao cấp xâm lấn vào không gian của tiểu thế giới, khiến cho ý thức của thế giới thức tỉnh ’

‘ Sau đó, ý thức của thế giới bắt đầu nâng cấp, thành ra cấp bậc của thế giới bị thay đổi. Vì nhằm ngăn chặn trí tuệ cao cấp xâm lược vào tiểu thế giới ’

‘ Thật là bức mình mà. Cấp bậc của thế giới này vốn chỉ có một sao, hiện tại lại biến thành năm sao ’

Bảo Bảo thật muốn chửi ‘ đầu má ’, vận khí của bọn họ cũng quá xui xẻo rồi.

Tâm Mịch nhưong mày.

‘ Vật thể mang trí tuệ cao cấp? ’

Cô cảm thấy ... chuyện này vô cùng có quan hệ với mình.

Bảo Bảo yên lặng không rên một tiếng. Nó không cần sử dụng cộng lông nào cũng biết, khẳng định chính là tên chết bầm kia đuổi theo tới nơi rồi chứ không còn ai khác.

‘ Bảo Bảo, chị muốn nghe lời nói thật ’

Giọng điệu của Tâm Mịch có chút nặng nề.

# Đánh giá: ký chủ nhà mình quá thông minh, phải làm sao đây? #

Tuy rằng dựa theo tình hình này, thì chuyện nó thăng cấp, tăng lương, rồi sau đó đi lên đỉnh cao của cuộc đời hệ thống, đảm nhiệm vị trí nguyên lão cao cấp là không thành vấn đề.

Nhưng, ký chủ luôn sắc bén như vậy, nó nắm giữ không được quyền chủ đạo, oa oa oa.

Bất quá lại nói tiếp, lúc trước, nó giấu đi nắp cống thoát nước, thật là một quyết định thông minh. Tự thưởng cho mình một ngón cái.

‘ Ký chủ đại đại, em chỉ có thể nói cho chị biết một việc nhỏ xíu xíu. Chính là ... đó chính là, người đàn ông của chị. Còn những chuyện khác thì không thể nói ’

‘ Quyền hạn không đủ, cầu buông tha Bảo Bảo ’

Nhìn ánh mắt của ký chủ càng ngày càng nguy hiểm, Bảo Bảo thật vô cùng không có cốt khí mà nói.

Trong lòng Tâm Mịch dao động một cách lợi hại.

‘ Vậy ... nói cách khác, anh ấy sẽ luôn đi theo chị, đúng không? ’

Thấy toàn bộ lông của Bảo Bảo đều mềm xuống, Hừm, đã có đáp án.

Không gấp, cô có rất nhiều thời gian.

‘ Đi vào thế giới tiếp theo thôi ’

Cô đã gấp chờ không nổi muốn xác minh xem, có phải ông xã nhà mình hay không?

‘ Bởi vì nhân tố từ bên ngoài, mới khiến cho ký chủ bài xích mọi vật, mọi việc, trên thế giới này như vậy ’

‘ Hệ thống bồi thường: Mở ra hệ thống thương thành. Tích phân: 60.000, hai bình dịch dinh dưỡng cấp thấp, đã lưu trữ vào ba lô ’

Bảo Bảo vừa thấy nguy cơ đã được giải quyết, lại bắt đầu nhảy nhót.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 30: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 1)

' Trải qua chuyện vừa rồi, hệ thống đã mở ra nhiệm vụ có cấp bậc khó hơn. Thế giới trước chỉ mang cấp bậc một sao, cho nên phản công cùng và mặt vô cùng dễ dàng '

' Bởi vì ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ vô cùng tốt. Cho nên, Bảo Bảo mới đủ điều kiện thăng cấp, khiến cấp bậc hệ thống cao hơn một chút '

' Xin phép được trực tiếp nhảy qua thế giới hai sao, nhảy thẳng vào thế giới ba sao '

Giọng nói đáng yêu của Bảo Bảo làm Tầm Mịch càng cảm thấy khó chịu, thật muốn mắng người, làm sao đây?

‘ Được rồi, nói thử xem, cái bình dinh dưỡng này có ích lợi gì? ’

Nhìn món đồ mà hệ thống bồi thường, khoe miệng run rẩy.

Tầm Mịch cảm thấy, khó thì khó thôi. Chỉ cần không cho cô nhập vào một đứa trẻ hoặc là bán thân bất toại, bại liệt là tốt rồi.

Nhưng mà, những lời Bảo Bảo vừa mới nói. Cô rất để ý, anh Từ Hi, anh phải chờ em nha.

Bảo Bảo tung ta tung tãng ôm một quyển sách màu vàng rực rỡ, bay tới trước mặt Tầm Mịch.

‘ Ký chủ, bình dinh dưỡng có thể chữa trị thân thể, có thể sử dụng trong những thế giới dưới năm sao nha ’

‘ Ký chủ thế giới sắp đi là cổ đại nha, có phải rất tuyệt vời hay không? ’

Tầm Mịch tiếp nhận quyển sách có chút chần chờ:

“Thế giới này ... có bình thường không?”

Cô không muốn đi đến một thế giới không bình thường, cô không muốn chết.

‘ Ký chủ, Bảo Bảo không có quyền tuyển chọn thế giới để đến. Tùy theo cấp độ sao mà thâm nhập thôi ’

Bảo Bảo tỏ vẻ chuyện này không phải nó có thể tự quyết định. Tuy rằng, nó rất muốn nhìn bộ dáng ký chủ báo thù, giết tra nam tiện nữ. Nhưng, mọi việc cũng chỉ có thể nhờ vào khí vận.

Tầm Mịch mắt tròn trắng, mở quyển sách trên tay ra, đập vào mắt chính là mấy chữ cái to đùng.

《 Thứ nữ trở mình: Chí tôn Hoàng hậu 》.

Ngay lập tức, lại lần nữa cảm nhận đến sự ác ý từ ý thức thế giới. Cô có thể đoán được nội dung bên trong quyển sách là cái gì.

Vừa ói vừa tiếp tục xem. Thật tốt, ít nhất, so với thế giới trước đỡ biến thái hơn một chút.

Đây là một thế giới nói về tranh chấp quyền lực cùng trạch đấu.

(Trạch đấu: sự đấu tranh xảy ra trong gia đình. Hầu hết nói về âm mưu và sự hãm hại lẫn nhau của mấy vị phu nhân, tiểu thư).

Nữ chủ là đại tiểu thư của Thừa tướng, nhưng lại là một thứ nữ, tính cách mềm yếu, không có chủ kiến cùng chí hướng, không được cưng chiều.

Năm mười sáu tuổi, bị tam tiểu thư đẩy xuống hồ nước. Sau khi tỉnh lại, thì bên trong cơ thể đã thay một linh hồn khác đến từ thế giới song song.

Sau khi biết thân phận cùng địa vị của cơ thể mà nàng ta cư trú, lập tức làm thơ viết chữ, nổi tiếng khắp nước.

Thành công đoạt được sự cưng chiều của Thừa tướng, đương nhiên kèm theo đó cũng được tình yêu đến các thanh niên tài tử.

Trong đó, bao gồm cả nhị muội của cô ta, cũng chính là đích nữ Thừa tướng, người có hôn ước với Thái tử.

Nhưng mà, vì củng cố địa vị của mình, Thái tử cũng không có từ bỏ vị đích nữ Thừa tướng này.

Sau khi hai người đã thành thân, thái tử cùng với đại tiểu thư - Văn Nhân Văn Phi lừa gạt thái tử phi, lén lút ngoại tình với nhau.

Thiết kế, hãm hại thái tử phi Văn Nhân Tầm Mịch, dàn cảnh bắt gian trên giường, bị thái tử viết thư bỏ vợ, phủ Thừa tướng cũng từ bỏ cô ấy.

Cảm thấy bản thân mình trở thành vết nhơ của phủ Thừa tướng, nên đã thắt cổ chết ở trên một nhánh cây trước cửa thành.

Sau khi chết, chỉ có em trai ruột của cô, là Văn Nhân Luật, đem cô mang đi hạ táng.

Sau đó, thái tử ngang nhiên cưới Văn Nhân Văn Phi, soán ngôi hoàng đế của cha mình.

Văn Nhân Văn Phi thuyết phục Thừa tướng, liên hợp với tướng quân, người yêu thầm cô ta, phải ra ám vệ giết Tiêu Dao Vương.

Cuối cùng, Văn Nhân Văn Phi trở thành hoàng hậu, hàng đêm sênh ca cùng với dàn hậu cung mỹ nam của cô ta, hạnh phúc mỹ mãn, HE.

Đậu má, Tầm Mịch thiếu chút nữa tức ói máu, thế giới này chính là NP hay vẫn là NP hoặc vốn đã là NP?

(NP: một nữ nhiều nam, một nam nhiều nữ. Thường nói về các mối quan hệ tình dục)

Không cần phải hỏi, lần này chắc chắn là xuyên thành đích nữ của phủ Thừa tướng. Ngay cả tên cũng giống nhau. Chỉ là, cô gái đáng thương này thiếu chút nữa đã phơi thây nơi hoang dã.

Quả nhiên, ở quan trường thâm tình vô cùng đậm bạc.

Nhưng, Tầm Mịch cảm thấy rất có hứng thú với vị Tiêu Dao Vương này.

Trong nguyên tác, đây là người đàn ông duy nhất không bị nữ chủ quyến rũ. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là.

Anh ta không chỉ là một vị vương gia của An Quốc mà trong tay còn nắm quyền khống chế toàn bộ triều cương.

Cũng khó trách, tại sao nữ chủ lại muốn giết chết anh ta. Dù sao, bản thân anh ta cũng là một quả bom hẹn giờ.

Cũng không biết, lần này mình xuyên qua, cốt truyện đã đi đến giai đoạn nào rồi.

‘ Bảo Bảo, đi thôi ’

Bóng dáng của cô chậm rãi biến mất ở Tĩnh Hải.

Tầm Mịch mở mắt ra, trước mắt là một màu đỏ tươi, cô lập tức hoảng sợ.

Cô chớp chớp đôi mắt thì mới phát hiện, mình bị thứ gì đó che khuất tầm nhìn. Muốn duỗi tay gạt xuống, lập tức bị người bên cạnh nắm tay đè xuống, một giọng nói có chút nịnh nọt vui đùa vang lên.

“Ai da, nhị tiểu thư, ngài hiện tại không thể nóng vội mà đem khăn voan gỡ xuống nha, phải chờ Thái tử điện hạ tới đón ngài. Sau đó chờ đến khi báỉ đường xong, thì ngài có thể nhìn thấy Thái tử điện hạ anh minh thần võ rồi”

Rõ ràng chỉ là một giọng nói có hơi chút không bình thường, nhưng lại khiến tất cả lòng tơ của Tầm Mịch đều dựng thẳng cả lên. Trong lòng, có mười ngàn con ngựa đang chạy không ngừng.

Hình như, cô xuyên đến thời điểm Văn Nhân Tầm Mịch gả cho tra nam thì phải?

Thật muốn chửi hai tiếng ‘ đậu má ’. Quả nhiên là càng về sau thì độ khó càng cao.

Nếu cô nhớ không nhầm, thì lúc này, nữ chủ không chỉ hấp dẫn ánh mắt của các nam nhân tri kỷ trong hậu cung của mình, mà còn bày mưu phát tán những chuyện làm tổn hại đến thanh danh của đích nữ phủ thừa tướng, cũng chính là cô đây.

Vào lúc nữ chủ mười sáu tuổi, Tầm Mịch đã là đệ nhất tài nữ cũng là đệ nhất mỹ nữ của An Quốc. Trong khi đó, cô chỉ nhỏ hơn nữ chủ có một tuổi.

Nhưng sau khi nữ chủ đã xuyên đến, cô ta lợi dụng những thơ từ cùng ca khúc của thời hiện đại che lấp sự nổi bật của Tầm Mịch xuống.

Thậm chí là đem Tầm Mịch ném ở phía sau.

Hiện tại, ai ai cũng đều nói, ‘ nhị tiểu thư của phủ Thừa tướng có tiếng không có miếng ’.

Còn nói đến đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, đó chính là: ‘ Ô, quả nhiên là cửu thiên tiên nữ hạ phàm, tài hoa hơn người’

Tầm Mịch đặc biệt muốn chửi ầm lên. Hiện tại, nếu mẹ của cô không phải còn chưa có bị hại chết, thì sợ là, tân nương của buổi hôn lễ này sẽ trực tiếp biến thành Văn Nhân Văn Phi đi.

Mẹ của cô tốt xấu gì cũng là tiểu thư của phủ Quốc công.

Nhưng, dựa theo thời gian mà tính, thì chỉ còn chưa tới một tháng nữa là mẹ của cô sẽ bị Văn Nhân Văn Phi cùng người mẹ tiểu thiếp kia của cô ta giết chết.

Đây cũng là lý do vì sao, sau khi Tầm Mịch tự sát, chỉ có em trai của cô tới nhặt xác.

Lần này, nhiệm vụ mà Tầm Mịch nhận được, trừ bỏ nhiệm vụ chính là phản công cùng vả mặt, thì còn có hai nhiệm vụ phụ.

Một, bảo vệ tốt cho mẹ cùng em trai, phải làm bọn họ bình an mà sống. Bởi vì, vào lúc bệnh tình của mẹ cô lâm vào nguy kịch, thì cũng là lúc cô bị bắt

gian.

Ngay cả gặp mặt mẹ một lần cuối cùng ... cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Hai, làm bản thân mình hạnh phúc. Đời trước, cô đã quá thê thảm. Đời này, cô muốn có một cuộc sống ấm áp tràn ngập tình yêu.

‘ Bảo Bảo, hiện tại tên tra nam thái tử kia đang ở đâu? ’

Sau khi trong đầu lóe qua toàn bộ cốt truyện cùng tâm nguyện của nguyên chủ, Tầm Mịch đã có cách giải quyết.

Cho dù ông xã thân yêu nhà mình xuyên thành tên nam chính tra nam chết tiết kia, hay là xuyên thành những người khác. Hiện tại, nàng nhất thiết phải đào hôn, tuyệt đối không thể gả đi như vậy.

‘ Ký chủ, cái tên cận bã kia đã sớm tới rồi, vẫn luôn ở chung với nữ chủ ’

‘ Còn nữa, ký chủ, em cũng đã giám định qua linh hồn của tên đó, linh hồn không dao động, không nằm trong số liệu. Kết luận: tên đó không phải là ông xã của ký chủ ’

Tầm Mịch nhướn mày, ánh mắt hiện lên một chút ác ý.

Nếu tên đó không phải là ông xã thân yêu nhà mình ... Như vậy ... thật ngượng ngùng nha. Đừng trách ta tàn nhẫn.

Muốn hỏi tại sao sau khi nhảy vào thế giới này thì Tầm Mịch không có mất ký ức? Đó là bởi vì cô chấp nhận đau mình cắt bỏ bốn mươi ngàn tích phân mua tấm màng bảo vệ tinh thần.

Click mở thương thành, Tầm Mịch tìm thấy được một quyển sách độc được, dùng 999 tích phân mua một lọ thuốc mê hương không giới hạn sử dụng.

(Mê hương: mùi thơm khiến người ta ngất xỉu hoặc không còn tỉnh táo)

Tìm tòi bới móc lấy ra lọ mê dược, bỏ vào trong tay áo, không dấu vết mở ra nắp bình, làm mùi thơm bay ra khỏi lọ.

‘ Một – hai – ba, ngã ’

‘ Phịch, bịch bịch, phịch ’

Xác định mọi người đều đã ngã xuống, Tầm Mịch đóng nắp bình lại, cất trữ vào không gian của hệ thống.

Ném khăn voan đỏ xuống, vội vàng chạy tới phía sau tấm bình phong, vừa thay quần áo, vừa dặn dò mấy tiểu nha hoàn đang đứng ngoài cửa phòng.

“Tiểu Hương, đi mời đại tỷ lại đây một chút, nói: ‘ ta muốn đem Phượng Hoàng Châu tặng cho nàng ta ”

(Phượng Hoàng Châu: miếng ngọc được khắc thành hình chim phượng hoàng).

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 31: Đánh trả lại xuyên qua nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 2)

Từ lâu, Văn Nhân Văn Phi đã thèm thuồng muốn miếng ngọc Phượng Hoàng Châu kia của nàng, đó là vật mà hoàng hậu tặng cho nàng.

Dùng cái này tới dụ dỗ Văn Nhân Văn Phi, nàng ta không có khả năng không tới.

Đời trước, đôi tra nam tiện nữ này khiến Tầm Mịch ăn biết bao nhiêu đau khổ. Nàng chỉ là giúp nữ tử đáng thương một chân mà thôi, dùng chiêu gây ông đập lưng ông.

Còn có một điều làm Tầm Mịch vui mừng, chính là, tính cách của nguyên chủ có chút giống với nàng.

Chỉ là, nàng ấy mang theo một loại khí chất nữ tử thời cổ đại ‘tri thư đạt lý’, còn nàng lại là một nữ tử vô cùng độc lập, tự mình cố gắng làm mọi việc, là một người rất kiêu ngạo.

Xác định xong, đi tới trước cửa. Trong tay cầm lọ mê hương, chuẩn bị đợi Văn Nhân Văn Phi vừa đẩy cửa đi vào, thì lập tức mở nắp bình mê hương



tiếp đón nàng ta.

Rất nhanh, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, khóe môi Tầm Mịch gọi lên nụ cười của ác ma.

“Nhị muội, nghe nói người có đồ muốn tặng cho tỷ tỷ, là cái gì vậy nha?”

Văn Nhân Vân Phi vội vàng đến mức, ngay cả cửa cũng chưa kịp gõ, trực tiếp xông vào trong phòng.

Không đợi cho nàng ta nhìn thấy rõ tình hình trước mắt, thì đã nghe được một tiếng:

“Đại tỷ”

Phản xạ có điều kiện quay đầu sang hướng phát ra âm thanh, một mùi hương nhàn nhạt xông vào mặt nàng ta.

Trước khi rơi vào bóng tối vẫn còn kịp nhìn rõ gương mặt xinh đẹp quyến rũ của Văn Nhân Tầm Mịch.

Vào lúc Văn Nhân Vân Phi vừa bước qua cánh cửa, thì Tiểu Hương đã nhanh tay đóng cửa phòng lại.

Là một nha đầu hiểu rõ tính cách cùng tâm tình của tiểu thư, vừa nhìn đã biết tiểu thư tuyệt đối muốn làm cái gì.

“Tiểu thư, người hạ mê hương, làm đại tiểu thư mê man ngủ thiếp đi làm cái gì?”

Tuy Tiểu Hương có thể đoán được một chút, nhưng cũng không nghĩ ra được, rốt cuộc tiểu thư làm như vậy để làm gì?

Tầm Mịch đem lọ mê hương cất vào:

“Tiểu Hương, mau đem áo cưới của ta mặc vào cho nàng ta, nhanh”

Chính mình cũng nhanh chóng hành động, đem mấy bà mối đang nằm trên mặt đất, toàn bộ kéo ra phía sau tấm bình phong.

Tiểu Hương động tác cũng rất nhanh, chờ Tầm Mịch ra tới, thì chiếc váy dài màu hồng nhạt vô cùng đáng yêu của Văn Nhân Vân Phi đã biến thành váy cưới màu đỏ rực.

Gật đầu, rất vừa lòng:

“Tiểu Hương, nhớ kỹ, hiện tại nàng ta chính là tiểu thư của người, cũng chính là ta.”

“Đợi lát nữa, khi Thái tử tới rước dâu, người hãy nói với bọn họ, bởi vì ta vừa mới tâm sự khốc lóc với đại tỷ, đau lòng vì phải rời khỏi phủ thừa tướng, vô cùng đau lòng, khóc đến ngất xỉu”

Ở cổ đại, chưa hoàn thành nghi thức bái đường, thì sẽ không có người nào dám gỡ khăn voan xuống.

Cho dù có người không làm theo nghi thức, cũng không dám làm ra hành vi xuất phạm như vậy.

Đi đến bàn trang điểm, từ trong hộp trang điểm tìm son môi màu đỏ, vừa tô son, vừa đánh giá nhan sắc của nữ chủ.

Ừ, lớn lên không tồi, nhưng nhan sắc đó nếu đem so với mình, thì kém hơn rất nhiều.

Chủ yếu là do nàng ta dùng quá nhiều phấn, trang điểm nhiều đến mức mất đi khí chất vốn có, làm gương mặt xinh đẹp kia xấu đi không ít.

Còn gương mặt của Tầm Mịch, thì lại vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Lúc nàng không cười, lại mang cho người ta cảm giác lạnh lùng quyến rũ đầy cao quý. Còn lúc cười, thì lại mang một loại xinh đẹp quyến rũ đầy yêu mị.

Đặc biệt là dưới khóe mắt bên phải có một nốt ruồi màu đỏ hình dáng giống như một giọt nước mắt. Làm gương mặt của nàng càng thêm quyến rũ.

Tầm Mịch chấm một nốt ruồi son ở dưới khóe mắt của Văn Nhân Vân Phi, nhìn tới nhìn lui thấy không có vấn đề gì, mới đem son môi đặt trở lại trong hộp trang điểm.

“Tiểu thư, người yên tâm đi, em nhất định sẽ không để người khác phát hiện ra, chỉ là ...”

Chần chờ nhìn tiểu thư nhà mình, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Rõ ràng, tiểu thư nhà mình mọi việc đều vô cùng ưu tú, so với đại tiểu thư còn giỏi hơn gấp vạn lần.

Tầm Mịch nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Hương, tươi cười vô cùng quyến rũ.

“Tiểu Hương, em ở chung với ta lâu như vậy, chắc cũng biết ... thái tử cùng đại tỷ có tư tình với nhau ...”

“Nếu ta gả cho hắn, chờ đợi ta chỉ sợ là vực sâu không đáy. Làm một người muội muội tốt, ta đương nhiên muốn thành toàn cho bọn họ ”

“Tạm thời ta sẽ trốn đi ra ngoài, chờ đến buổi sáng ngày mai, ta sẽ làm bộ bị bắt cóc, trốn bọn bắt cóc chạy thoát trở về”

“Đến lúc đó, em hãy phối hợp với ta, biết chưa? Đợi lát nữa, nếu mẫu thân muốn đi vào nói chuyện với ta, em hãy nói mọi việc cho mẫu thân của ta biết”

“Tiểu Hương, tánh mạng của ta cùng tự do đều nằm trong tay em”

“Đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, ta sẽ dẫn em cùng mẫu thân rời khỏi đây, trở về phủ Quốc công, không cần phải ở lại chỗ này chịu khổ”

Phù thừa tướng chính là một cái hồ sâu, một khi không cẩn thận, thì sẽ ngã xuống, muốn bò lên cũng bò lên được.

Tiểu Hương trịnh trọng gật đầu:

“Xin tiểu thư yên tâm. Tiểu thư ... người nhất định phải chú ý an toàn”

Từ khi còn nhỏ, nàng đã được tiểu thư mua về là nha hoàn. Nếu không gặp tiểu thư, nàng sợ là đã bị đưa vào thanh lâu làm kỹ nữ. Khi đó, nàng đã thề cả đời sẽ trung thành với tiểu thư.

Tiểu thư đối xử với nàng rất tốt.

Hiện tại, đã tới lúc nàng có thể giúp được cho tiểu thư, nàng rất vui.

“Tiểu Hương, em cũng phải bảo vệ tốt cho chính mình. Ngày mai chờ ta tới đón em”

Tầm Mịch ôm Tiểu Hương một chút, sau đó nhanh chóng nhảy qua cửa sổ, dẫm lên băng ghế đã chuẩn bị từ trước đó, leo tường bò ra ngoài.

Tiểu Hương đem băng ghế đặt lại chỗ cũ, xác định tiểu thư đã an toàn rời khỏi, mới đem cửa sổ đóng lại.

Trùng hợp, cửa phòng lúc này lại bị gõ vang, giọng nói của phu nhân vang lên.

Tiểu Hương nhớ lại chuyện mà tiểu thư đã dặn dò mình trước khi rời khỏi, nàng nhanh chóng đem phu nhân kéo vào trong phòng, lập tức đem kế hoạch của tiểu thư nói lại cho phu nhân nghe.

Thượng Quan Yên là nữ nhi nhà quan, còn là đích nữ của phủ Quốc công, được gả vào phủ Thừa tướng đã hơn hai mươi năm. Tình nghĩa vợ chồng với thừa tướng đã sớm bị mài mòn.

Nếu không phải vì nhi tử cùng nữ nhi, nàng đã sớm đóng cửa ăn chay niệm phật.

Chuyện thái tử có tư tình với đại tiểu thư, nàng cũng từng nghe qua.

Nhưng, nàng là một vị chính thất phu nhân không nhận được sự cưng chiều yêu thương của Thừa tướng, một tiếng nói nhỏ nhỏ cũng không có.

Huống chi, đối phương còn là thái tử, là nhi tử của hoàng đế. Nàng còn nghĩ rằng, sẽ chính mắt nhìn nữ nhi nhảy vào hố lửa.

Thật không ngờ, nữ nhi của mình lại thông minh như vậy, đã chuẩn bị sẵn một kế sách ‘linh miêu tráo thái tử’.

Nàng tin tưởng năng lực của nữ nhi, buông xuống trái tim đang lơ lửng trên không, lẳng lặng ngồi chờ giờ lành đến.

Bên này, Tầm Mịch từ sân sau chạy mãi, nhanh chóng đã thoát khỏi phủ thừa tướng, đang đứng cạnh một cái ngõ nhỏ bên ngoài phủ.

Đôi mắt lão liên nhìn xung quanh, đầu óc hoàn toàn choáng váng.

Đầu tiên, khi nàng đã sắp chạy gần đến cổng sau, thì gặp phải một thủ vệ tuần tra, dưới con hoẵng loạn, nhanh chân trốn vào bụi cây gần đó.

Sau đó, thật vất vả mới đợi bọn họ tuần tra xong, nàng lập tức nhảy ra khỏi bụi cây, nhanh chân mở cổng, chạy mãi mới xuất hiện ở nơi này.

‘Bảo Bảo, em ra tới cho chị, không phải em luôn miệng nói bản thân mình rất có ích sao? Hiện tại, đây chính là lúc em phát huy sức mạnh của mình’

‘Lấy bản đồ ra, tìm nơi gọi là Đệ Nhất Lâu’

Nàng muốn đi trước một bước, đoạt cơ hội của nữ phụ, phải tìm người âm thầm bảo vệ Tiểu Hương, thuận tiện giám thị Văn Nhân Văn Phi luôn thế.

Thân là một nữ sinh viên của thế kỷ 21, tư tưởng cùng người của thời đại này hoàn toàn không giống nhau. Khó bảo đảm, nàng ta sẽ không làm điều gì cản trở nhiệm vụ của nàng

Trong nấy quyển tiểu thuyết xuyên không thường xuyên nhắc đến việc mấy vị nữ xuyên này hay làm ra đại pháo với thuốc nổ hay sao?

Nếu vậy, nàng thật sự sẽ khóc ròng.

Sau khi hệ thống giải khóa cấp bậc của thế giới. Trong đó có một điều khiến nàng khó chịu.

Chính là, trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ được giao trong mỗi thế giới. Nếu nhiệm vụ giả sử dùng một món đồ vật cao cấp không thuộc về thế giới này, thì sẽ bị ý thức thế giới diệt trừ ngay.

(Nhiệm vụ giả: là người thực hiện nhiệm vụ)

Nếu may mắn không chết, thì xem như là làm lao động không công.

Má nó, lao động không công?

Nàng cực cực khổ khổ làm nhiệm vụ, cố gắng cày cấy tìm kiếm tích phân, cũng không phải là vì rảnh rỗi mà đi làm không công cho thế giới.

Nàng cũng đã từng hỏi qua Bảo Bảo, vì sao lại có cái quy định chết tiệt này, Bảo Bảo cũng đã giải thích.

Nói cái gì mà. Một khi xuất hiện đồ vật cao cấp hơn đồ vật có trong thế giới đó, thì rất có khả năng sẽ khiến cho thế giới đó bị sụp đổ.

Cho nên, Tầm Mịch lại lần nữa vác ba lô đi lên một con đường đầy chông gai.

‘ Tỉnh tong ~~~ ký chủ, có một tin tức tốt cùng một tin tức xấu, chị muốn nghe tin nào trước? ’

Bóng dáng của Bảo Bảo từ từ hiện ra giữa không trung, bay bay trước mặt Tầm Mịch.

Mạch máu trên trán của Tầm Mịch hiện lên rõ ràng, còn giật giật mấy cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

‘ Tin tốt ’

‘ Tin tức tốt chính là, bản đồ thì có, nhưng còn chưa hoàn toàn mở ra. Chỉ có thể định vị được vị trí cần tìm. Nhưng, trước khi muốn định vị vị trí cần tìm ... cần yêu cầu báo cáo tọa độ chính xác ’

Bảo Bảo thành công chọc giận Tầm Mịch.

Nó nhìn thấy sắc mặt ký chủ nhà mình càng lúc càng tối đen, cơ thể tròn quay đầy lông của Bảo Bảo run rẩy trong gió.

‘ Vậy ... tin tức xấu ... có phải muốn nói ... không thể định vị vị trí của Đệ Nhất Lâu? Hừm ’

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 3)

Tầm Mịch nhận, nàng biết độ đáng tin cậy của Bảo Bảo là có giới hạn.

Toàn bộ lông của Bảo Bảo đều dựng đứng lên, quả bóng lông trắng tròn quay không ngừng gập đầu, biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn, âm mưu trong lòng.

Phải cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn, như vậy ký chủ nhà mình mới có thể bỏ qua cho mình, phải thật ngoan mới được.

Hu hu hu ~~~ Hiện tại, ký chủ đã trở nên thật đáng sợ nha.

Rõ ràng, trước kia dịu dàng đáng yêu bao nhiêu thì bây giờ lại ... Quả nhiên là có nam nhân thì đã quên hệ thống đáng yêu này. Ký chủ không phải là một ký chủ tốt mà.

Tầm Mịch ngây người yên lặng đứng hai phút, sửa sang lại quần áo, từ trong không gian của hệ thống lấy ra một cái nón màu trắng có màng che đội lên.

Nàng không phải người hay để ý đến sắc đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không phải loại người ỷ khuất bản thân mình.

Cái gì mà mặt nạ da người, hừ. Quả nhiên, những gì trong TV đều là lừa gạt.

Một chồng da dày cộm, mang lên mặt rất khó chịu, điều quan trọng, chính là nó có mùi rất khó ngửi, vô cùng khó ngửi.

Tầm Mịch mặc một bộ y phục màu trắng, dáng người nhỏ nhắn mềm mại, thân thể uyển chuyển đi trên đường phố tấp nập. Lập tức nghênh đón ánh mắt cùng sự chú ý của mọi người.

Ồ trong lòng, yên lặng âm thầm thương cho mình một nụ hôn. Thật là, giả dạng đi ra phố không cần phải xinh đẹp như vậy làm gì. Muhahahaha.

Nàng nhớ rõ ... trong cốt truyện ... Hôm nay, hình như sau khi nguyên chủ được thái tử rước về phủ, nữ chủ trong lòng khó chịu, nên mới đi ra ngoài giải sầu.

Sau đó, tình cờ cứu một sát thủ bị thương khá nặng ở phía sau một cái hẻm hẻo lánh ở góc khuất.

Nếu nàng không thể tìm được đường đến Đệ Nhất Lâu, vậy đánh chủ ý lên tên sát thủ kia chắc cũng không có việc gì? Dù sao nghề nghiệp đều giống nhau.

Trước tiên, để nàng tính thử xem, có bao nhiêu nam nhân có quan hệ mờ ám với Văn Nhân Vân Phi?

Tầm Mịch giờ bàn tay ra đếm: ‘ Bắt đầu từ thái tử, sau đó là thiên hạ đệ nhất phú thương Nam Cung Mộ Trầm, rồi đến đệ nhất tài tử Quan Sanh Kinh cùng với ám vệ Bạch Linh ... ’

Ồ, ha ha. Sức chiến đấu của nàng ta thật đúng là không tồi nha.

Tầm Mịch sờ cằm, tính toán.

Nàng đoạt một cũng là đoạt, đoạt toàn bộ cũng là đoạt ... vậy thì, vì sao lại không đào sạch toàn bộ hậu cung của nàng ta?

Ừ, quyết định này không tồi. Nếu không có đám nam nhân đó giúp đỡ, nàng thật rất muốn nhìn một chút, xem Văn Nhân Vân Phi còn có thể tiếp tục bay nhảy được nữa hay không?

Trái nhìn nhìn, phải ngó ngó, Tầm Mịch thành công trở thành trẻ đi lạc.

Đau lòng, dựa vào dưới gốc cây, ngược ba mươi lăm độ nhìn lên trời, toàn thân không ngừng phát ra hơi thở tối tăm. Nhưng, ở trong mắt người khác lại mang một dáng vẻ khác.

Mọi người đi ngang qua chỉ nhìn thấy một nữ tử dáng dấp mảnh mai, đầu đội một cái nón màu trắng buông mình, ngăn người khác nhìn thấy dung nhan.

Yên lặng, không nhúc nhích đứng ở dưới gốc cây hoa đào, những phiến hoa đào theo gió bay xuống xung quanh nàng, càng tăng thêm vẻ huyền bí, khung cảnh vô cùng mờ ảo tuyệt đẹp.

Đôi tay trắng nõn xinh đẹp đang nâng một đóa hoa đào trong lòng bàn tay, màu đỏ nhạt của hoa đào hòa chung với màu trắng tinh của màu da. Đánh thẳng vào thị giác của người xem, nhìn hình ảnh xinh đẹp như vậy cũng là một loại hưởng thụ.

“Tra”

(Tra: điều tra )

Cách đó không xa, trên lầu hai của một lầu, một nam tử lạnh lùng mặc một bộ y phục xa hoa màu tím, cánh môi khẽ nhếch lên một tia hài lòng.

Nhìn bóng dáng màu trắng yếu điệu dưới tầng cây hoa đào, trong ánh mắt tràn đầy tính xâm lược.

Vốn chỉ nghĩ, đi ra ngoài tùy tiện dạo chơi cho thanh thản đầu óc, lại không ngờ, sẽ gặp được giai nhân.

Nhân gian có câu: ‘ muốn biết ai là mỹ nhân thì phải xem cốt’. Hắn dám khẳng định, bóng dáng yếu điệu kia nhất định là một đại mỹ nhân.

Đột nhiên phát hiện, cái tên thái tử kia đột nhiên muốn thành thân vào ngày hôm nay cũng không đến nỗi chán ghét như vậy, ít nhất ... để hắn gặp được nàng.

Liếm liếm môi, trên mặt tràn ngập nụ cười đầy ma mị: ‘ Mỹ nhân, chào mừng đã đi vào thế giới của ta’

Buông ly trà trong tay xuống, xoay người đi xuống lầu.

Tầm Mịch đang đánh nhau với Bảo Bảo. Đừng nhìn dáng vẻ cùng gương mặt đầy ung dung thông thả của nàng mà lầm. Trong lòng của nàng đã loạn thành một đống.

‘ Ký chủ đại đại, em chính là đã phát hiện ra thật mà. Cái ngõ hẻm vừa mới đi ngang qua kia, thật sự chính là nơi mà đệ nhất sát thủ Tiêu Kính bị trọng thương nằm ả núp nha’

Nó đảm bảo 100% nha.

‘ Ha ha ’

Tầm Mịch cao quý lãnh điểm cười nhạo hai tiếng, hai mắt tròn trắng quát Bảo Bảo:

‘ Vậy người đâu, không lẽ bị ăn rồi sao? ’

Bảo Bảo ủy khuất, Bảo Bảo tức giận nha. Hỏi Bảo Bảo sao, hừ. Nhưng, Bảo Bảo không muốn trả lời, Bảo Bảo thích nhìn ký chủ rồi rầm đó, làm gì được nhau.

Tầm Mịch thật là rất muốn bút sạch lông của Bảo Bảo, nằng hất sâu một hơi, nỗ lực nuốt con giận xuống, dìm xuống tính tình đầy bạo lực của mình.

Xã hội tốt đẹp như thế, bạo lực là không tốt.

‘ Aaaaa, ký chủ đại nhân, tới, tới rồi, tới rồi kia ... ’

Bảo Bảo đột nhiên la toáng lên, làm Tầm Mịch giật mình hoảng sợ.

Nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện chuyện gì cũng đều không có xảy ra, sắc mặt ngay lập tức biến thành màu đen.

‘ Bảo Bảo, nếu em còn tiếp tục la hét như vậy nữa, thì chị sẽ đem em đi băm vằm làm cá heo ’

‘ Không phải đâu, ký chủ đại nhân, cái gã tên Tiểu Kính kia vừa mới chạy vào ngõ hẻm kia kia. Ký chủ, chị mau mau đem hắn kéo ra ngoài đi ’

Cơ hội tốt như vậy, tại sao ký chủ đại nhân còn do dự?

Tầm Mịch thật là muốn đập chết Bảo Bảo. Hiện tại, nàng là một người nữ tử liễu yếu đào tơ, đi có mấy bước đã thở lên thở xuống.

Giờ còn muốn nàng vác cái thân tàn tạ này đi kéo một người nam nhân to lớn như vậy đem đi giấu. Còn là một người đã ngất xỉu. Đây là hiện thực không phải giống như trong tiểu thuyết.

Cũng không làm ra tình huống mỹ nữ cứu anh hùng giống như trong tiểu thuyết, nàng cứu bản thân mình còn không được, ở đó mà lo cho người khác.

Hừ, nàng kéo cái xác này không nổi, thì cứu hắn tính lại chắc là được rồi.

Nàng xem như đã biết, vì sao Bảo Bảo luôn nhấn mạnh một điều: ‘ Tới rồi thế giới này, thì có thể thoải mái sử dụng binh dinh dưỡng ’

Đi theo tiêu chuẩn của một con mèo kiêu ngạo, bước chậm rãi vào trong ngõ hẻm, phát hiện bên này thật đúng là vô cùng heo lánh.

Đi thẳng sâu vào bên trong hẻm, quả nhiên nhìn thấy có một hắc y nhân đang nằm dài trên mặt đất. Cân nhắc trước sau, nàng ngồi xổm gần bên người hắc y nhân, kéo xuống khăn che mặt.

Sau đó sờ sờ cằm, đánh giá hắn từ đầu đến chân, mới từ trong ống tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, bóp cằm của hắn, đem chất lỏng màu đỏ bên trong bình đổ vào trong miệng hắn.

Gương mặt đầy nam tính, đáng đáp rần rồi, nhưng lại không phải là thức ăn của nàng. Càng đừng nói, nàng chính là đã có ông xã thân yêu rồi. Tuy rằng ông xã thường xuyên mất trí nhớ, tính tình còn không tốt ... aiiii ٩ ( ͡° ͜ʖ ͡° ) ॄ

‘ Dislike, đệ nhất sát thủ mà bị người ta đánh gần chết, không giống trong truyền thuyết chút nào. Nói sát thủ rất trâu bò, trâu bò đâu không thấy, chỉ thấy trước mắt một nòi lâu bò mà thôi. Hừ, đồ sát thủ ròm ’

Nàng chính là thường xuyên nhìn thấy, cái loại người này cái cho dù đã chìm sâu vào hôn mê, cũng vẫn để lại một tia cảnh giác. Một khi có người tới gần, lập tức có thể phản kích ngay.

Nhưng, người này ... Chắc, chắc, chắc.

Ngay cả thuốc, nàng cũng đã dứt uống cạn bình, cũng chưa thấy có động tĩnh gì. Tiểu thuyết quả nhiên đều là gạt người.

Bảo Bảo học bộ dáng của ký chủ nhà mình, muốn khinh khinh gương mặt xem thường hắn một cái. Nhưng ngạc nhiên, toàn thân của nó đầy lông tròn quay, thật đúng là nhìn không ra biểu cảm của nó.

Tầm Mịch đang chuẩn bị đứng dậy, thì đã bị người đang nằm kia gắt gao nắm lấy tay. Sau đó giật cái nón trên đầu của Tầm Mịch xuống.

Giật mình kinh ngạc, Tầm Mịch thiếu chút nữa cảm thấy mình gặp quỷ, tròn to đôi mắt hoa đào, nốt ruồi son càng hiện ra rõ ràng hơn, khiến nàng đẹp đến quỵên rũ mê người.

Cộng thêm ánh mắt trong sáng đầy thánh thiện, càng thêm quỵên rũ.

Đôi môi đỏ khê nhếch lên, cái lưỡi mềm mại như ẩn như hiện, dường như đang mời gọi người khác tới thưởng thức.

Một gương mặt có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, không có từ ngữ tốt đẹp nào có thể tả được vẻ đẹp của nàng.

Mái tóc đen bóng mượt mà xả dài xuống váy lụa màu trắng tinh, màu sắc vô cùng đối lập, tựa như vừa mới từ trong tranh bước ra.

Làm kinh diễm người nam nhân đang đứng trong bóng tối, cũng làm người nam nhân trước mắt này chìm vào trong sự quyến rũ chết người của nàng.

Tiêu Kính cảm thấy mình đã gặp được tiên nữ, chân chính tiên nữ.

Trái tim, thỉnh thoảng bùm bùm đập không có quy tắc, như muốn nhảy ra ngoài. Đôi mắt đều luyến tiếc chớp một cái, sợ vị tiên nữ trước mắt chỉ là ảo giác của hắn.

Trái tim tràn ngập hoảng hốt của Tầm Mịch, đã đập bình thường trở lại, chớp chớp đôi mắt, che dấu sự khó chịu.

“Công tử, ngươi có thể buông tay của tiểu nữ ra trước hay không?”

Giọng nói trong sáng như ngọc Lưu Ly, so với thượng đẳng Phi Thúy còn muốn mượt mà hơn. Nghe được chính là một loại hưởng thụ.

Tiêu Kính ngơ ngác cúi đầu nhìn tay của mình, màu nâu đồng hòa với màu trắng, sắc màu phân biệt rất rõ ràng, làn da của nàng hình như còn đỏ lên vì sự mạnh bạo của hắn.

Ngay lập tức hoảng loạn, nhanh chóng buông ra, vội vàng xin lỗi:

“Thực xin lỗi, tiểu thư, tại hạ không phải cố ý”

“Không sao, ta không trách công tử. Thương thế của ngươi đã không còn trở ngại, nếu đã tỉnh, thì tiểu nữ xin cáo từ trước”

Tầm Mịch nhột nhột tươi cười, vội lấy cái nón đang nằm trong tay của Tiêu Kính mang lên.

Đứng dậy, không chút do dự rời khỏi ngõ hẻm tối tăm.

Thứ mà hệ thống ban thưởng, tất nhiên là thuộc hàng loại nhất. Đệ nhất sát thủ không chết được, ta chờ ngươi đến trả ơn đây.

Muhahahahaha.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Cầu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 33: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 4)

Nàng không cần phải lo lắng hắn bị người khác phát hiện, ẩn nấp trong cái hẻm nhỏ tối đó thì ai rảnh hơi mà mò vào.

Nhưng, nàng lại không phát hiện, trong một chỗ khuất tối tăm, có một nam tử mặc y phục màu tím, mang vẻ mặt tràn ngập sát ý nhìn nam tử đang nằm dài trên mặt đất kia.

Ánh mắt tàn nhẫn tràn ngập khát máu.

Nếu không phải nể mặt mỹ nhân, thì hắn đã một kiếm chém rớt cánh tay kia, đồ vật dơ bẩn dám can đảm chạm vào mỹ nhân, không đáng tồn tại. Đương nhiên ngoại trừ hắn.

Nhưng mà ... tương lai còn dài. Từ từ tính sổ với nàng sau.

Phủi phủi bụi trên quần áo xuống, xoay người rời khỏi ngõ hẻm tăm tối kia.

Mỹ nhân, nàng thật không ngoan nha. Trêu hoa ghẹo nguyệt là không được đâu. Dung nhan xinh đẹp hơn hoa, quyến rũ yêu mị kia ... vẫn nên để một mình bốn vương ngắm nhìn mới tốt.

Đi theo phía sau chủ tử, Âm Nhất run lên cảm cấp, âm thầm cầu nguyện cho vị mỹ nhân tuyệt sắc kia. Làm cho Vương gia của bọn họ chú ý đến, cũng

không biết là tốt hay là không tốt nữa? Haizzzz.

Tầm Mịch đi một cách vô cùng quyết đoán, nhưng vừa ra tới ngõ nhỏ, thì trên đầu nàng chảy xuống ba vệt dài màu đen.

Đậu má.

Ai có lòng tốt xin đến dẫn đường dùm.

Bảo Bảo tận lực cuộn tròn người lại, muốn đem bản thân mình giấu đi. Sợ một khi không cẩn thận, sơ sẩy để ký chủ nhà mình bắt được, sẽ bị nàng nhổ sạch lông.

Hừ, đợt này, sau khi trở về, nó nhất định phải mau chóng thăng cấp, phải biến thành ‘ bách khoa toàn thư ’ mới được.

“Mỹ nhân, nàng có chuyện gì buồn phiền sao?”

Đang lúc Tầm Mịch điên người, thì có một giọng nói mát lạnh, mang theo âm sắc khàn khàn, từ phía sau truyền đến.

Giọng điệu đầy đoan chính, giống như những viên ngọc châu va chạm vào nhau, lại giống như dòng nước ấm áp của suối nước nóng. Mang theo một chút nhẹ nhàng lại lười biếng. Tùy ý giễu cợt nhân gian.

Tầm Mịch quay người lại, thông qua màn nón, nhìn thẳng vào người vừa hỏi mình kia. Trong ánh mắt hiện lên một chút thương thức cùng kinh diễm.

(Kinh diễm: giật mình vì sắc đẹp)

Người nam nhân này thật tuấn tú, cũng thật đẹp.

Một đôi mắt đào hoa sâu không thấy đáy. Giờ phút này, khóe miệng giờ lên một độ cung tuyệt đẹp. Cái mũi cao thẳng, phía dưới là một đôi môi đỏ tươi, căng mọng không thua nữ tử, tuấn mỹ đến chết người.

Quan trọng nhất chính là, người nam nhân này ... rất nguy hiểm. Tuy hơi thờ dầy nguy hiểm trên người của hắn đã thu lại một chút, nhưng nàng có thể nhận ra.

Y phục màu tím rất kén người mặc, nhưng khi mặc vào trên người hắn, thì lại vô cùng tuyệt đẹp.

Trên ngón tay là một chiếc nhẫn vũ khí đầy sắc bén, mặt trên được đính họa tiết hình xương cá, xung quanh được điêu khắc một bức tranh sơn thủy, đại khí hào hùng.

‘ Là chàng sao? ’

‘ Bảo Bảo, là chàng phải không? ’

Tầm Mịch ở trong lòng hỏi Bảo Bảo.

Bảo Bảo không tình nguyện trả lời:

‘ Đúng vậy. Hắn chính là nam nhân của ký chủ đại nhân ’

Trong lòng nó còn âm thầm thêm một câu: ‘ Dù trải qua bao thế giới thì cái tính lưu manh đó vẫn không thay đổi ’

“Mỹ nhân nhìn ta như vậy ... có phải là đã yêu ta rồi hay không?”

“Thật là tình cờ, vì ... ta vừa gặp mỹ nhân thì đã thương nàng rồi”

Tông Chính Mộc Phong phe phẩy quạt giấy, híp lại đôi mắt, từng bước một đi tới gần Tầm Mịch.

Khi vừa nhìn thấy nàng, hắn đã nhanh chóng đem bóng dáng của nàng ghi tạc trong lòng.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy đôi mắt kia, trong lòng hắn bỗng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Thật giống như ... Từ hàng trăm năm trước ... Nàng đã dùng đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia nhìn mình một cách dịu dàng, trìu mến. Cái ý nghĩ này ... khiến hắn điên cuồng.

Hắn phải có được nàng, để trong thế giới của nàng, cũng chỉ có một mình hắn tồn tại.

Tầm Mịch nhếch môi cười, hơi hơi hành lễ đối với người đang dần đi tới gần nàng:

“Nguyên lai là An Vương, thật là hạnh ngộ.”

(Nguyên lai là: thì ta là)

(Hạnh ngộ: vui mừng được gặp mặt)

Nam nhân mà nàng cảm thấy hứng thú, không ai khác ngoại trừ ông xã thân yêu của nàng. Quả nhiên là trời cao thiên vị nàng, vừa đến ngày đầu tiên là gặp được ông xã rồi.

Nhìn đi, nàng đang lạc đường thì ông trời đã lập tức phái ông xã đến giải cứu nàng.

Nhưng nàng cũng không ngu ngốc mà trực tiếp nhào vào lòng ông xã kêu ‘ cục cưng ’, đây là cô đại. Chỉ cần không cẩn thận, thì sẽ biến thành một nữ nhân không có đức hạnh.

Khi đó, thanh danh của nàng sẽ rất hôi thối, còn không thể lấy chồng được nữa nha.

Tông Chính Mộc Phong tới gần Tầm Mịch, giọng nói đầy lưu manh:

“Ồ, nói như vậy ... mỹ nhân quen biết bốn vương?”

“Không biết ... mỹ nhân có thể nói cho bốn vương biết tên của nàng hay không? Đợi lát nữa, bốn vương sẽ tới cửa cầu hôn”

Tầm Mịch há miệng ( 囧囧 ), trợn trắng mắt.

Thế giới này, ông xã thật là ... không trong sáng nha. Mẹ nó, ban ngày ban mặt lại trơ mặt ra đường đùa giỡn con gái nhà lành, thật là lưu manh nha  
\_(>▽<)\_

Về mặt của Âm Nhất cũng ( 囧囧 ), Vương gia nhà hắn sao lại giống như bị trúng tà vậy?

Phi phi phi, không phải, là giống như gặp được chân ái.

(Chân ái: tình yêu đích thực, true love)

Nhiều năm qua, có rất nhiều nam lẫn nữ muốn bò lên giường của Vương gia, nhưng chưa bao giờ thực hiện được. Dù Vương gia ra tay giải quyết vô cùng tàn nhẫn, nhưng bọn họ vẫn cứ bò lên.

Giờ đây, chỉ nhìn thoáng qua một người nữ tử, Vương gia đã gấp đến độ chờ không nổi, muốn ôm nữ nhi nhà người ta về phòng.

Hắn tin tưởng lời Vương gia nói ‘ vừa gặp đã thương’. Ha ha ha ha, thật tốt quá, Vương phủ sắp có nữ chủ nhân rồi.

Vậy, bọn họ có phải không cần thường xuyên đối mặt với tính cách âm dương quái khí của Vương gia nữa hay không?

Âm nhất nghĩ đến vô cùng hạnh phúc.

‘ Aaaaah, là Thái tử kia, Thái tử thật là rất anh tuấn nha ’

(Anh tuấn: khôi ngô tuấn tú)

‘ Thái tử thật cao to, nhị tiểu thư phủ Thừa Tướng thật là có phúc mà ’

‘ Rõ ràng đại tiểu thư so với nhị tiểu thư có tiếng không có miếng kia ưu tú hơn nhiều. Tại sao gả cho thái tử lại không phải là đại tiểu thư? ’

‘ Người nói đúng lắm. Ta nghe Nhị Cầu Tử, người đang làm hạ nhân trong phủ Thừa Tướng nói. Đại tiểu thư là một nữ tử rất xinh đẹp, đối xử với hạ nhân trong phủ vô cùng tốt ’

‘ Còn ta nghe nói, người mà thái tử thích chính là đại tiểu thư, mà đại tiểu thư cũng thích thái tử. Nhưng đại tiểu thư không phải là đích nữ, nên hai người không thể đến với nhau ’

‘ Ta cũng nghe nói, hình như là vị nhị tiểu thư kia không biết xấu hổ, đeo dính Thái tử không buông ’

‘ Haizzz, thật là ủy khuất thái tử, đại tiểu thư cũng thật đáng thương. ’

(Ủy khuất: oan ức, uất ức, không nguyện ý nhưng cũng phải làm)

...

Những lời mà họ bàn tán với nhau, mỗi một chữ đều rơi vào trong tai mấy người đang đứng trước ngõ nhỏ.

Dàn nhạc sáo và trống đi ngang qua đoạn đường nào, thì quần chúng đều đuổi theo xem náo nhiệt.



Tầm Mịch cười lạnh một tiếng:

“Thật ngu muội, thật đáng thương.”

(Ngu muội: mù quáng, dốt nát)

Thái tử tính là cái thứ gì, còn Văn Nhân Văn Phi là thứ gì?

Trong lòng khó chịu, giờ phút này, toàn bộ cảm xúc của Tầm Mịch đều biểu lộ ra ngoài.

Ở cổ đại, một tiểu thư nhà quan bị bắt gian trên giường, còn là đã gả cho người, thì có bao nhiêu đã kích trí mạng.

(Trí mạng: có thể chết người)

Nhớ tới cảnh mẫu thân bị hại chết, bị phủ Thừa Tướng xóa tên khỏi gia phả. Những lời nói độc ác từ mọi người ... cuối cùng, chỉ có thể treo cổ ở nơi hoang dã.

Không cam lòng, sự oán hận bắt đầu chậm rãi sinh sôi. Rất nhiều chuyện đan xen ở trong đầu. Nắm chặt hai tay, Tầm Mịch hoàn toàn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của nguyên chủ.

“Mỹ nhân, tức giận là không tốt, sẽ tổn thương đến thân thể. Có chuyện gì thì cứ nói với bản vương, bản vương nhất định sẽ giúp nàng”

Một đôi tay to, đầy ấm áp gỡ ra từng ngón tay một của nàng, vì móng tay sắp đâm vào lòng bàn tay, đau lòng thôi thôi. Trong ánh mắt lại hiện lên sự độc ác cùng tàn nhẫn.

Người mà hắn coi trọng, sao lại cho phép người khác khi dễ?

Tầm Mịch cảm thụ được sự ấm áp đến từ lồng ngực rộng rãi cường tráng. Tinh thần rất mệt mỏi, không có sức lực nói ra một câu:

“Vương gia có thể chứa chấp tiểu nữ tử một đêm không?”

Giờ phút này, nàng muốn ông xã thân yêu làm bạn bên cạnh mình.

Tông Chính Mộc Phong dùng một chút sức lực, ôm trọn Tầm Mịch vào trong lồng ngực, giọng nói dịu dàng:

“Mỹ nhân yêu cầu, bản vương đương nhiên sẽ phải đáp ứng ... Chỉ là, một khi đặt chân vào vương phủ của bản vương, thì chính là người của bản vương.”

“Cho dù, hiện tại mỹ nhân có muốn đổi ý, cũng không còn kịp nữa rồi nha.”

Nắm tay mỹ nhân, xoay người đi vào ngõ nhỏ bên kia đường, rồi xa đoàn nghi thức rước dâu thật dài của thái tử.

Tầm Mịch ngoan ngoãn bị ông xã nắm tay kéo đi, màn nón che đầy khoe môi đầy ý cười của nàng.

Ẩn núp trong chỗ tối, Âm Nhị đang chuẩn bị tới báo cáo tin tức vừa điều tra được. Nhìn chủ tử nhà mình đến há hốc miệng, vị vương gia đầy khôn khéo, đầy tàn nhẫn kia, lại đang đối xử vô cùng dịu dàng với một nữ tử.

Trong lòng xuất hiện một ý nghĩ không thể tưởng tượng được: ‘Vương phủ của bọn họ không phải là sắp có nữ chủ nhân rồi ư?’

Trở lại vương phủ, bầu trời đã là hoàng hôn. Tầm Mịch ngẩng đầu nhìn sao trời, trong ánh mắt sâu thẳm chợt lóe qua một suy nghĩ.

Hiện tại, đối tra nam tiện nữ kia hắn là đã bá đường. Nàng thật mong chờ đến ngày mai.

“Mỹ nhân đang suy nghĩ điều gì vậy? Có thể nói cho bản vương biết hay không?”

Tông Chính Mộc Phong cầm áo choàng hồ ly đi tới, nhẹ nhàng khoác lên người Tầm Mịch, thuận thế ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tầm Mịch cũng không làm ra vẻ, gỡ cái nón trên đầu xuống, gương mặt vô cùng xinh đẹp hiện ra trước mắt hắn.

Ngắm nghía hồ ly trà trong tay, nhàn nhã nói:

“Vương gia hắn là đã biết thân phận của tiểu nữ rồi ư ... Vậy, vương gia có điều gì muốn nói với tiểu nữ không?”

Tông Chính Mộc Phong lại châm tiếp một ly trà nóng cho Tầm Mịch.

“Mỹ nhân là ai, đối với ta mà nói, không có gì quan hệ. Nếu ta đã coi trọng, thì cho dù nàng đã có phu quân ... Ta cũng sẽ đoạt về”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 34: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ nhân giả nghĩa (phần 5)

“Nhưng mà ... sự thật lại vô cùng tốt. Đó là ... mỹ nhân của ta vẫn chưa gả cho người”

Sau khi vừa nghe được tin tức mà Âm Nhị mang về, hắc thật là có chút kinh ngạc.

Vốn, hắc đã không có một chút hảo cảm nào đối với thừa tướng, một kẻ sùng thiếp chèn ép thế, hắc nhìn còn chướng mắt.

Nếu không phải lão già hoàng đế kia là ca ca của hắc, thì hắc sớm giết chết thứ người bất nghĩa đó.

Tuy hắc không quan tâm tới cái vị trí kia, nhưng nếu chạm tới nghịch lân của hắc thì ... đừng trách hắc không niệm tình máu mủ.

(Nghịch lân: nói về những điều nằm trong danh sách kiêng kỵ, như người thân, người yêu)

(Tình máu mủ: nói về mối quan hệ gia đình ruột thịt)

“Lời nói của vương gia thật đúng là rất hợp khẩu vị của thiếp nha”

Tầm Mịch cười nhạt hai tiếng, mi mắt cong cong, xinh đẹp đáng yêu.

“Muốn nghe chuyện xưa của thiếp không?”

Nhắm nháp ly trà, rõ ràng là đắng nhưng nàng lại nếm ra hương vị ngọt ngào.

Tông Chính Mộc Phong chống tay ở trên bàn, khí chất lười nhác thông thả:

“Cầu mà không được”

Tầm Mịch liếc xéo nam nhân kia một cái, chậm rãi mở miệng nói:

“Ta là Văn Nhân Tầm Mịch, nhị tiểu thư của phủ Thừa tướng, cũng chính là đích nữ xấu xí không lên mặt bàn, người bị những người đó nói ‘ có tiếng không có miếng ’ ”

(Không lên mặt bàn: chỉ những người có suy nghĩ thấp kém, không biết cách ứng xử, giao tiếp với người ngoài)

“Không nhớ rõ là bắt đầu từ khi nào, mọi chuyện đã biến thành như vậy”

“Phụ thân không yêu thương, cưng chiều thiếp, cũng không chú ý đến đệ đệ. Thậm chí còn muốn mẫu thân giao ra quyền quản lý hậu viện của phủ thừa tướng”

“Thiếp chưa bao giờ rời khỏi phủ thừa tướng”

“Nếu không phải những nha hoàn cùng hạ nhân thường xuyên đem chuyện bên ngoài vào phủ xâu xé, thiếp còn không biết ... thanh danh của thiếp đã trở nên hôi thối đến như vậy”

Ánh mắt Tầm Mịch nhìn ra xa, tựa hồ như đang nhớ lại điều gì đó.

“Năm ngoái, lần đầu tiên phụ thân đặt chân tới viện của thiếp. Thiếp còn cho rằng, phụ thân rốt cuộc cũng nhớ tới thiếp ... Lại không biết ... phụ thân là tới nói cho thiếp biết về hôn sự của thiếp cùng thái tử”

“Thiếp biết, đây là trách nhiệm mà thân là tiểu thư của phủ thừa tướng cần phải gánh vác”

“Thiếp đồng ý, nhưng điều làm thiếp không nghĩ tới ... Chính là, toàn bộ đều là một âm mưu thâm độc ... muốn nhục nhã hủy diệt thiếp”

“Bắt đầu từ ngày đó, bên ngoài nhanh chóng lan tràn tin thiếp hoành đao đoạt ái, mang tiếng là người cướp người yêu của đại tỷ”

“Còn nói ... thiếp ghen ghét tài hoa cùng sắc đẹp của đại tỷ, ha”

Cười lạnh hai tiếng, dấu đi sự khinh thường trên mặt.

“Thiếp thật không thể hiểu nổi? Nếu bọn họ đã yêu nhau, vậy tại sao thái tử còn muốn tới cửa cầu hôn với thiếp?”

“Sau đó ... thiếp biết được một điều. Thứ gọi là quyền lợi thật là mê người, thiếp là đích nữ phủ thừa tướng, thân phận đương nhiên là tôn quý”

“Hiện tại, cho dù thanh danh của thiếp đã hư thối, nhưng cũng cao quý hơn so với một người do thiếp thất sinh”

“Mà hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý cho phép thái tử cưới một người không xứng với thân phận cùng địa vị của hắn. Cho nên ... mới xuất hiện một con quý xui xẻo là thiếp”

“Thiếp cũng rất bội phục đại tỷ cùng thái tử. Hai người công nhiên chàng chàng thiếp thiếp, ôm ấp nhau bên trong phủ thừa tướng phủ”

“Ha ha, cũng không biết, mất những người đó đều bị mù hay là đầu óc có vấn đề. Vậy mà còn cảm thấy hai, người bọn họ hành động như vậy là bình thường”

“Tam cương ngũ thường đâu, đức đâu, trinh đâu? Thật là buồn cười, bọn họ còn ngược lại tới chỉ trích ta.”

(Tam cương: vua, cha con, chồng vợ.

Ngũ thường: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Đức: đạo đức.

Trinh: trinh tiết, tiết hạnh)

“Mấy năm nay, nghe quá nhiều điều thị phi nên thiếp cũng chết lặng. Nhưng thiếp trăm triệu lần không nghĩ tới ... Bọn họ lại ... trước tiên, âm mưu tống thiếp ra khỏi phủ, sau đó lại muốn bức tử mẫu thân thiếp”

“Không còn biện pháp nào nữa, thiếp chỉ có thể tự cứu lấy mình. Đại tỷ vẫn luôn muốn gả cho thái tử, cũng muốn đoạt lấy Phượng Hoàng Châu của thiếp”

“Thiếp ... đành thành toàn cho bọn họ”

Rũ xuống lông mi, che dấu bên trong đau xót cùng mất mát.

Bảo Bảo vừa thông báo cho nàng, nói: ‘ Tiêu Kính đang ẩn ẩn trên nóc nhà’ ông xã thân yêu của nàng hình như cũng phát hiện.

Một cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là phải lợi dụng một chút.

Phải giành lấy sự đồng tình của ông xã nhà mình cũng thuận tiện để Tiêu Kính nghe được chuyện xưa của nàng.

Tông Chính Mộc Phong đau lòng, đem nàng ôm vào trong lòng ngực. Ánh mắt tối tăm, trên gương mặt là nụ cười rợn người.

Ẩn nấp trong chỗ tối, Âm Nhất cùng Âm Nhị đắng lòng, cảm thấy thật là sống lâu mới thấy.

Vị đại tiểu thư này của phủ thừa tướng thật đúng là rất biết cách hãm hại người khác.

Đầu tiên là làm hỏng thanh danh của đích nữ. Sau đó đem người tống đi, lại giết chết mẫu thân của người ta. Như vậy, mẫu thân của nàng ta có thể trở thành chính thất, nàng ta cũng sẽ trở thành đích nữ.

Chắc chắn chắc.

Quả nhiên, nữ nhân đều là rắn rết, nhất định phải tránh xa một chút.

“Mỹ nhân, không thương tâm, bổn vương giúp nàng báo thù”

Vỗ nhẹ lưng Tầm Mịch, dỗ dành nàng.

Muốn khi dễ người của hắn, phải trả giá gấp trăm lần ngàn lần.

Tầm Mịch ngửa đầu, trong ánh mắt còn chứa nước mắt:

“Vương gia tin tưởng thiếp? Không sợ thiếp có ý bịa đặt lừa gạt chàng sao?”

“Không sợ”

“Bởi vì, đôi mắt của mỹ nhân là vật xinh đẹp nhất trên thế giới này. Nó có thể quyến rũ toàn bộ người trong thiên hạ”

Vuốt ve sợi tóc mượt mà như tơ lụa kia, trong lòng thờ dài thỏa mãn.

Ngồi xõm ở trên nóc nhà, Tiêu Kính cũng yên lặng gật đầu đồng ý.

Đôi mắt kia rất trong trẻo, chỉ nhìn qua một lần, cả đời này hẳn cũng sẽ không quên.

Vốn, hẳn chỉ muốn nói lời cảm ơn cùng ân nhân. Kết quả, hẳn chưa kịp đi ra ngõ nhỏ, thì đã nhìn thấy ân nhân bị một người nam nhân ôm đi mất. Lặng lẽ đi theo sau, không nghĩ tới sẽ nghe được một chuyện kinh động như thế.

Nếu hẳn chưa từng biết nàng, có khả năng, hẳn cũng sẽ không tin tưởng những gì nàng vừa nói. Đại tiểu thư phủ thừa tướng tài hoa hơn người, vô cùng xinh đẹp.

Còn tấm lòng thì rất tốt bụng, toàn bộ kinh thành đều biết điều này.

Đương nhiên hẳn cũng sẽ thiên vị về phía đại tiểu thư. Nhưng hiện tại, hẳn lại cảm thấy cái vị đại tiểu thư kia tâm kế thật sâu.

Sắc đẹp của ân nhân sợ là hai đại tiểu thư đều so ra kém nàng, chứ đừng nói tới khí chất như tiên nhân của nàng, trong sáng không nhiễm qua bụi trần.

Trải qua ngàn năm mới có được một người như nàng. Không người nào có so sánh được, cần gì phải đi ghen ghét một người không bằng mình.

Ai nói thật ai nói dối, vừa nhìn là biết.

Nữ nhân kia dám xúc phạm ân nhân, hẳn nhất định phải vì ân nhân làm chút chuyện mới được.

Hiện tại, ân nhân ở cùng với vương gia là điều tốt nhất.

Tiêu Dao Vương của An Quốc là ai? Hẳn thân là lâu chủ Đệ Nhất Lâu, còn không biết rõ ràng sao?

Cho dù hẳn muốn ngôi vị hoàng đế, thì cũng chỉ cần một cái búng tay. Thái tử là cái thá gì?

Cũng chỉ có hẳn mới có đủ thế lực bảo vệ ân nhân an toàn.

Chăm chú nhìn vào bóng dáng khiến trái tim mình đập không ngừng kia, xoay người, biến mất trong màn đêm u tối.

Đối với lời mà nam nhân vừa nói, Tầm Mịch chỉ là cười khê, rút người vào trong lòng ngực của hẳn.

“Vương gia ... Thiếp có thể tin tưởng chàng sao?”

Đáp án là có thể, nàng biết, chỉ là nàng muốn hỏi thôi.

Ôm chặt nàng, giọng nói đầy khí phách, nghiêm nghị nói:

“Có thể. Trên thế giới này, người mà nàng có thể tin tưởng, chỉ có mình ta”

Cúi đầu tới gần lỗ tai trắng nõn kia, nhẹ nhàng cọ xát:

“Mỹ nhân, ta nói, vào vương phủ của ta, chính là người của ta”

Há miệng ngậm lấy một bên tai, nhẹ nhàng liếm liếm, cho đến khi mỹ vị bị hẳn làm đỏ thắm lên, mới bằng lòng buông miệng.

(Mỹ vị: thức ăn có hương vị ngon)

“Mỹ nhân, ngày mai bản vương hộ tống nàng trở về, thuận tiện gặp nhạc mẫu”

Còn cái thứ gọi là nhạc phụ kia?

Hừ, lão già đó không có tư cách nhận lấy hai chữ kia.

Dám đối xử với mỹ nhân của mình như thế, hẳn còn muốn tính toán sổ sách với ông ta. Nên giết hay tra tấn đây?

Tầm Mịch vuốt tay vỗ vỗ ngực hẳn, từ trong lòng ngực hẳn ngồi dậy.

“Vương gia có thể diễn một tuồng kịch với thiếp được không?”

Mọi việc đều đã sắp xếp hoàn hảo, làm sao có thể lãng phí một cơ hội tốt như vậy?

Hắn nắm lấy tay nhỏ của nàng, kéo tới bên môi, hôn một cái:

“Mỹ nhân nói cái gì thì chính là cái đó”

“Trời cũng chiều rồi, mỹ nhân, chúng ta dùng bữa đi”

Bể Tầm Mịch lên, đi nhanh tới phòng khách. Không quan tâm đến ánh mắt của bọn hạ nhân trong phủ.

Một đường bế nàng đến phòng khách, khiến rất nhiều nha hoàn, thị vệ cùng hạ nhân trong vương phủ kinh sợ đến rớt hàm.

Phải nói, trước đó, bọn họ nhìn thấy vương gia nhà mình ôm một nữ tử đội nón trở về, thì đã đủ kinh ngạc.

Buổi tối, lại lần nữa nhìn thấy một màn này, mọi người vẫn có chút thích ứng với hành động xấu của vương gia.

Nhưng, khi bọn họ nhìn thấy dung nhan của người nằm trong lòng ngực kia, Xung quanh lập tức tràn đầy tiếng hít khí:

‘Trời ơi, là một mỹ nhân, đó là tiên nữ sao?’

Sau khi Tầm Mịch đã thương lượng xong kịch bản ngày mai với cùng ông xã nhà mình, thì nhanh chân trở về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức. Chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 35: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 6)

Thật ra, Tông Chính Mộc Phong muốn ôm Tầm Mịch vào trong phòng ngủ của hắn. Nhưng Tầm Mịch lấy có quá mệt mỏi, cần phải dưỡng sức, cự tuyệt ý tốt của hắn.

Đối với sự hiểu biết của nàng về ông xã nhà mình, một khi đặt chân vào trong phòng, thì chỉ có nước bay thẳng lên giường. Nàng không muốn sáng ngày mai thức dậy không nổi.

Cho nên, đành phải ủy khuất ông xã nhà mình một chút.

Khóe môi mỉm cười ngọt ngào, chui rút vào trong chăn, thoải mái nằm ngủ.

Nằm cách một bức tường, tâm trạng của Tông Chính Mộc Phong không hề tốt như vậy. Trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng của mỹ nhân.

Thật vất vả mới nhắm mắt ngủ một chút, vậy mà còn gặp mộng xuân. Hình ảnh trong mơ thật đúng là đầy ướt át, khăn cầu người khác phạm tội.

Cơ thể trắng nõn của mỹ nhân bị hắn chà đạp không thương tiếc, trên cơ thể mềm mại tràn đầy vết màu đỏ cùng dấu bầm tím.

Tiếng kêu rên đầy quyến rũ, cặp chân thon dài ôm trọn vòng eo của hắn. Đôi tay nhỏ nhắn ôm chặt tấm lưng rộng rãi cứng rắn của hắn, làm hắn nhịn không được lại ... cứng nữa rồi.

Nhìn tiểu Mộc Phong hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang như ngọn núi, Tông Chính Mộc Phong cắn răng chấp nhận đi ra ngoài tắm nước lạnh.

Trong lòng lặng yên niệm một câu: ‘Sau khi giúp mỹ nhân báo thù xong, mỹ nhân nhất định sẽ lấy thân báo đáp’

Đến lúc đó, hắn nhất định phải làm mỹ nhân ba ngày không bước xuống giường được, phải ăn cho thật no, đền bù nỗi khổ thân xác cùng tinh thần của hắn trong mấy ngày nay.

Chỉ là, tình hình bây giờ ... aiiii .... Một thao nước lạnh tưới xuống ... thật là lạnh thấu tim.

Phủ thái tử.

Nữ chủ bị Tiểu Hương âm thầm hạ xuân được. Hiện tại đang bận vật lộn, lăn giường cùng với phu quân của nàng ta trong đêm tân hôn.

Tiếng động lớn đến mức, làm khuôn mặt của nha hoàn cùng thị vệ gác đêm đều đỏ bừng.

Tiểu Hương gục đầu xuống, che dấu gương mặt tràn đầy sung sướng khi người gặp họa của nàng.

Hai tiện nhân không biết xấu hổ, dám tính kế tiểu thư nhà nàng, để xem, sáng ngày mai, hai tiện nhân đó còn dám ngông nghênh trước mặt tiểu thư

nhà nàng nữa hay không?

Cũng may, tiểu thư đã sớm biết được. Nếu không thì...

Ngẩng đầu nhìn trời đêm, âm thầm nói: Chờ đến buổi sáng thì tốt rồi.

Ngày mới sang, mới sáng sớm, phủ thái tử đã chìm trong một tiếng la hét kinh hoàng đầy chói tai.

(Kinh hoàng: kinh ngạc + hoảng sợ)

“Tại sao lại như vậy, tiểu thư nhà ta đâu, tiểu thư nhà ta đâu?”

“Đại tiểu thư, tại sao ngài lại ở nơi này, tiểu thư đâu, tiểu thư đâu?”

Tiểu Hương cùng hai nha hoàn, ba mama do quân gia phủ thái tử phái đến hầu hạ thái tử phi, đi vào tân phòng hầu hạ chủ tử rửa mặt chải đầu.

Nhưng khi nhìn đến gương mặt của thái tử phi, thao nước trong tay của Tiểu Hương rơi ầm xuống đất, làm mọi người kinh sợ. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều từ trong miệng Tiểu Hương nghe ra mấy câu không thích hợp.

Không lẽ, đây là vị đại tiểu thư không biết xấu hổ của phủ thừa tướng? Chắc chắn chắc, thật đúng là không thấy không biết.

Ánh sáng của nữ chủ chỉ có tác dụng với nam nhân, nhưng ở trong mắt của nữ nhân thì có thể nói là vô cùng chán ghét cùng khinh thường.

Một đại tiểu thư con quan gia, vậy mà lại không biết xấu hổ, xuất đầu lộ diện trên đường phố, còn khắp nơi quyến rũ nam nhân.

(Xuất đầu lộ diện: xuất hiện công khai)

Khiến các nàng cảm thấy mất mặt thay nàng ta.

Văn Nhân Văn Phi vẫn còn buồn ngủ, cũng bị giọng hét của Tiểu Hương rống tỉnh.

Lập tức tức giận mắng:

“Làm càn, mới sáng sớm gào cái gì mà gào, biến”

Nha hoàn cùng mama của phủ thái tử nhìn thấy tính tình chanh chua của đại tiểu thư phủ thừa tướng, trong ánh mắt đều tràn ngập là ghê tởm cùng khinh khi.

Thiện lương, tính tình tốt đẹp, hiền lương thực đức?

Thứ nữ nhân chanh chua này cũng đáng được mọi người trầm trồ khen ngợi, ha ha ...

Tiểu Hương thấy đã đạt được mục đích, cũng không dây dưa tiếp, đẩy mấy nha hoàn ra, giống như ăn phải thuốc kích thích, chạy xông ra ngoài.

Còn không quên hỏi Văn Nhân Văn Phi một lần:

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài ở đâu?”

“Đúng rồi, tìm phu nhân, tìm tướng gia, ta muốn đi tìm tướng gia”

Văn Nhân Văn Phi trở mắt nhìn Tiểu Hương chạy đi, đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đợi đến khi nàng ta phát hiện ra có người đang đứng trước mép giường của mình, sắc mặt nhăn nhó khó coi. Lúc đó mới phát hiện, đây không phải là phòng ngủ của nàng ta.

Tiểu Hương là nha hoàn của con tiện nhân kia mà, tại sao nó lại ở đây. Khoan đã, nha đầu chết tiệt kia vừa mới nói cái gì? Còn đây là nơi nào?

Con tiện nhân Văn Nhân Tầm Mịch kia mất tích? Ha ha ha, đây đúng là chuyện làm nàng hạnh phúc nhất từ khi đến thế giới này.

Tông Chính Hạo Thiên ngồi trong phòng khách đợi hơn nửa ngày cũng không nhìn thấy thái tử phi ra hành lễ, nổi giận đùng đùng tìm lại đây.

Nhìn thấy thái tử phi còn ngồi ở trên giường, bên cạnh còn có mấy nha hoàn, mama.

“Làm gì, còn không mau hầu hạ thái tử phi rửa mặt, trể giờ vào cung hành lễ, các người gánh nỗi tội này sao?”

Trong lòng không quên mắng chửi Văn Nhân Tầm Mịch. Nếu không phải nàng ta là đích nữ, hẳn còn lâu mới cưới.

Nhưng, khi nhớ lại thời khắc mờ mắt ra vào sáng hôm nay, cả người đều khó chịu, không hiểu tại sao mình lại ngủ lại đây. Chỉ là ... tư vị tối hôm qua, thật là mất hồn.

Văn Nhân Văn Phi nghe được giọng nói quen thuộc, kinh ngạc quay đầu:

“Thái tử ca ca?”

Sao lại thế này, tại sao thái tử ca ca lại xuất hiện ở chỗ này. Từ từ, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

“Phi nhi?”

Tông Chính Hạo Thiên cũng kinh ngạc, phản ứng ngay lập tức.

Ngày hôm qua, người cùng hắc bá đường chính là người mà hắc yêu? Nhưng ... không thể nào, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Hai người đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là, không đợi bọn họ hỏi chuyện, thì bên kia, đã có người tới truyền lời, nói là hoàng thượng cho gọi vào cung.

Phải nói, Tầm Mịch cũng là một người tàn nhẫn. Lần này, nàng đem toàn bộ những uất ức cùng ghen ghét từ thế giới trước phát tiết ra hết.

Vừa qua khỏi thời gian lên triều, Tầm Mịch đã bị Bảo Bảo bay tới bay lui quấy rầy. Sau đó, cùng với An Vương đi đến phủ thừa tướng.

Sáng sớm, An Vương không lên triều, ngược lại đi thẳng tới phủ thừa tướng, còn mang theo một nữ tử.

Mọi người nhìn thấy đều rất hiếu kỳ, để lại gã sai vặt đi theo tìm hiểu tin tức, còn mình thì lên triều.

Tầm Mịch đứng ở trước cửa lớn phủ thừa tướng, thị vệ gác cửa nhìn thấy An Vương, lập tức đi bẩm báo cho thừa tướng.

Rất nhanh, thừa tướng mặc quan phục, mang theo gia quyến ra chào hỏi. Tầm Mịch tìm được hình bóng của mẫu thân mình trong đám nữ nhân kia, nhẹ nhàng thờ ra một hồi.

Chỉ là, không đợi nàng mở miệng nói, thì đã nhìn thấy bóng của Tiểu Hương chạy tới trước mặt thừa tướng, quỳ mạnh xuống đất. Cũng mặc kệ xung quanh có hay không có người, nhanh chóng đem mọi chuyện nói ra hết.

“Tướng gia, cầu xin ngài. Ngài nhất định phải làm chủ cho tiểu thư nhà nô tỳ”

“Ngày hôm qua, là ngày thành thân của tiểu thư cùng thái tử điện hạ, nhưng, người cùng thái tử điện hạ bá đường lại không phải là tiểu thư, à là đại tiểu thư”

“Ngày hôm qua, con rõ ràng là tận mắt nhìn thấy tiểu thư ngồi lên kiệu hoa.”

“Mấy bà mối kia cũng có thể làm chứng, nhưng ... vào buổi sáng hôm nay, người nằm trên giường của thái tử lại là đại tiểu thư”

“Tiểu thư nhà con lại không biết tung tích nơi đâu. Tướng gia cầu ngài, ngài nhất định phải tìm được tiểu thư”

Tiểu Hương than thở khóc lóc thảm thiết.

Thượng Quan Yên vừa nghe, lập tức la lên một tiếng đầy sợ hãi, ngất xỉu.

Tiểu Hương cùng bọn nha hoàn thấy vậy, nhanh tay đỡ lấy nàng, mới không để phu nhân ngã trên mặt đất.

Xung quanh cũng nổi lên những giọng nói bàn tán tranh luận, thừa tướng trực tiếp đen mặt.

Trong lòng lại phần nộ, lại oán hận. Đại nữ nhi sao lại ngu như vậy.

Không phải nói, chờ đến khi thái tử lên làm hoàng thượng nữ nhi mới gả cho thái tử hay sao? Sao dám cả gan ra tay vào lúc này.

Đặc biệt là làm còn không biết hủy diệt chứng cứ, điều nhất định sẽ lớn chuyện.

Đáng chết, hắc hiện tại phải nghĩ cách phải làm sao để giải thích chuyện này với hoàng thượng. Rõ ràng là cưới đích nữ, lại biến thành thứ nữ.

Tầm Mịch thấy suất diễn của mình đã đến, mới ung dung đi lên một bước, gỡ xuống mũ sa trên đầu.

Dung nhan so với mặt trời còn muốn chói lóa mắt, kinh diễm toàn bộ mọi người.

Cho dù là người trong phủ thừa tướng, cũng là mỗi một lần thấy là một lần cảm thán.

Hành lễ với thừa tướng:

“Phụ thân, mẫu thân, đệ đệ, các vị di nương khỏe”

Thượng Quan Yên chỉ là đang giả xuỉ, cho nên nhi tử chỉ ần ần huyết nhân trung thì đã từ từ tỉnh dậy.

(Nhi tử: con trai)

Nhìn thấy nữ nhi của mình, lập tức nhào lên, trong lòng lo lắng, trên dưới kiểm tra một lần, mới yên tâm.

“Nữ nhi của ta sao khổ đến như vậy? Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này?”

“Con nói cho mẫu thân, cho dù mẫu thân liều mạng già cũng nhất định trả lại một công đạo”

(Công đạo: công lý + đạo lý)

Hiện tại, nhân lúc có mặt của Vương gia tại đây, còn có nhiều người chứng kiến như vậy, thừa tướng lại là một người trọng thanh danh.

Hắn cũng sẽ không thể không nể mặt phu nhân của mình mà thiên vị, cũng sẽ không làm thanh danh của mình có tì vết.

Gương mặt của Tầm Mịch tràn ngập bi thương, những giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 7)

Ôm mẫu thân, nhẹ nhàng khóc lên, đây là nàng thay thế nguyên chủ khóc.

Mẫu thân vẫn còn sống, nàng cũng không có bước lên con đường đi đến địa ngục kia. Sao lại không cho nàng khóc? Nàng là vui mừng mà khóc, nàng đem toàn bộ những uất ức của kiếp trước đều phát tiết ra ngoài.

“Ngoan, Mịch nhi ngoan, nói cho mẫu thân. Mẫu thân vì con làm chủ”

“Cho dù mẫu thân không còn địa vị, nhưng con vẫn còn có một ông ngoại làm quốc công”

Đều nói, làm mẫu thân thì sẽ trở nên mạnh mẽ, tất cả đều vì hài tử của mình. Cho dù là người không tranh không đoạt như nàng. Giờ phút này cũng lộ ra gương mặt sắc bén đầy sát khí.

(Hải tử: con cái)

Những lời này của Thượng Quan Yên là nói cho thừa tướng nghe.

Cho dù địa vị của hắn có cao cách mấy thì cũng không cần quên. Nàng, Thượng Quan Yên là người của phủ Quốc Công, nữ nhi của nàng cũng là tiểu tiểu thư của phủ Quốc công.

Văn Nhân Tường Chính lặng người, biểu tình đều hiện ra trên mặt. Hiển nhiên, là bị những lời nói của phu nhân làm kinh sợ.

(Hiển nhiên: quá rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa)

Đồng thời cũng phản ứng lại.

(Đồng thời: cùng lúc, cùng thời gian)

Đúng vậy, thân phận của Thượng Quan Yên cũng không phải tiểu thư nhà quan bình thường.

Hắn muốn động nàng, còn phải nghĩ kỹ lại.

Tầm Mịch khóc đủ rồi, mới từ trong lòng ngực mẫu thân nhú đầu ra. Đúng lúc này, Tông Chính Mộc Phong đưa khăn tay qua.

“Cảm ơn”



Nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn, tiếp nhận khăn tay, đem nước mắt trên mặt lau khô.

Mỗi một nơi trên gương mặt bị nước mắt chạm vào, nơi đó sáng bóng đầy mộng nước lấp lánh, đôi mắt đỏ đỏ, mang theo quyền rũ đầy phong tình.

(Phong tình: lắng lơ, tình tứ)

Nhất cử nhất động, giống như là nhánh lan cao quý trên thân cây tùng bách thanh nhã, xinh đẹp nhã quý.

(Thanh nhã: vẻ đẹp lịch sự, khiêm tốn)

(Nhã quý: thanh nhã + quý phái)

Những người đứng xem kịch vui kia, dường như lúc này mới bừng tỉnh.

Ồ! Thì ra đây chính là nhị tiểu thư của phủ thừa tướng.

Là ai nói nàng xấu xí không mặt mũi nhìn người?

Nếu nói dung sắc này là xấu, thì trên đời này thật sự không có ai xứng đáng với hai chữ mỹ nhân.

(Dung sắc: dung nhan + sắc đẹp)

Vị đại tiểu thư kia của phủ thừa tướng được mọi người công nhận là đệ nhất mỹ nhân sợ là còn không bằng một phần ba nhan sắc của nhị tiểu thư.

(Nhan sắc: vẻ đẹp của người phụ nữ, người phụ nữ đẹp)

“Mẫu thân, phụ thân. Lần này nữ nhi có thể trở về, đều phải cảm ơn An Vương đây”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Thừa tướng nhanh chóng đặt câu hỏi.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy nhị nữ nhi của mình cũng không phải là một người đơn giản. Ít nhất, so sánh với đại nữ nhi, còn muốn thông minh hơn nhiều.

Trước kia, sao lại không có phát hiện ra nhị nữ nhi thông minh xinh đẹp hơn đại nữ nhi kia chứ?

Nếu bồi dưỡng nhị nữ nhi, thì kế hoạch sẽ càng thuận lợi hơn. Nhưng mà, hiện tại cũng không trễ, chờ đem việc này giải quyết ổn thỏa, thì sẽ tìm nhị nữ nhi nói chuyện.

Trong ánh mắt của Tông Chính Mộc Phong nổi lên chút sát khí.

Lão già này cũng không nhìn xem bản thân mình là cái thứ gì, dám ngang nhiên tính kế đến trên đầu mỹ nhân nhà hắn, thiếu giáo huấn.

(Giáo huấn: dạy bảo điều hay lẽ phải)

Tầm Mịch giả bộ không nhìn thấy được sự cấp bách của thừa tướng, ung dung chậm rãi đem mẫu thân đỡ sang một bên.

(Cấp bách: căng thẳng, gay go, cần phải giải quyết ngay)

Kêu đệ đệ tới chăm sóc mẫu thân, lại nâng Tiểu Hương từ trên mặt đất đứng dậy, an ủi vỗ vỗ lưng nàng.

“Ngày hôm qua, con tính đem Phượng Hoàng Châu mà đại tỷ vẫn luôn muốn ... đem tặng cho nàng, sai Tiểu Hương đi mời đại tỷ đến”

“Nhưng còn chưa nói một câu, con đã mất đi ý thức. Chờ cho đến khi tỉnh lại, thì đã là nửa đêm ... May mắn gặp được An Vương, An Vương thấy con đáng thương, mới đem con mang về Vương phủ”

“Chuẩn bị sáng sớm trở về thỉnh tội, nhưng lại nghe nói ... ngày hôm qua ... Thái tử đã cùng thái tử phi ... thành thân ... còn động phòng ...”

“Phụ thân, cái gì con cũng đều có thể cho đại tỷ, cho dù là thái tử điện hạ. Con biết, đại tỷ yêu thích thái tử điện hạ. Mỗi lần thái tử tới phủ, đại tỷ đều sẽ ... cùng ... với thái tử ... như hình với bóng”

Không dấu vết bôi đen đối phương, nàng cũng làm được. Nàng làm không tệ phải không?

“Chỉ là ... con lại không nghĩ tới. Đại tỷ sẽ nhẫn tâm như vậy ... Con cũng không nghĩ muốn tính toán chuyện gì với đại tỷ”

“Thành toàn một đôi tình nhân còn hơn ăn chay niệm Phật mười năm”

“Nhưng, con không thể chịu đựng được ... khi tỷ ấy lại muốn giết chết con, sau đó quay đầu muốn hại mẫu thân của con”

“Phụ thân, con biết, con nói như vậy, người sẽ không tin ... An Vương, phiền ngài ...”

Tầm Mịch nhìn nam nhân nhà mình gật gật đầu. Sau đó, lui bước trở lại bên cạnh mẫu thân cùng đệ đệ của mình.

Tâm tình vui vẻ, thương thức sắc mặt đầy thú vị của đám di nương kia, đặc biệt là mẫu thân của nữ chủ.

Quả nhiên, là một người không lên được mặt bàn, ánh mắt né tránh co rúm.

Sau khi Tông Chính Mộc Phong nghe mỹ nhân kể về âm mưu ghê tởm kia, thì tối hôm qua đã phái Âm Nhất điều tra ngọn nguồn mọi chuyện.

Thuận tiện cũng đem Tiểu Hồng, tâm phúc nha hoàn của nhị phu nhân, trở lại mạng về. Sau một hồi đe dọa, cái gì cũng đều khai.

Âm Nhất đem người xách ra, vứt đến trên mặt đất, lại nhanh chóng biến mất.

“Bốn vương rất thương thức ngạo khí cùng tấm lòng rộng rãi của nhị tiểu thư. Cho nên, lần này bốn vương sẽ nhúng tay quản chuyện này”

“Vị này là ai, chắc các ngươi cũng rất quen thuộc, ta cũng không nói nhiều nữa. Tất cả mọi người đều là người thông minh”

Đi lên, đá đá lên người đang nằm giả chết trên mặt đất.

“Đem mọi chuyện mà ngươi biết, đều nói ra hết cho ta. ta tạm tha ngươi một mạng ... Còn nếu không thành thật ...”

Câu nói kế tiếp chưa nói, đã đủ làm Tiểu Hồng sợ tới mức tè ra quần.

Lập tức gằn cổ kêu gào:

“Nhị phu nhân cứu con, cứu con. Những việc này đều là người cùng đại tiểu thư kêu con đi làm”

“Là đại tiểu thư âm mưu huỷ hoại thanh danh của nhị tiểu thư. Nàng ghen ghét nhị tiểu thư ưu tú hơn so với nàng, xinh đẹp hơn so với nàng”

“Cũng là đại tiểu thư khuyến khích nhị phu nhân độc chết đại phu nhân. Muốn tướng gia đem nhị phu nhân nâng lên làm chính thê, như vậy đại tiểu thư sẽ trở thành đích nữ”

“Nàng có thể giả cho thái tử điện hạ, những chuyện này đều là do đại tiểu thư làm. Không có quan hệ với con”

“Cầu xin ngài, buông tha cho con”

Tiểu Hồng đã bị những dụng cụ tra tấn tối hôm qua dọa cho sợ hãi, nói năng lộn xộn, đem những điều mà mình biết đều nói ra hết.

Nhị phu nhân đã bị dọa đến xanh mặt, nhanh chóng lao tới, lôi kéo Tiểu Hồng vừa đánh, vừa chửi, mắng ầm lên.

“Ngươi, cái thứ tiện tỳ, dám ngang nhiên hãm hại chủ tử của mình”

Tư thế kia giống như rất muốn giết Tiểu Hồng. Tiểu Hồng cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh. Đẩy ra nhị phu nhân đang đề đánh đấm ở trên người nàng.

Quỳ bò, ngã nhào xuống dưới chân thừa tướng, túm chặt ống quần của ông ta.

“Tướng gia, tướng gia, những gì Tiểu Hồng nói đều là sự thật. Đại tiểu thư còn nói với thái tử. Chờ đến khi nàng trở thành thái tử phi, tướng gia sẽ giúp thái tử đoạt vị”

‘ Ahhhh...’

Tiểu Hồng vừa nói xong, đã bị Văn Nhân Tường Chính hung hăng đạp văng đi ra ngoài.

Hắn tức muốn học máu. Bị mắt mặt chưa đủ, còn lôi ra thêm tội đại nghịch bất đạo.

Cả cơ thể của ông đều lạnh run vì sợ.

Văn Nhân Văn Phi.

Tiện nhân, làm sao nó dám lớn mật đến như thế?

Những người đứng ở đây, đều bị những lời trong miệng Tiểu Hồng phun ra chấn kinh.

Hoàng đế nước An vẫn còn khỏe mạnh, tuổi còn chưa đến ngũ tuần. Thái tử đã chịu không nổi, muốn oán vị rồi sao?

(Ngũ tuần: 50 – 59 tuổi)

Vị đại tiểu thư này của phủ thừa tướng ngay cả chỗ dựa đều tìm tốt, thật đúng là mưu tính sâu xa.

Chuyện này, chưa kịp đợi Tông Chính Mộc Phong lên tiếng, thì thánh chỉ đã đến trước.

Tuyên gọi những người liên can vào cung kiến giá.

(Kiến giá: gặp mặt hoàng đế)

Toàn bộ sắc mặt của thừa tướng đều xám trắng. Hắn gần như có thể đoán trước được kết cục của mình.

Không được, hắn không thể vì một người nữ nhi sớm hay muộn đều phải bị vứt bỏ mà hại toàn bộ phủ thừa tướng.

Nếu không phải Ám Nhất nhanh tay, đem Tiểu Hồng mang đi, đại khái sẽ bị thừa tướng giết diệt khẩu.

Tầm Mịch mang theo mẫu thân cùng đệ đệ ngồi trên xe ngựa của vương gia.

Bạch ngọc được điêu khắc thành một bàn vẽ sang trọng. Không gian rộng mở, thậm chí được trải trong xe là loại tốt nhất. Chính giữa đặt một bàn nhỏ, phía trên là một ít điểm tâm cùng nước trà.

Hai con hải huyệt bảo mã kéo xe, trang nghiêm lại uy vũ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 8)

“Mịch nhi, con hãy nói thật với mẫu thân, con thật sự không có chuyện gì hết phải không?”

Thượng Quan Yên ngồi vào trong xe ngựa, đã tháo xuống mặt nạ đầy yếu ớt, quan tâm, lời kéo Tầm Mịch hỏi thăm.

“Mẫu thân, con không có việc gì. Thật sự”

Tầm Mịch ôm cánh tay Thượng Quan Yên làm nũng.

“Không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi. Mẫu thân lo lắng cho con suốt cả đêm”

Còn tốt, nữ nhi không có việc gì. Bằng không, nàng nhất định sẽ bắt toàn bộ phủ thừa tướng chôn theo.

“Mẫu thân, người... Người đối với tướng gia còn có tình cảm sao?”

Tính trước tính sau, Tầm Mịch vẫn là hỏi ra tiếng.

Nàng thật sự không muốn nhìn thấy một người mẫu thân mỹ lệ đến như vậy lại lãng phí quãng đời còn lại ở trên người thứ cận bã kia.

(Mĩ lệ: đẹp)

“Nhiều năm như vậy ... đã sớm không còn. Giờ đây, mẫu thân chỉ hy vọng Luật nhi cùng Mịch nhi có thể sống tốt, đã thấy đủ rồi”

Thượng Quan Yên một tay lời kéo một người, vô cùng thỏa mãn, nhìn hải tử tươi cười hạnh phúc, như vậy bà đủ thỏa mãn rồi.

“Mẫu thân, con cùng đệ đệ cũng hy vọng người có thể hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại”

“Rời khỏi phủ thừa tướng đi”

“Mẫu thân, chúng ta cùng nhau nương tựa sống qua ngày, được không?”

“Con biết, người ở lại phủ thừa tướng kỳ thật đều là vì con cùng đệ đệ, nhưng chính mẫu thân cũng thấy được”

“Sống trong một nơi đầy nguy hiểm như vậy, người không thể nào bảo vệ được chúng con. Ngược lại, còn sẽ đem chúng con đẩy vào vực sâu. Con có thể may mắn tránh thoát được lúc này, nhưng tiếp theo thì sao?”

Bản thân của Tầm Mịch vốn không có tình cảm đối với những người trong phủ thừa tướng. Huống chi, còn có một ít người lòng mang rắn rết, hận không thể giết chết mẹ con nàng để thượng vị.

Thượng Quan Yên trầm mặc, đối với đề nghị của nữ nhi, nàng có chút động lòng.

Chỉ là...

“Mẫu thân, con biết người đang lo lắng cái gì, không phải nói ‘cân quắc bất nhượng tu mi’ sao?”

(Cân quắc bất nhượng tu mi: phụ nữ trằm khăn bịt mặt lại, năng lực không thua đàn ông. Ngày xưa, phụ nữ không được phép đi ra ngoài đường trừ khi mang khăn che mặt hoặc khăn trùm đầu)

“Bây giờ, chúng ta cũng chỉ làm theo câu nói của người xưa thôi.”

“Ai nói nữ tử chỉ có thể dựa vào nam tử mà sống, phải tuân thủ tam tòng tứ đức, cũng không thể vi phạm nữ trình phụ đức. Nhưng, muốn làm được những điều trên, nữ nhân chúng ta phải còn mạng mới làm được nha”

Tầm Mịch đã hạ quyết tâm, nhất định phải làm mẫu thân hưu cái thứ cận bã kia.

Ở trước mặt hoàng đế làm chuyện này, và mặt sẽ càng sáng, không biết, hệ thống có thể cho nàng càng nhiều tích phân hơn hay không?

Thượng Quan Yên nhìn gương mặt khuynh quốc khuynh thành của nữ nhi, rồi lại nhìn dáng người thanh nhã tuấn lãng của nhi tử, yên lặng hạ quyết định.

Có một đôi trai gái phong hoa tuyết nguyệt như vậy, nàng tuyệt đối không thể để những người đó phá hỏng.

“Sau khi từ hoàng cung trở về, mẫu thân sẽ mang theo hai đứa trở về nhà tổ phụ”

Tầm Mịch biết, mẫu thân đã đáp ứng. Trong lòng rất hạnh phúc, gương mặt tươi cười cũng đẹp hơn rất nhiều.

Văn Nhân Luật cũng rất vui mừng, hẳn rốt cuộc có thể rời khỏi cái nơi đầy áp lực kia rồi.

Nhưng An Vương lại tỏ vẻ không vui, mỹ nhân phải về vương phủ của hắn.

Chứ không phải phủ Quốc Công, thật là đau lòng quá đi.

Rất nhanh, đoàn người đã tới trước cửa hoàng cung, công công đã đứng đợi trước cổng.

Bởi vì có An Vương, nên dọc theo đường đi đều có thể nghe được âm thanh thỉnh an.

Đi vào trong đại điện, sau khi mọi người hành lễ, Tầm Mịch mới yên lặng đánh giá người nam tử trung niên ngồi phía trên cao kia.

Nhìn bề ngoài, là một nam tử ôn hòa nho nhã, nhưng ánh mắt gian xảo sắc bén.

(Ôn hòa: điềm đạm, không nóng nảy)

Xuống dưới một chút, là thái tử cùng nữ chủ đang đứng chụm đầu nói gì đó, hoàng đế nét mặt tự nhiên như không có việc gì.

Quả nhiên, đế vương chính là đế vương, nơi nào cũng đều có cơ sở ngầm.

“Cửu đệ, hôm nay nghĩ như thế nào mà lại vào cung thăm thăm”

Hoàng đế không có nói thẳng vào vấn đề chính, ngược lại, tò mò hỏi An Vương.

Thái thượng hoàng dưới gối có chín người con trai. Hiện tại, người đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế chính là lão đại, Tông Chính Mộc Phong là nhỏ nhất.

Vì cả hai người bọn họ đều là do hoàng hậu sinh ra. Đây cũng là lý do vì sao những vị hoàng tử kia không phải chết thì chính là đi đây. Chỉ còn duy nhất Tông Chính Mộc Phong được phong làm An Vương.

Trong tay nắm giữ thực quyền của nước An.

(thực quyền: quyền hành có thật)

“Không phải là thần đệ thật vất vả mới gặp được một người yêu thích, trong lòng lo lắng hoàng huynh khi dễ nàng, cho nên đành phải đi theo hay sao?”

Tông Chính Mộc Phong một chút ý tứ che dấu đều không có. Nói xong, còn sợ người khác không biết người mà hắn nói chính là ai, nắm lấy tay của

Tầm Mịch, kéo đến đứng bên cạnh mình.

Hoàng đế - Tông Chính Mộc Dạ bất đắc dĩ cười cười. Tình tình người đệ đệ này của hắn thật đúng là giống như lúc còn nhỏ, không thay đổi chút nào.

(Bất đắc dĩ: không có cách nào, bó tay)

“Trẫm nhưng thật ra muốn nhìn, đến tột cùng là mỹ nhân quốc sắc thiên hương nào mới có thể hấp dẫn sự chú ý của ngươi?”

(Quốc sắc thiên hương: sắc nước hương trời)

Nửa nói giỡn nửa nghiêm túc nhìn bạch y nữ tử hơi hơi cúi đầu đứng phía dưới:

“Ngẩng đầu lên”

Trong lòng lại gật gật đầu, khí chất trong sáng tựa như tiên trên trời, ánh sáng bao trùm toàn thân, đủ để chứng minh, đây là một vị mỹ nhân có đủ những tính chất tốt đẹp nhất.

Tầm Mịch nghe vậy ngoan ngoãn ngẩng đầu, nhìn vị hoàng đế ngồi trên cao kia, khom lưng cười nhạt, dáng vẻ cung kính.

“Tiểu nữ tử là nhị tiểu thư của phủ thừa tướng Văn Nhân Tầm Mịch, gặp qua hoàng đế bệ hạ, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Quy củ của triều đại này khá khoan dung đối với nữ tử trong khuê phòng, giống như loại tình huống này thì không cần phải quỳ xuống.

Trong nháy mắt, Tông Chính Mộc Dạ kinh ngạc, nữ tử này sinh ra thật là xinh đẹp.

So với họa quốc Bao Tự, Đất Kỳ cũng không thua kém một chút nào.

Đáng tiếc, một mỹ nhân như thế lại không thể trở thành con dâu của mình. Nhưng mà cũng may, không phải cũng trở thành người một nhà hay sao?

“Tốt, một nữ tử có khí chất trong sáng tựa như hoa lan, giọng nói mát lạnh giống như nước suối, dáng người thanh lịch tao nhã như trúc.”

“Thật là một nữ tử thu thủy tựa như một vị thần, nguyệt như cốt. Sao trẫm lại chưa từng nghe qua tướng gia có một vị nhị tiểu thư tuyệt đại tư sắc đến như thế”

(Thu thủy: nước mắt của mùa thu)

(Nguyệt như cốt: ý nói xương cốt hay dáng vẻ của ai đó cao ngạo xinh đẹp như mặt trăng trên bầu trời đêm)

(Tuyệt đại tư sắc: sắc đẹp độc nhất vô nhị)

Tất cả mọi người đều sẽ luôn thiên vị cho những vật xinh đẹp. Huống chi còn là như một mỹ nhân yêu kiều quyến rũ đến như vậy.

Thừa tướng xấu hổ cúi đầu, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Sao trước kia hắn lại không phát hiện ra người nữ nhi này có sắc đẹp mỹ lệ quyến rũ chết người như thế? Nếu sớm nhận ra, thì làm sao xảy ra chuyện giống như hôm nay.

Ánh mắt của Tầm Mịch trong veo, một cái liếc mắt, làm cho tất cả những thứ có bản chất dơ bẩn đều hiện ra, không có một chỗ nào ẩn giấu.

“Bệ hạ quá khen, Tầm Mịch so ra còn kém đại tỷ, đại tỷ mới là mỹ nhân nổi danh khắp kinh đô, có tài hoa hơn người. Người có thể được đến tình yêu của đại tỷ, đều là người may mắn”

“Đương nhiên, có thể có được tấm lòng chân thành của thái tử điện hạ càng là tam sinh hữu hạnh. Chỉ đáng tiếc ... Tầm Mịch không có phúc hưởng”

(Tam sinh hữu hạnh: may mắn, hạnh phúc đến ba đời)

Cho nên, nàng hường thụ không nổi vị nhi tử mất mù của ông ta. Trong lòng yên lặng nói thêm một câu.

Nàng đã sớm cảm nhận được ánh mắt đầy ghen ghét kia, khinh thường hờ lạnh.

Còn vị thái tử bị Tầm Mịch điểm danh kia, thì cặp mắt đã sớm phát ra ánh sáng chói lóa, nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn không chớp mắt.

Đừng hiểu lầm, hắn không phải sa vào lưới tình với Tầm Mịch, mà là kinh ngạc cộng thêm kinh diễm.

Hắn đã từng gặp qua Văn Nhân Tầm Mịch, nhưng tuyệt đối không có xinh đẹp quyến rũ như người nữ nhân trước mắt này.

“Thái tử, ngươi nhìn cái gì? Đây chính là vương phi của bổn vương. Muốn nhìn thì nhìn thái tử phi đang đứng ở bên cạnh ngươi kia”

Tông Chính Mộc Phong khó chịu bước lên ngăn cản tầm nhìn của thái tử, lạnh lùng quăng một câu cho thái tử.

Không đau không ngứa, lại có thể bôi tro trát trấu đầy đầu đối phương.

Không nhìn thấy được ánh mắt hận không thể ăn thịt người của vị đại tiểu thư mang tiếng thiện lương của phủ thừa tướng sao?

Nếu như định nghĩa của từ thiện là như vậy, thì hẳn cũng coi như là mở rộng kiến thức.

Thái tử bị Tông Chính Mộc Phong nói cho nghẹn một họng. Nhưng lại không có gan cãi lại. Hiện tại, trái tim của hắn còn đang lo lắng không yên, lòng dạ nào suy nghĩ sâu xa.

Hiện tại, trong lòng hắn đang lo lắng. Không biết phụ hoàng có trách tội hắn về chuyện này hay không? Nhưng hắn sẽ không hối hận, hắn cưới nữ nhân mà mình yêu, hắn cam nguyện chịu phạt.

Ở trên xe ngựa, Thượng Quan Yên cùng Văn Nhân Luật đại khái đã nhìn ra ý tứ của An Vương.

Thấy hắn phát biểu đồng ý ở trên đại điện, nơi nơi giữ gìn Tầm Mịch như thế, trong lòng cũng không có khiếp sợ. Chỉ là có hơi chút kinh ngạc thôi.

Đôi mắt của Văn Nhân Tường Chính lại thiếu chút nữa trừng văng ra ngoài. Còn đâu đáng vẻ thanh cao thường có.

Tông Chính Mộc Dạ nhìn mọi người trong đại điện, trong mắt tràn ngập ý vị thâm trường.

(Ý vị thâm trường: sâu sắc hứng thú)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 9)

Trong ánh mắt đầy khó hiểu của Tầm Mịch, sâu trong đáy mắt phát ra một chút ánh sáng le lói, trong lòng có chút tính toán.

Quy củ đứng ở bên cạnh An Vương, không có lên tiếng, sắc mặt cũng không có thay đổi.

Thượng Quan Yên đã được nữ nhi cập nhật thêm kiến thức, hơn nữa trái tim đã thật sự rét lạnh, bước lên một bước, quỳ xuống.

“Hoàng đế bệ hạ, thần phụ thỉnh cầu bệ hạ, chúng kiến giúp cho thần phụ một việc”

Tông Chính Mộc Dạ rất có hứng thú nhìn Thượng Quan Yên. Tính ra, mối quan hệ giữa hai người bọn họ còn là thanh mai trúc mã.

Tính tình của nàng có bao nhiêu yếu đuối, sao hắn lại không biết kia chứ? Lần này, chính là thời điểm trăm lần khó thấy, nàng mạnh dạn cầu xin mình.

“Thừa tướng phu nhân có chuyện gì cứ nói, sao lại trịnh trọng cầu xin trăm như vậy?”

(Trịnh trọng: rất nghiêm trang và có trách nhiệm với những gì đang nói, đang làm)

Thượng Quan Yên ngẩng cao đầu, ánh mắt kiên định, lên tiếng:

“Hôm nay, thần phụ muốn hưu phu”

(Hưu phu: bỏ chồng)

Hoàn toàn không quan tâm lời nói này làm mọi người trên đại điện khiếp sợ ra sao, tiếp tục kể rõ.

“Thần phụ gả vào tướng phủ hơn hai mươi năm. Lúc trước, tướng gia bất quá chỉ là một cử nhân nho nhỏ. Là bởi vì có phụ thân của thần phụ giúp đỡ, mới đi đến ngày hôm nay”

“Nhưng, tướng gia lại không có một chút tấm lòng cảm ơn. Mấy năm nay, dung túng thiếp thất chèn ép thần phụ, thần phụ nhin ... Hiện tại, lại càng thêm, muốn mưu hại nhi nữ của thần phụ”

“Càng ngày càng làm ra những chuyện hoang đường. Thần phụ chỉ một phụ nhân, rất nhát gan. Trong lòng chỉ cầu mong nhi nữ an ổn cả đời”

“Nếu ngay cả việc này đều không thể thỏa mãn, vậy mấy năm nay thần phụ ảu nhẫn lại là vì cái gì?”

(Ảu nhẫn: nén nhịn, không để lộ vẻ tức giận)

Trên mặt Thượng Quan Yên đều là nước mắt, nàng khóc cho sự ảu nhẫn của mình trong suốt hai mươi năm.

Nếu không phải nàng khẳng khái phải gả cho Văn Nhân Tường Chính, cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế.

Thậm chí thiếu chút nữa làm hại nữ nhi bị vạn người thóa mạ, còn tốt, cũng chưa tính đã trễ.

Tầm Mịch cùng Văn Nhân Luật cũng đã quỳ gối phía sau ngay thời điểm Thượng Quan Yên mở miệng nói.

Văn Nhân Tường Chính chưa thoát ra được những kích thích trước đó, gờ lại lần nữa bị đóng đinh tại chỗ. Tức giận, phẫn nộ trừng to hai mắt nhìn Thượng Quan Yên đang quỳ trên mặt đất.

Hắn thật sự không có ngờ đến, một người vẫn luôn mềm yếu đuối trong suốt nhiều năm như vậy. Cưng nhiên dám nói ra những lời kinh thế hãi tục như thế.

(Kinh thế hãi tục: việc đi ngược lại quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi )

“Thỉnh hoàng đế bệ hạ vì thần phụ làm chủ. Sau ngày hôm nay, ta - Thượng Quan Yên cùng nữ nhi sẽ không có bất luận quan hệ nào cùng với phủ thừa tướng”

Tiếp nhận giấy bút mà An Vương vừa mới sai thái giám đưa tới, nhanh chóng viết xuống hưu thư.

Ảu hạ dấu tay xuống, Thượng Quan Yên hai tay đem hưu thư trình lên người đang ngồi trên cao kia.

Nàng đem chuyện này nói ra trước đại điện, chính là muốn đòi lại công đạo cho chính bản thân mình, cũng muốn hung hăng tát một bạt tay lên mặt thừa tướng.

Dám tính kẻ nữ nhi của nàng, vậy thì đừng trách nàng căn ngược lại bọn họ.

Phụ thân của nàng còn chưa có chết, còn chưa tới phiên người của phủ thừa tướng khi dễ đến nông nổi như thế.

Có lẽ là tư tưởng được khai thông, nên cái nhìn cũng minh bạch.

Thời điểm Thượng Quan Yên vứt bỏ lòng tự trọng, tất cả chỉ vì dĩ hòa vi quý trong gia đình. Nhưng, hiện thực tàn khốc nói cho nàng biết.

(Dĩ hòa vi quý: giữ được không khí hòa bình, thì sẽ mãi yêu thương lẫn nhau)

Ngươi không tranh không đoạt, không đại biểu người khác sẽ buông tha ngươi.

Ánh mắt Tầm Mịch lóe sáng.

Mẫu thân như vậy, nàng yên tâm. Chỉ có như vậy, khi mình cùng đệ đệ không có ở bên cạnh mẫu thân, thì mẫu thân sẽ không bị người khác khi dễ.

Tông Chính Mộc Dạ thật sự bị Thượng Quan Yên làm kinh ngạc. Mấy ngàn năm nay, lần đầu tiên hắn nghe được chuyện thế tử hưu trọng phụ.

Ở nơi, nam tử làm chủ tất cả mọi việc, nữ tử chỉ dựa vào nam tử mà sống. Triều đại nào gặp qua chuyện kinh thiên động địa như vậy, không một ai không cảm thấy chấn động.

(Kinh thiên động địa: sự việc vô cùng nghiêm trọng)

“Ha ha ha ha, được, được. Yên mười mười, lần đầu tiên mười quỳ xuống cầu trẫm, sao trẫm có thể không đáp ứng cho được”

“Tiểu Tuyên Từ, đem ngọc tỷ của trẫm mang lại đây”

Tông Chính Mộc Dạ thích thú đem ngọc tỷ đóng lên trên tờ giấy hưu thư kia, trong lòng cũng bao trùm vô vàn cảm xúc.

Thuận tay viết hai đạo thánh chỉ, hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra. Hắn cần phải chú ý thêm.

(Đạo: văn kiện quan trọng của chính phủ)

“Thái tử, nếu ngươi không biết hối cải, vậy tạm thời ở trong phủ thái tử, suy nghĩ thật kỹ lại những việc mà mình đã làm. Không có khẩu dụ của trẫm không cho phép rời khỏi phủ”

“Văn Nhân Tầm Mịch yếu điệu thực nữ, khuynh quốc khuynh thành, được lòng của trẫm, đặc biệt phong làm quận chúa Nhu Gia”

(Nhu gia: Nhu của nhu thuận, mềm mại. Gia của tốt đẹp, lời khen thưởng về tính tình)

Phát phát tay, bài triều, làm đoàn người đi ra đại điện.

Còn việc cặp mắt to như thần mã của đệ đệ cứ trừng hấn, hấn không có nhìn thấy, thật sự không nhìn thấy. Mẫu hậu! đệ đệ đáng sợ quá.

Tông Chính Mộc Phong đang rất khó chịu.

Hắn đều đã ám chỉ rõ ràng cho hoàng huynh đến như vậy. Vậy mà hoàng huynh giả vờ không phát hiện. Mắt hắn đâu có mù mà nhìn không ra hoàng huynh đang giả vờ.

Hừ! Cho dù hoàng huynh không giúp hắn, tự hắn sẽ giúp chính mình.

Thái tử đã trợn tròn mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn phụ hoàng rời đi.

Hậu tri hậu giác liếc mắt nhìn người yêu đang đứng bên cạnh, trong mắt hiện lên tức giận.

(Hậu tri hậu giác: trì độn ngu ngốc)

Tuy rằng hắn không hối hận đã cưới người mình yêu thích. Nhưng cũng không phải hắn nguyện ý từ bỏ quyền lợi.

Phụ hoàng rõ ràng là muốn cầm tù mình, còn hoàn toàn không có kỳ hạn. Chuyện này đại biểu cho điều gì ... hắn không dám suy nghĩ sâu xa.

Hôm nay, Văn Nhân Văn Phi cũng đã chịu nhiều đá kích.

Con tiện nhân kia rõ ràng đã bị đè đầu cưỡi cổ, thanh danh quét rác, không dám đưa mặt ra ngoài. Vậy mà lại vẫn có thể xoay người.

Không chỉ được hoàng thượng coi trọng, còn quyền rũ được An Vương tuần mỹ như thần kia.

Đáng giận, nhớ trước đây, mình từng có ý tiếp cận An Vương, nhưng đều không làm được, ngay cả một ánh mắt cũng chưa lưu lại cho mình.

Dựa vào cái gì, bất quá chỉ là một nữ nhân thời phong kiến mà thôi. Nàng mới là nữ chủ, mới là sủng nhi của thiên đạo.

Tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao?

Những ai xuyên qua thời không đều vang danh, danh lợi, tiền tài đều không thiếu.

Nàng - Văn Nhân Văn Phi. Nếu đã có được đến cơ hội này, chẳng lẽ không phải làm nàng tới thế giới này hưởng thụ sự truy phùng từ mọi người sao?

(Truy phùng: Truy: theo đuổi. Phùng: thổi phồng, bùng bê, tân bốc, nịnh bợ)

Trong lòng, tâm ma không ngừng nảy sinh, thế giới đã bị vụn vẹo đến rách nát.

Tầm Mịch vui vẻ đỡ mẫu thân cùng đệ đệ nhà mình trở về phủ Quốc Công. Khi rời đi, hoàn toàn không thấy cái thứ cận kề kia ngăn cản, vì hắn còn chưa có hoàn hồn.

Trong lòng Tông Chính Mộc Phong tràn ngập oán niệm, nhưng cũng không còn cách nào khác. Chỉ có thể đem mỹ nhân đưa đến trước cửa phủ Quốc Công, rồi mang gương mặt đầy đau khổ mà rời đi.

Hắn quyết định, phải nhanh chóng đi về chuẩn bị sinh lễ, ngày mai tới cầu hôn.

Tóm lại, ‘son bắt lai tự ngã, ngã tự khứ tự son’

(Son bắt lai tự ngã, ngã tự khứ tự son: Núi không tới bên ta, thì ta leo lên núi)

Quốc Công gia - Thượng Quan Liêm đã gần bảy mươi tuổi, vẫn luôn ở nhà tu thân dưỡng tính, không hỏi thế sự.

(Thế sự: chuyện đời)

Cả đời đều trên ngựa chiến, dưới gối chỉ có hai nữ một nữ, đối với nữ nhi, từ trước đến nay đều nuông chiều. Nữ nhi yêu cầu, không hề phản đối. Đây cũng là lý do vì sao, một tên cử nhân nho nhỏ có thể cưới được đích nữ của nhà Quốc Công.

Hai nữ từ đều ở biên quan, hôm nay đột nhiên nghe được tin tức về cháu ngoại, thực sự là bị tức gần chết.

Ông còn chưa có chết, đám người đó đã dám tính kế trên đầu người nhà của ông, tiểu chủ tử của phủ Quốc Công?

Chỉ là không đợi ông ra mặt, hạ nhân đã tới bẩm báo, nói, tiểu thư đã hưu tướng gia.

Sửng sốt một chút, sau đó chụp cái bàn cười ha ha (\* $\geq \nabla \leq$ ), còn không quên cực lực khen ngợi.



“Không hổ là nữ nhi của Thượng Quan Liêm ta, tốt, làm tốt lắm”

“Mau đi dọn dẹp phòng, tiểu thư cùng tiểu tiểu thư với tiểu thiếu gia phải dọn về ở”

Vừa mới chuẩn bị xong mọi việc, thì Thượng Quan Yên đã mang theo nữ bước vào phủ Quốc Công.

Đã rất nhiều năm, Quốc Công gia chưa được nhìn thấy nữ nhi cùng hai đứa cháu ngoại của mình, trong lòng rất là nhớ thương.

Buổi tối, người một nhà vây quanh ngồi nói chuyện với nhau, ấm áp lại tốt đẹp.

Bên kia, Văn Nhân Tường Chính dần dần về đến phủ, mới phản ứng lại. Hắn đường đường là một thừa tướng vậy mà lại bị chính thê hù.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hắn còn mặt mũi nào sống ở kinh thành.

Nhưng, cho dù trong lòng có oán hận, cũng không còn cách nào khác. hoàng thượng đều đã đồng ý, còn dùng ngọc tỷ đóng dấu, chuyện này coi như xong.

Cắt gạo nhào nát tờ giấy trên tay, hận không thể trực tiếp xé nó. Nhưng nhìn đến bốn chữ to đơ tươi trên mặt giấy ‘phụng thiên thừa vận’, hắn chỉ đành phải nhẫn nhịn.

Mấy nhà vui mừng, mấy nhà sầu.

Tầm Mịch cùng An Vương là vui mừng.

Thừa tướng cùng thái tử là ưu sầu.

Đặc biệt là sau khi Văn Nhân Vân Phi trở lại phủ thái tử phủ, phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn nàng đều là trào phúng cùng thương hại, tính tình bạo phát.

(Bạo phát: bùng nổ đột ngột và dữ dội)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 39: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa ( phần 10)

Sau khi hoàng hậu phát hiện ra, trực tiếp sai người thu hồi trở về toàn bộ chi phí cùng trang sức của thái tử phi.

Còn truyền xuống ý chỉ, nữ chủ nhân của phủ thái tử chỉ có Văn Nhân Tầm Mịch, những thứ khác, đến từ đâu thì bỏ về chỗ đó.

Tuy rằng làm nhất quốc chi mẫu, nhưng mẫu gia của nàng không có thế lực, muốn nhi tử ngồi trên cái vị trí kia. Không có thực lực hiển hách giúp đỡ là không được. Nàng không dám đánh cuộc.

(Hiển hách: vinh quang lừng lẫy)

Không nói tới việc nàng không thích cái vị nhị tiểu thư của phủ thừa tướng mà thanh danh quét rác, ai ai cũng cười chê kia.

Nhưng, hiện tại mặc kệ Văn Nhân Tầm Mịch là ai, chỉ cần dựa vào nàng là đích nữ của phủ thừa tướng, là cháu ngoại ruột của phủ Quốc Công. Thân phận cùng địa vị là vô cùng cao quý, càng đừng nói đến chuyện nàng còn được hoàng đế đích thân phong làm quận chúa Nhu Gia.

Nhu Gia chính là đại biểu tính thiện, tính mỹ. Ngay cả công chúa hoàng thất đều không có được phong hào như vậy.

Một nữ tử như vậy, làm thái tử phi là nhất thích hợp.

Trong lòng hoàng hậu tính toán những gì, Văn Nhân Vân Phi đương nhiên là không biết. Nàng ta chỉ biết là mình bị tàn nhẫn vả vào mặt.

Không cách nào ép xuống được oán khí cùng phần nộ trong lòng, vừa lúc thái tử đang chìm trong sự hối hận, cũng không còn tâm trạng an ủi nàng ta.

Kết quả chính là, phủ thái tử liên tiếp trình diễn tiết mục gà bay chó sủa.

Tầm Mịch cũng không biết đến những chuyện xảy ra bên ngoài, dù là một chút. Nàng chỉ biết, sáng sớm thức dậy, thì đã nghe được N loại phiên bản vệt con xấu xí biến thành nguy thiên nga trắng.

(Ngươi: giả, hàng giả)

Đương nhiên, tin chấn động nhất vẫn thuộc về mẫu thân nhà mình, công nhiên hưu phụ ở trên đại điện.

Người bị hưu chính là đại danh鼎鼎 thừa tướng, tin tức nhiều đến nỗi không kịp để mọi người bàn luận.

Ngồi ở tửu lầu lớn nhất kinh thành, Tầm Mịch mang theo mũ sa, Tiểu Hương đứng ở phía sau, đệ đệ ngồi bên cạnh.

Nhàn nhả nghe dưới lầu kể chuyện tình xảy ra vào ngày ngày hôm qua. Chỉ là đang nghe đến suất diễn của mình, thì Tầm Mịch bỗng nhíu mi, nhấn mặt.

Cái gì kêu là xấu xí đến không mặt mũi gặp người, cái gì kêu rõ ràng không biết xấu hổ, còn muốn hãm hại cửu thiên tiên nữ đầy thiện lương. Cái gì lại kêu là phá hư gia đình người khác, không giữ phụ đạo, tiện nhân, ...

Đậu má, những người này hoàn toàn không thể nói đạo lý mà.

Tầm Mịch còn không chưa có phát giận, thì Văn Nhân Luật đã nhin không được, lao xuống lầu. Bắt đầu lý luận với những người đó.

Bất đắc dĩ đỡ trán, nhìn kiểu này, hôm nay không thể an an tĩnh tĩnh thưởng thức phong cảnh cổ đại rồi.

Nhưng là, đối với loại chuyện và mặt này, nàng vẫn rất yêu thích.

Không cần nghĩ, loại chuyện có ý tuyên dương mặt xấu của nàng. Cho dù không ai ở sau lưng chỉ điểm, thì cũng biểu hiện, người này vô cùng không thích nàng.

Thật ra, nàng rất hiểu kì. Đến tốt cùng, những người đó căm ghét nàng bao nhiêu?

“Ngươi nói vậy, tỷ tỷ của ta không có xấu xí, Văn Nhân Vân Phi mới là quỷ dạ xoa”

Mới vừa xuống lầu, Tầm Mịch đã nghe được giọng nói đầy tính chất bảo vệ cùng giữ gìn của đệ đệ nhà mình.

Trong lòng âm áp, đời trước, có rất nhiều người che chở mình. Đời này, đến lượt nàng tới che chở cho bọn họ.

Tiểu Hương cũng vô cùng tức giận, đối với những người nói vậy kia, hận không thể đi lên xé nát miệng của bọn họ.

Một phòng nào đó trên lầu ba, có ba vị công tử cảm y hoa phục đang ngồi uống trà, khí độ phi phàm.

Giờ phút này, mắt lạnh nhìn trờ khỏi hải phía dưới. Nếu không phải bọn họ không muốn để tiên nữ trong lòng biết mặt tàn nhẫn của bọn họ. Thì đã sớm ra lệnh cho người đi giết chết Văn Nhân Tầm Mịch.

Dám tính kẻ tiên tử tốt đẹp trong lòng bọn họ, quả thực là tìm chết.

“A, toàn kinh thành này, không ai không biết nhị tiểu thư của phủ thừa tướng chính là một người có tiếng không có miếng là một tiểu thư bao cô”

“Sao có thể so sánh được với tiểu thư Vân Phi nhà chúng ta. Diện mạo xinh đẹp hoàn mỹ, tính cách lại hiền lành.”

“Cũng không biết mặt của hoàng đế bệ hạ có bị cái gì hay không? Vậy mà lại nhìn trúng một phế vật như vậy”

Người kể chuyện là người của Nam Cung Mộ Trầm, được sắp xếp để nói những lời bôi nhọ thanh danh của Văn Nhân Tầm Mịch.

Sáng sớm, Văn Nhân Vân Phi đã xách vác chạy đi tìm kìa mấy người bọn họ khóc lóc kể lể. Trong lời nói đều là kể lể về việc Tầm Mịch hãm hại thiết kế nhục nhã nàng ta như thế nào.

Thậm chí là muốn hủy dung nàng ta, nói cái gì ghen ghét sắc đẹp của nàng.

Mấy nam nhân gặp ánh sáng của nữ chính thì trí thông minh biến thành số 0 kia, vừa nghe xong thì lập tức phát hỏa, mới có trò hay hiện tại này.

Tầm Mịch đứng ở cửa thang lầu, cười khê ra tiếng:

“Vị tiên sinh này là nghi ngờ thánh thượng sao?”

“Không biết ngươi có thân phận gì mà dám hoài nghi hoàng đế bệ hạ. Tiểu nữ tử rất hiểu kì”

Những người này vì nữ chủ cũng làm liều thật, không muốn sống nữa rồi.

Vậy mà có người lại cảm thấy không có chuyện gì to tát hết.

Đã có người bị hấp dẫn bởi câu chuyện của người kể chuyện cùng với vị tiểu công tử mặc quần áo màu xanh lá kia.

Rốt cuộc cũng có náo nhiệt để xem. Chỉ là không đợi diễn đến khúc cao trào, thì có một bạch y nữ tử xuất hiện chen ngang.

U a, vừa nhìn thấy, thật đúng là thanh nhã đến kinh diễm.

Nàng thướt tha mà đứng, tay chống tay vịn cầu thang, ống tay áo trượt xuống, hiện ra một chút làn da trắng nõn nà.

Ngón tay thon dài đầy ưu nhã, giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, rực rỡ, lộng lẫy đầy lãng phí.

Một tiếng cười nhọt nhọt, như là đánh ở trong lòng bọn họ, giống như âm thanh va chạm của những viên ngọc châu sáng chói lóa, véo von linh động.

Nữ tử này là ai, sao lại chưa từng thấy xuất hiện ở kinh thành?

Cho dù không nhìn thấy dáng vẻ của đối phương, nhưng chỉ bằng khí thế thần nhiên thanh nhã, cũng có thể nhìn ra, người này không phải là người bình thường.

“Các người nhìn cái gì mà nhìn, tiểu thư nhà ta là người mà các người có thể nhìn sao?”

Tiểu Hương tức giận, chống nạnh gào thét những người phía dưới, những đôi mắt kia đều nhìn đến muốn lọt ra ngoài.

Nét mặt vô cùng tức giận.

Tiểu thư nhà mình cao quý như vậy, những người bình dân như bọn họ làm sao dám nhìn chăm chăm vào tiểu thư như vậy?

Văn Nhân Luật thấy tỷ tỷ đã đi xuống, cực lực mà đẩy người kể chuyện ra, nhanh chóng chạy đến bên cạnh tỷ tỷ nhà mình.

Lo lắng, lôi kéo ống tay áo của nàng.

Những lời đó quá khó nghe, không biết tỷ tỷ nghe được bao nhiêu, không biết có đau lòng hay không?

‘ Chắc, đây là tiểu thư nhà ai vậy? ’

‘ Không biết, hình như chưa từng gặp qua. Ta lẫn lộn nhiều năm tại kinh thành như vậy, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy nàng ’

‘ Nhìn khí thế như vậy chắc là cao môn quý nữ rồi, không chừng là vị kim chi ngọc điệp nào đó của cửa hoàng thất chạy ra chơi. ’

P phía dưới ồn ào cãi cọ, ba người nam nhân trong phòng ghé lò lại đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Bọn họ cũng không phải là những người không có đầu óc giống bọn bên dưới. Một người là đệ nhất phú thương, một người là đệ nhất tài tử, thêm một thủ lĩnh ám vệ.

Có thể ngồi vị trí này, sự thông minh là điều cần thiết.

Vừa rồi, bọn họ cũng nghe Văn Nhân Luật nói. Nhìn thấy phản ứng của Văn Nhân Luật, có thể khẳng định, nữ tử kia chính là Văn Nhân Tầm Mịch.

Chỉ là, Văn Nhân Tầm Mịch theo trong tưởng tượng của bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Cho dù, trong lòng bọn họ có yêu thích Văn Phi đi chăng nữa, nhưng nói thật, khí chất thanh tao sẵn có của Văn Nhân Tầm Mịch so với Văn Phi cao hơn rất nhiều.

Dáng người như tùng như trúc, một nữ tử như vậy. Thật sự sẽ là loại người ác độc đầy mưu kế sao sao?

Trong lòng bọn họ âm thầm xuất hiện một dấu chấm hỏi nho nhỏ, cũng không có lập tức nghĩ tốt cho Văn Nhân Tầm Mịch.

Rốt cuộc, có đôi khi, vẻ bề ngoài cũng có thể gạt người.

Nếu nàng mang theo mũ sa, đã nói lên việc, nàng khẳng định không dám gặp người.

“Bạch Linh huynh, phiền toái huynh đợi lát nữa gỡ xuống mũ sa của vị tiểu thư Văn Nhân này”

“Ta thật muốn nhìn xem, rốt cuộc trưởng thành thành bộ dáng gì mà không thể ra ngoài gặp người. Chắc không phải là sắc đẹp không bằng Phi Phi nên mới luôn mang theo mạng che mặt đi”

Nam Cung Mộ Trầm phe phẩy quạt xếp, ý vị thâm trường mở miệng nói. Ánh mắt không có rời khỏi bóng dáng của nữ tử đang đứng dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 40: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 11)

Bạch Linh gạt đầu, rút ra một chiếc đũa, cầm ở trong tay thường thức. Chuẩn bị ra tay ở thời điểm máu chốt.

Tầm Mịch buồn cười nhìn đám người ở phía dưới kia đang cãi cọ ồn ào, yên lặng suy nghĩ, rất có tâm trạng muốn gọi món để vừa nhâm nhi vừa xem kịch.

“Người là ai?”

Người kể chuyện cũng coi như đã lấy lại tinh thần, lập tức nhớ tới người nữ tử vừa mới chất vấn mình.

“Tiểu nữ tử chính là người mà mọi người bàn tán ... xấu xí, không mặt mũi nhìn người, lòng dạ độc ác, Văn Nhân Tầm Mịch”

Nhắc chân bước từng bước một xuống lầu:

“Tuy rằng bốn quận chúa cũng không biết khi nào thì bốn quận chúa biến thành người như vậy? Nhưng thật đúng là muốn cảm tạ vị tiên sinh này đã làm bốn quận chúa biết được chuyện này”

“Thì ra, trong lúc bốn quận chúa không biết, lại có nhiều người đổ kị với bốn quận chúa như vậy”

Văn Nhân Tầm Mịch có khiếu ngạo của riêng nàng. Nàng có tài hoa hơn người, là một người cao quý.

Huống chi, hiện tại nàng chính là Nhu Gia quận chúa, do đích thân hoàng thượng phong hào. Sao có thể dễ dàng vứt bỏ sự tự tôn của mình.

Mọi người vây xem náo nhiệt đều há hốc miệng ồ lên. Bọn họ có rất nhiều suy đoán, nhưng chưa từng đoán nữ tử này lại là vai chính mà bọn họ vừa mới đàm luận.

Loại cảm giác này, thật là.... Nói không nên lời.

Chỉ số thông minh bắt đầu quay trở lại. Bọn họ vừa mới làm gì, hùa nhau nói hoàng đế có mắt không trông?

Trời ạ! Đây chính là tội lớn, tội chém đầu, tru di tam tộc.

Người kể chuyện cũng giật mình sững sốt, hẳn có thể cảm nhận được khí thế bức người đến từ trên người Tầm Mịch.

Cái loại khí thế này chỉ có những người đứng trên cao mới có, nhưng lại phát ra từ một người bị chính mình khinh thường, làm hẳn không có cách nào tiếp thu, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

“Người tới, đem vị tiên sinh này mang đi”

“Chử bới quận chúa, nghi ngờ quyết sách của thánh thượng, rải rác lời đồn, đưa lên quan tra xét định tội”

\*Quyết sách: chính sách mang tính chất quyết định.

Tiếng nói vừa dứt, lập tức có hai hộ vệ từ bên ngoài đi vào, đi thẳng đến trước mặt người kể chuyện, kéo hẳn ra ngoài.

Tên kể chuyện kia bị kinh sợ, không còn lớn tiếng ồn ào như lúc đầu, miệng nói không nên lời.

Tầm Mịch thở ra một hơi, đang chuẩn bị rời đi, thì bên tai truyền đến một luồng gió sắc bén, cùng với âm thanh la hét đầy hoảng sợ.

“Tiểu thư, cẩn thận”

“Ty”

Tiếp theo, chính là một loạt âm thanh hút không khí, đầu óc của Tầm Mịch còn trong choáng váng.

Vừa mới đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Hương còn đang chìm trong hoảng sợ, đôi mắt của em trai nàng cũng hiện ra sợ hãi.

Từ từ, tại sao tầm nhìn của nàng lại có thể nhìn rõ ràng như vậy. Đờ mờ, nón sa của nàng đâu mất rồi?

Mẹ khiếp, ai làm chuyện này, tay thối như vậy? Lại dám đánh rớt mũ của nàng xuống đất.

Không biết mũ của nàng là đồ vật đổi từ tích phân hay sao? Có biết nàng mất bao nhiêu tích phân mới mua được từ hệ thống hay không?

Vì mua cái nón đó nàng đã tốn rất nhiều rất nhiều tích phân. Giờ nó đã hỏng rồi ... Nàng đội nó chưa tới ba lần ... Nàng muốn khóc quá. Oa hu hu hu.

Hoàn toàn không làm rõ ràng tình huống trước mắt, trong lòng Tầm Mịch giờ đây chỉ tràn ngập oán niệm, nên cũng không phát hiện ra sự phản ứng của mọi người trong trà lâu.

Đau lòng nhặt lên nón sa rớt trên mặt đất lên, nhẹ nhàng phui bụi đất bám trên nón, giọng nói có chút lạnh lùng.

“Không biết tùy tiện ra tay ức hiếp đối với một nữ tử là chuyện không lễ phép sao? Các hạ thật là làm bẩn quần chúa lau mắt mà nhìn”

Đờ mờ, mũ thật sự hỏng rồi, nàng tổn tích phân một cách vô ích. Đau lòng quá đi, nàng yêu cầu an ủi gấp.

Đang đứng ở cửa sổ lầu ba, Bạch Linh vẫn đang duy trì tư thế bắn ra chiếc đũa, mặt đã đỏ lên vì xấu hổ.

Ngồi bên cạnh là Nam Cung Mộ Trầm cùng Quan Sanh Kinh, hai người mở to hai mắt, vẻ mặt hiện lên ‘không thể tin’.

Người nữ tử này chính là người mà bọn họ vừa mới nói xấu xí đến không dám gặp người?

Rõ ràng Phi Phi nói Văn Nhân Tầm Mịch xấu xí, lòng dạ độc ác. Vì ghen ghét dung mạo xinh đẹp của nàng, nên mới noi noi ra tay hãm hại nàng.

Ai tới nói cho bọn họ, chuyện này không phải sự thật.

Dung mạo xinh đẹp tuyệt mỹ như vậy, không có lý do gì nàng không dám gặp người? Nàng cần gì phải ghen ghét người khác?

Chỉ bằng một đôi mắt đào hoa mộng nước ướt át đã đủ câu hồn đoạt phách, đủ để cho nam nhân quỳ gối ở dưới làn váy của nàng.

Giờ phút này, đôi mắt đó vô cùng giận dữ, làm đôi mắt càng linh động càng quyến rũ.

Nếu nói dung mạo của nàng xấu xí đến không mặt mũi nhìn người, thì những nữ tử trong thiên hạ này thật là không còn mặt mũi nào mà sống trên đời nữa.

“Thật... thật xin lỗi, Văn Nhân tiểu thư, tại hạ không phải cố ý, xin lỗi”

Cổ họng của Bạch Linh có chút cay chát, mở miệng nói lời xin lỗi. Nhìn thấy đối phương vẫn luôn chăm chú nhìn mũ sa, càng cảm thấy xấu hổ.

“Tại hạ lỡ tay làm hỏng mũ sa của cô nương, đền cho cô nương một cái khác là được”

Hình như đối phương rất thích cái nón sa kia, nhưng bị chính sự lỗ mãng của mình hủy hoại. Nghĩ đến đối phương vì vậy mà sẽ đau lòng, trong lòng không hiểu sao có chút khó chịu.

“Vương phi của bốn vương cần người đền bù sao?”

Tông Chính Mộc Phong vẻ mặt đen đúa đi vào.

Sáng sớm chạy đi tìm mỹ nhân, mới biết được mỹ nhân đã ra cửa đi dạo.

Lập tức chạy đuổi theo, thì nhìn thấy mỹ nhân đang trên hoa ghẹo nguyệt, thật là không ngoan.

Điều càng làm cho hắn muốn giết người ... Chính là cái nam nhân đáng chết kia, cư nhiên dám trắng trợn quyến rũ mỹ nhân, thật là chán sống.

Hiện trường lập tức lâm vào trạng thái yên lặng.

Vị này chính là chân chính ác ma. Là người có thể đảo ngược toàn bộ kinh thành này, không ai không biết đại danh.

Bạch Linh vừa thấy người đến là An Vương, trong lòng luống cuống. Hắn là ám vệ của thái tử, tuyệt đối không thể để An Vương phát hiện.

Còn việc, tại sao một ám vệ lại có thể rời khỏi chủ tử đi ra ngoài chơi bời ... Thì chuyện này còn phải cảm tạ hoàng thượng cảm cung thái tử.

“Mỹ nhân, mới sáng sớm nàng đã trên chóc nhiều ruồi bọ như vậy, bảo bốn vương làm sao yên tâm đây? Hừm?”

“Nàng nói thử xem, bốn vương phải phạt nàng như thế nào mới tốt đây?”

Hiện tại, Tông Chính Mộc Phong thật sự rất tức giận. Nhưng hắn lại luyện tức giận với mỹ nhân, chỉ có thể tự giận đối với chính mình.

Động tác của hắn vẫn là quá chậm. Nếu nhanh thêm một chút, thì đã có thể giết sạch hết những ánh mắt nhào lên người mỹ nhân kia.

Trong mắt Tầm Mịch hiện lên ý cười, ông xã bảo bối ghen tị sao?

Thật là hiện tượng đáng xem, um... Nhưng cũng không cần chơi quá mức, bằng không ông xã nổi điên lên thì không tốt.

“Vậy phật thiếp mời vương gia đến phủ Quốc Công uống ly trà, xem như quà tạ lễ. Vương gia có thể tặng cho thiếp một cái nón sa khác được hay không?”

Giờ giờ nón sa trong tay lên, giọng nói có chút buồn rầu kèm theo đùa cợt.

Tông Chính Mộc Phong đang chìm trong không khí màu hồng tình yêu, lập tức nhụt chí như bong bóng bị xì hơi.

“Bỏ vương đem chính mình tặng cho nàng làm quà tạ lễ đi, một cái nón sa quá tầm thường rồi”

Cầm lấy ra cái nón sa trên tay Tầm Mịch ném cho Ám Nhất đang đứng phía sau, kêu hắn đi mua mấy cái giống như vậy mang lại đây.

Đối với việc mỹ nhân muốn đổi nón sa, hắn tuyệt đối giờ hai tay hai chân tán thành.

Mỹ nhân có nhan sắc khuynh thành như thế, làm sao có thể để những người đó nhìn thấy.

Hai người nói nói cười cười rồi khỏi trà lâu, để lại một đám người kinh ngạc đến ngây người cùng mấy người đang há hốc mồm tại lầu ba.

‘ Nữ tử này thật sự là Văn Nhân Tầm Mịch? Các người ai néo ta một cái coi? ’

‘ Đờ mờ, hôm nay cuối cùng cũng đã biết tới cái gì gọi là khuynh quốc khuynh thành ’

‘ Nói thật, đại tiểu thư so ra kém vị này rất xa ’

‘ Là ai truyền ra những lời đồn đó? ’

‘ Hình như là từ phủ thừa tướng truyền ra tới. ’

‘ Hình như là nha hoàn thiếp thân của đại tiểu thư Tiểu Duyệt. Lúc nào nào ta cũng nói nhị tiểu thư ý vào bản thân mình là đích nữ, khi dễ đại tiểu thư, còn ghen ghét đại tiểu thư, đủ điều ... ’

‘ ... ... ’

Hàng chục con mắt nhìn nhau, sau đó lập tức giải tán.

Hôm nay tin tức quá oanh động, bọn họ muốn đi tìm người chia sẻ món ngon.

“Cho dù nhìn từ xa, nhưng ta cũng không thể nào quên được đôi mắt đen trong sáng đơn thuần kia”

Bạch Linh lẩm bẩm tự nói, không biết là nói cho chính mình nghe hay là nói cho người khác nghe.

“Một nữ tử như vậy, không phải tâm cơ che dấu quá sâu, giống như những lời mà Phi Phi nói ‘vô cùng ác độc’, thì đó chính là...”

Nam Cung Mộ Trầm không có nói những lời tiếp theo, nhưng hai người kia đều hiểu.

Thậm chí, trong lòng bọn họ càng thiên hướng về sau, một người khuynh quốc khuynh thành như thế, cần gì phải ganh ghét, phải hãm hại người khác, làm chính mình trở nên xấu xí.

Thân là đích nữ tướng phủ, không cao quý sao?

“Vậy ... Tại sao Phi Phi lại nói những điều đó với chúng ta?”

Quan Sanh Kinh có chút chần chờ hỏi.

Ba người bọn họ đều thích Phi Phi. Bởi vì nàng thiện lương, nàng đáng yêu.

Nhưng không đại biểu bọn họ nguyện ý tiếp thu lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phản Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 12)

Tông Chính Mộc Phong vui mừng hớn hở ra mặt.

Mỹ nhân chủ động mời hắn đến nhà nàng, có phải thuyết mình nàng đối với hắn cũng có cảm tình hay không?

Trước đó cũng không có phủ định mình gọi nàng là vương phi. Vậy ... có phải giống như những gì hắn nghĩ hay không?

Nếu vậy, trực tiếp hạ sinh lễ là có thể đem mỹ nhân cưới về nhà. Ha ha ha

Trong lòng người nào đó vui đến phát điên, hoàn toàn không có nhìn thấy biểu tình nhăn nhó của Âm Nhất, người chạy đi mua mũ sa vừa mới trở lại.

Vương gia oi là vương gia! Ngươi có thể không cần cười như một thằng ngốc như vậy hay không? Ai!!! Nhìn đi, vương phi đã bị ngài dọa chạy mất rồi kia.

Tầm Mịch không phải bị dọa chạy mất, mà chỉ là cảm thấy có chút ... không nói nên lời.

Sao một người đang yên đang lành lại đột nhiên động kinh, cười như một thằng điên trốn trại như vậy? Thật là, có chút... Không nỡ nhìn thẳng.

“Tỷ tỷ, mẫu thân nói hôm nay đại cữu cữu cùng tiểu cữu cữu sẽ trở về, chúng ta...”

\*Đại cữu cữu: cậu (anh trai của mẹ)

Tiểu cữu cữu: cậu (em trai của mẹ)

Nhìn An Vương vẫn luôn đi kè kè theo bên cạnh tỷ tỷ, Văn Nhân Luật có chút rối rắm.

“Không có gì đáng ngại, đi thôi”

Tầm Mịch vỗ nhẹ nhẹ đầu đệ đệ, tươi cười nhợt nhạt.

Dưới ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng càng tăng thêm mỹ cảm đầy hư ảo.

Sao nàng lại không biết câu nói kế tiếp của đệ đệ kia chứ? Nhưng những lời nói tối hôm của tổ phụ cũng thỉnh thoảng vang lên ở bên tai.

Tổ phụ: ông nội, ông ngoại.

Hiện tại, tình hình trong triều đình phong vân quỷ quyết. Phù Quốc Công của bọn họ hiện đang đứng trước phong ba bão táp. Khó bảo đảm người đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế hiện tại không có ý nghĩ muốn diệt toàn tộc bọn họ.

Không có lí nào dễ dàng phong nàng làm quận chúa Nhu Gia. Hừ! Đó chỉ là một loại thủ đoạn thôi, muốn ban ân huệ để bọn họ lơ là cảnh giác.

Nếu phủ Quốc Công thật sự tàn lụi, cũng sẽ không có người nói hoàng đế vong ân phụ nghĩa, chỉ cảm thấy hắn ta khoan dung từ bi.

Hơn nữa, hai người con trai của Quốc Công đều là đại tướng quân, trong tay nắm giữ binh quyền. Lần này đột nhiên bị triệu trở về kinh, trong đó có ý gì, ai cũng không dám nhiều lời.

Mà trước mắt, chỉ cần có quan hệ tốt với An Vương là được, có An Vương che chở, ít nhất có thể giữ được mấy trăm tính mạng của phủ Quốc Công.

Cho dù là trung thần, không có lòng tạo phản cũng không thể thoát khỏi sự nghi ngờ của đế vương.

Hơn nữa, An Vương lại chính là ông xã thân yêu của nàng. Giờ đây yêu cầu nàng phải tiếp cận ... như thế là đẹp cả đôi đàng, có sao không làm.

Nếu An Vương không phải ông xã của nàng, nàng sẽ lựa chọn phương án khác, chẳng sợ con đường đó có khó đi hơn một ngàn lần.

“Mỹ nhân, thiên hạ này không có chuyện mà ta làm không được”

“Chỉ cần nàng nguyện ý, cho dù là thiên hạ này, ta cũng có thể hai tay dâng lên tặng cho nàng”

Kề sát vào bên tai Tầm Mịch nhỏ giọng nói, rõ ràng trên mặt vẫn mang theo chút đùa giỡn cùng cười cợt, trong mắt lại tràn đầy nghiêm túc.

Sao hấn lại không hiểu ý cuộc đối thoại vừa rồi của hai tỷ đệ. Nhưng, chính là hấn đã coi trọng người này rồi.

Cho dù biết nàng muốn lợi dụng mình, hấn cũng sẽ không buông tay.

Sau khi hấn tìm được cách bắt lấy trái tim nàng, hấn sẽ đem nàng giấu ở nơi chỉ có hấn có thể nhìn thấy được, khóa chặt ở bên người.

Không có cách nào ngo ngoe rục rịch, cũng không có cách nào chạy trốn.

Chỉ là, hấn không có đọc được bất kỳ cảm xúc gì từ trong mắt mỹ nhân. Ánh mắt đó vẫn luôn trong suốt, bình tĩnh làm người nhìn vào thấy rất thoải mái.

Tầm Mịch vuốt vuốt mái tóc dài, đôi mày cong cong, đuôi khóe mắt tràn ngập sức sống.

“VẬY ... TẦM MỊCH SẼ NHỚ KỸ, NẾU NGÀY NÀO ĐÓ THẬT SỰ CÓ YÊU CẦU, MONG AN VƯƠNG CÓ THỂ RA TAY TƯƠNG TRỢ”

\*Tương trợ: cứu giúp, trợ giúp.

“Còn về thiên hạ, thiếp là người thích tự do tự tại, không quá thích loại đồ vật nặng nề trách nhiệm này”

Ngắm nhìn hoàng cung tráng lệ nằm cách đó không xa kia, ngôi đồ xen lẫn sứ men màu xanh, vách tường làm bằng lưu ly, mang theo dấu vết năm tháng, uy nghiêm lại trang trọng.

Chỗ cao nhất trên nóc nhà kia, là một bảo tháp vuông vức, được một con rồng làm bằng vàng quấn xung quanh, sống động như thật.

Đại khí hào hùng, khí thế bốn phía.

Hoàng cung chính là hoàng cung, cho dù kiến trúc có đẹp cũng sẽ bị năm tháng vùi dập, tan vào cát bụi.

Xoay người, không chút do dự đi vào một con đường khác, nàng không phải người của triều đại này, cũng không có cách nào có thể giải thích được sự chấp nhất đối với quyền lực của triều đại này.

Nhưng nàng biết, nếu người không quyền không thế, cũng chỉ có thể nhìn người khác đạp lên trên đầu của người, kinh thường người.

Quy tắc sinh tồn đều giống nhau, thời đại nào, thế giới nào cũng áp dụng.

Cho nên, nàng không có ngây thơ như Văn Nhân Văn Phi, cũng không có những suy nghĩ ngu ngốc như nàng ta.

Có lẽ nữ chủ thật sự nhận hàng ngàn sự cung chiều từ thiên đạo, cho dù muốn cái gì cũng đều có thể thực hiện được, cho dù làm cái gì cũng đều có thể thành công.

Vai phụ pháo hôi đều chỉ là một người phụ trợ vai chính tồn tại, mọi chuyện luôn không được như ý, dù làm cách gì cũng đều không thể làm hài lòng thiên đạo.

\*Pháo hôi: chỉ những nhân vật chết sớm hay gần cuối truyện mới chết trong ngôn tình.

\*Phụ trợ: phụ giúp, trợ giúp.

“Ta đây xin xả thân cùng mỹ nhân đi khắp non sông gấm vóc này, xem hết mọi phong cảnh của thiên hạ này, được không?”

Trong nháy mắt, trái tim của Tông Chính Mộc Phong dường như ngừng đập, chờ đợi câu trả lời từ Tầm Mịch. Ngay sau đó nhướng mày tươi cười.

Hấn cũng thích tự do tự tại, nếu muốn ngồi trên cái vị trí kia, năm đó cũng không đến lượt ca ca hấn ngồi.

Đừng nhìn hấn nhỏ hơn hoàng đế ca ca một con giáp mà khinh thường, hấn muốn ngôi vị hoàng đế cũng chỉ là chuyện trong giây lát.

Tầm Mịch câu môi tươi cười xán lạn:

“ĐƯỢC NHA”

Thật sự rất chờ mong cái ngày mà chúng ta cùng nhau nắm tay chu du thiên hạ này.

Khi nói chuyện, bọn họ đã đi tới trước cửa phủ Quốc Công.

Lính gác cửa lập tức mở cửa chào đón mọi người đi vào, lão quốc công nhìn thấy An Vương rất là kinh ngạc. Thượng Quan Yên hoàn hồn trước tiên.

Dù sao thì vị vương gia này đã từng giúp đỡ nữ nhi ở trên đại điện.

“Lão quốc công, ngài không cần quá đa lễ, vẫn bối không có ý gì khác chỉ là tới ăn nhờ một bữa cơm”



Tông Chính Mộc Phong đối với lão quốc công rất là cung kính, dù sao hắn cũng muốn rình cháu ngoại người ta về nhà, phải kính trên nhường dưới lấy lòng mới được.

Lão quốc công đang muốn nói cái gì, lại bị Thượng Quan Yên kéo lại.

Hiện tại thời gian còn sớm, nên Tầm Mịch dẫn Tông Chính Mộc Phong ra vườn hoa phía sau phủ đi dạo.

“Mỹ nhân, ta có thể hiểu rằng, nàng muốn ở riêng một chỗ cùng với ta?”

Vừa rời khỏi ánh mắt của trường bối, cái tên Tông Chính Mộc Phong này lại khôi phục nguyên dạng.

Tầm Mịch cười, mắg:

“Nói bậy”

Trong lòng lại yên lặng trợn trắng mắt.

Người đời nói rất đúng, nam nhân trên thế gian này không có một ai là đứng đắn, khi nhìn thấy họ đứng đắn đều là giả vờ hết. o(∩ □ ∩)o

“Mỹ nhân đây là thẹn thùng?”

Nâng cằm Tầm Mịch lên, Tông Chính Mộc Phong rất có hứng thú mở miệng hỏi.

Ai nha nha nha, nhìn mỹ nhân đỏ mặt vì thẹn thùng, thật là cảnh đẹp ý vui. Đôi mắt đen mọng nước e lệ nhìn người, thật là quá mê người có được hay không?

Nếu Tầm Mịch biết suy nghĩ trong lòng của ông xã mình, nhất định sẽ nhịn không được, mà quăng một cái tát qua.

Rõ ràng nàng chỉ là bị bắt buộc ngẩng đầu lên, ánh mắt trời chiếu vào mắt có chút không thích ứng, cho nên mới tràn chút nước mắt sáng.

Mi mắt chớp chớp đều chỉ là vì ngăn trở ánh sáng chói mắt, chứ không phải thẹn thùng.

“Động tác này của vương gia thành thạo như thế ... chẳng lẽ là đã làm rất thường xuyên sao?”

Đôi mắt Tầm Mịch nheo nheo lại thành một độ cung nguy hiểm, chỉ cần đối phương trả lời ‘đúng’, thì nàng lập tức lao lên cắn nát cổ hắn.

Tông Chính Mộc Phong nhịn không được ha ha ha cười to:

“Mỹ nhân ghen tị sao?”

“Bỏn vương thật hạnh phúc, nhưng mà có một số việc vẫn muốn nói rõ ràng, bỏn vương cũng không phải là loại người không có ánh mắt”

“Chỉ có mỹ nhân mới có thể lọt vào mắt bỏn vương”

Ý ngoài lời, hắn chỉ đùa giỡn một người duy nhất, người đó chính là nàng.

Tầm Mịch hất cằm lên một cách ưu nhã, nhàn nhạt hỏi:

“Thì ra vương gia cũng chỉ là một người thấp kém, người có một chút nhan sắc đều có thể đập vào mắt, aaaaa ....”

Trong lòng lại vô cùng bình tĩnh, nàng đương nhiên biết rõ đáp án, chỉ là muốn trêu ông xã nhà mình thôi.

Ai bảo lần đầu tiên gặp mặt, cái tên đáng ghét này lại có hành động giống như lưu manh, trêu chọc đùa giỡn mình như vậy, hừ. (∩ ^ ∩)

Tầm Mịch ngao kiêu.

Chàng tự tạo ra, tự giải quyết đi.

Tông Chính Mộc Phong luống cuống, nhanh chóng giải thích:

“Mỹ nhân ... không phải ... chỉ là ... là ... người đó là nàng, nên ta mới nhịn không được muốn cướp về nhà làm nương tử”

Thuận tiện tay ngứa, muốn đùa giỡn nàng một chút ∩ (∩ ∇ ∩) ∩ Tất cả chỉ vì mỹ nhân thôi, sao lại trách hắn?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 13)

Cẩn thận nhìn vào đôi mắt của mỹ nhân, thấy nàng không có tức giận.

Lá gan lớn lên, nói tiếp:

“Ai làm mỹ nhân mê người như vậy kia chứ, làm ta vừa thấy đã khuynh tâm

Ngay cả hồn cũng đều bị nàng câu đi mất rồi. Mỹ nhân, nàng cũng không thể không phụ trách nha”

Trong suốt hai mươi năm cuộc đời, Tông Chính Mộc Phong thật sự chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại dễ dàng yêu một người đến như vậy.

Trong mắt của hắn, nữ nhân đều là động vật phiền toái, hờ chút là khóc, chuyện không có gì lại tỏ vẻ bi thương, là người bị hại.

\*Phiền toái: rắc rối, gây cảm giác khó chịu vì vướng vào những cái lẽ ra không cần thiết.

Bi thương: vô cùng đau đớn (ý chỉ mặc tình thần)

Khi còn nhỏ, hắn từng tận mắt chứng kiến những trò lố lăng, độc ác của nữ nhân trong cung. Cho nên, những nữ nhân có vẻ bề ngoài xinh đẹp, bên trong chưa chắc đã lương thiện.

Lương thiện: tốt bụng.

Nhiều nhất là thương thức, còn chưa đến mức si mê không biết đường về nhà.

Mà hắn đối với mỹ nhân, có thể nói là mệnh trung chú định đi.

\*Mệnh trung chú định: là người được ông tơ bà nguyệt gán ghép với mình, không thể từ chối hay chạy thoát. Vì đó là vận mệnh.

Tầm Mịch nhấp môi khẽ cười:

“Chỉ như vậy thôi mà vương gia đã khẳng định thiếp sẽ không cự tuyệt ngài?”

“Đó là điều đương nhiên, bốn vương ưu tú như vậy, tuấn mỹ như vậy. Trong thiên hạ này, còn có ai có thể vượt qua ta? Ngoài ta, có ai có thể xứng đôi đứng chung với mỹ nhân?”

Tông Chính Mộc Phong tự ký một hồi. Ánh mắt đào hoa bất chợt động tác ngạo mạn của Tầm Mịch.

Nam nhân làm một động tác giống với nữ nhân. Nhưng, hình ảnh lại khác nhau như trời với đất.

Tầm Mịch là quyến rũ, Tông Chính Mộc Phong là gợi cảm.

‘Ha ha ha...’

Tầm Mịch giật quạt giấy trong tay đối phương, quơ tới quơ lui thương thức.

“Vương gia thật là đủ tự tin nha ... Bất quá, thiếp thích sự tự tin này của chàng nha”

Tông Chính Mộc Phong một tay ôm chầm eo của Tầm Mịch, kéo nàng vào trong lòng ngực, kề sát vào bên tai nàng, xấu xa nói:

“Vậy ... Bốn vương có thể hiểu rằng ... Mỹ nhân đã chờ không nổi muốn gả gấp cho bốn vương, hửm?”

“Yên tâm, hôm nay bốn vương cũng không phải đi tay không tới, sính lễ sẽ đến sau”

Trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Chắc Ám Nhị cũng đã tới nơi rồi.

Qua ngày hôm nay, hắn sẽ đem mỹ nhân dụ dỗ về nhà. Chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi, thì tâm tình đã vô cùng kích động rồi.

Trong mắt Tầm Mịch hiện lên ý cười, ông xã vẫn luôn gấp gấp như vậy.

Tuy rằng tình cảm của hai người đã trải qua biết bao nhiêu năm tháng. Tuy rằng ông xã bị mất trí nhớ, nhưng tình cảm của ông xã đối với nàng lại chưa bao giờ thay đổi.

Nữ nhân có thể có được một phần tình cảm chân thành như vậy, còn có gì không bằng lòng, còn ngó trước ngó sau, còn không biết đủ sao?

Nhưng mà:

“Vương gia cần phải nghĩ kỹ nha, thanh danh của Tầm Mịch tại kinh thành là vô cùng thối, người thân đều tức giận nha”

Vân Nhân Vân Phi, trên đời này không phải chỉ có mình người sẽ biết mách lẻo, nàng cũng biết.

Tông Chính Mộc Phong vừa nghe xong, không thêm đề ý, nhún nhún vai:

“Đó là do những người đó có mắt không trông”

“Như vậy cũng vừa lúc, sẽ không có ai đoạt vương phi với bản vương. Tuy rằng bản vương không sợ. Nhưng nhìn thấy có nhiều ruồi bọ mơ ước vương phi của bản vương, bản vương vẫn sẽ vô cùng khó chịu”

“Một khi bản vương khó chịu, thì sẽ có người xui xẻo nha”

\*Đoạt: cướp

Lòng tốt của hắn rất nhỏ, vô cùng nhỏ, cho nên chỉ có thể chứa một mình mỹ nhân thôi.

Tầm Mịch đem toàn bộ thân thể mềm mại của mình dựa sát vào trong lòng ngực đối phương, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, khỏe môi hé mở.

“Điều mà Tầm Mịch ước mơ, chính là nhất sinh nhất thế nhất song nhân, một người một dạ một đời bên nhau. Không biết vương gia có thể cho hay không ... Hay không thể cho được?”

Tông Chính Mộc Phong trán chống trán với Tầm Mịch, giọng điệu rất trịnh trọng.

“Bản vương chỉ có một trái tim, đã sớm trao cho nàng, sao có thể còn dư một trái tim đi cho người khác”

“Mỹ nhân, tuy rằng bản vương rất hạnh phúc, nàng đáp ứng bản vương cầu thân. Nhưng nàng lại hoài nghi bản vương, bản vương thật lòng không vui vẻ chút nào. Cho nên ... Hiện tại, ta muốn trừng phạt mỹ nhân nha”

Cúi đầu, bắt lấy cặp môi đỏ căng đầy mộng nước kia, nhẹ nhàng mút, hút, thừa cơ Tầm Mịch chưa phản ứng kịp, một động tác mạnh mẽ công thành đoạt đất.

Cái lưỡi không ngừng bị ngậm lấy, bị trêu đùa, được yêu thương.

Chất lỏng theo khỏe môi chảy xuống, sau đó bị đối phương liếm sạch sẽ. Dung nhan chuyển sang màu đỏ tươi, khiến không khí càng thêm ái muội, càng thêm sắc tình.

“Thật là ngon miệng, chỉ tiếc nơi này không thích hợp ... Bằng không, bản vương thật muốn ăn luôn nàng”

Liếm liếm vành tai sớm đã đỏ thắm, tiếng nói khàn khàn, nhẹ nhàng vang lên.

Toàn bộ hơi thở nóng hổi phun ở trên cổ nàng, ngứa ngứa, nhột nhột, lại quyến rũ, làm toàn thân nàng khô nóng, tâm tình vô cùng khó chịu.

Trong lòng Tầm Mịch âm thầm mắng:

Sắc lang.

Trên mặt lại là xấu hổ, làm gương mặt nàng vô cùng xinh đẹp. Nơi này là cổ đại, còn là giữa vườn hoa. Bên cạnh còn đứng một vài người hầu, thật đúng là không biết chú ý một chút nào hết.

Đẩy đối phương ra, tức giận đá Tông Chính Mộc Phong, xoay người bỏ chạy.

Tâm tình của Tông Chính Mộc Phong phá lệ tươi sáng, tươi cười đuổi theo sau.

Nụ hôn kia thật sự là quá nhẹ, hắn muốn chính là tình thú giữa tình nhân với nhau.

Sau khi dùng xong bữa cơm trưa đầy mỹ vị, Tông Chính Mộc Phong đã bị Tầm Mịch đuổi đi.

\*Mỹ vị: hương vị vô cùng ngon.

Nguyên nhân là cái tên chết tiệt này cư nhiên mặt dày vô sỉ, chuẩn bị trực tiếp ăn vạ tại phủ Quốc Công, cho đến khi Tầm Mịch chịu gả cho hắn mới thôi.

Cũng không nghĩ, nghênh ngang nâng mấy chục rương sính lễ đến phủ Quốc Công, cũng đã đủ làm người khác chú ý. Còn muốn ở lại trong phủ ... Haizzzz, nàng cảm thấy ... phủ Quốc Công sẽ không còn có ngày yên bình.

Nghe được tin tức, Văn Nhân Văn Phi đập nát những vật dụng trong phòng, bình hoa gốm sứ tan nát thành từng mảnh nằm đầy trên mặt đất.

“Đáng chết, Văn Nhân Tầm Mịch lại dám làm như vậy”

“Bất quá là một nữ nhân cổ đại đầy ngu ngốc, sao có thể so với mình.”

Tức giận đến mức thở không đều hơi, vốn đã ăn mặc lộ nửa bầu ngực, vô cùng gợi cảm, khiến nam nhân nhìn thấy chỉ muốn cầm nắm vân vê chơi đùa.

Cũng khó trách phần đông nữ tử đều không thích Văn Nhân Văn Phi, thật sự là nàng ăn mặc quá mức to gan, kỳ quái.

Tuy rằng quần áo rất đẹp, nhưng này lộ cánh tay, lộ đôi chân, còn lộ... khe rãnh. Ở cổ đại, việc này được gọi là không biết liêm sỉ.

Rốt cuộc, ở thời đại này, chỉ có những cô nương trong thanh lâu mới có thể to gan phóng đảng như vậy. Nhưng nam nhân đều ăn cái bộ dáng này, nhan sắc xinh đẹp, da trắng, còn có cảnh xuân tươi tốt.

Kỳ thật, điểm này cũng chỉ có thể nói, Văn Nhân Văn Phi quá mức nóng vội. Vì muốn nhanh chóng biểu hiện chính mình. Nàng không chỉ sao chép thơ từ ca phú từ hiện đại, ngay cả quần áo thời hiện đại cũng sao chép.

Mẹ kiếp, thời đại không giống nhau. Trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, văn hóa hoàn toàn trái ngược, người cường bức muốn chúng dung hợp ở bên nhau, cũng cần phải lựa chọn thời điểm thích hợp mới được.

Cổ quá thành quá cổ, chẳng những công dã tràng, mà còn bị người đời chửi bới cười chê.

“Tiểu thư, tiểu thư. Xin ngài bớt giận, làm sao nhị tiểu thư có thể so được với ngài”

“Nam Cung công tử không phải nói ngày hôm nay sẽ tìm người đi giáo huấn nhị tiểu thư sao? Ngài cố gắng đợi một chút, nói không chừng sẽ có tin tức tốt nha”

\*Giáo huấn: dạy dỗ (nghĩa đen lẫn nghĩa bóng)

Nha hoàn thiếp thân Tiểu Duyệt chạy nhanh đi lên khuyên giải an ủi.

Tiểu thư nhà nàng thiện lương như vậy, chưa bao giờ ra vẻ tiểu thư ở trước mặt bọn họ. Còn luôn miệng nói bọn họ đều là người bình đẳng. Tiểu thư tốt như vậy, ai cũng đều thua tiểu thư nhà nàng.

Văn Nhân Văn Phi đã bình tĩnh lại. Nàng chính là nữ sinh của thế kỷ 21, không tin đâu không lại một người nữ nhân đến từ triều đại đầy lạc hậu.

Đích nữ thì sao? Hiện tại còn không phải lăn ra khỏi tướng phủ, làm chuột chạy qua đường sao?

Còn mình thì đã gả cho Thái tử, cho dù hoàng hậu không chấp nhận, cũng không có biện pháp thay đổi sự thật.

Vị trí thái tử phi này sớm hay muộn gì cũng là của nàng. Khi đó, sẽ không còn một ai có thân phận tôn quý hơn nàng.

“Tiểu Duyệt, giúp ta trang điểm, chúng ta đi tìm Nam Cung ca ca”

Điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, nàng còn có Kinh ca ca, Linh ca ca cùng Nam Cung ca ca.

Chỉ cần nàng rải chút quyến rũ, biểu hiện ủy khuất một chút, bọn họ sẽ giúp nàng lấy lại công đạo.

Thái tử ca ca đã bị cấm túc, nàng lại bị hoàng hậu đuổi ra khỏi phủ Thái Tử. Tất cả những chuyện nhục nhã này, nàng sẽ tính lên trên đầu Văn Nhân Tầm Mịch.

Nếu không phải con khốn tiện nhân kia, làm sao nàng sẽ đến nỗi mất mặt như vậy. Chặt vật đi ra phủ Thái Tử ... Hiện tại, nàng vẫn còn nhớ tới những lời cười nhạo từ những thứ thấp hèn thời cổ đại kia.

Chờ xem, chờ nàng trở về phủ Thái Tử, nàng nhất định phải giết chết hết bọn họ, một người đều không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mối Mắc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43: Đánh trả lại xuyên không nữ phụ giả nhân giả nghĩa (phần 14)

Chủ tớ hai người nghênh ngang rời khỏi tướng phủ. Khi vừa xuất hiện ở trên đường, Văn Nhân Văn Phi cảm nhận được ánh mắt của những người này nhìn nàng cùng trước kia không giống nhau, biểu tình rất kỳ quái.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không nói nên lời, chỉ là trong lòng rất bức bối.

Thám tử vẫn luôn canh giữ ở trước cửa tướng phủ, nhìn thấy hai người xuất hiện, lập tức trở về báo tin.

Tầm Mịch đang uống trà, thì đã nhận được tin tức, lập tức phun trà ra khỏi miệng. Nàng vừa mới nghe được điều gì, Văn Nhân Văn Phi xuất hiện ở trên phố?

Chẳng lẽ, hiện tại nàng ta không nên ở trong nhà tránh đầu sóng ngọn gió sao? Cư nhiên còn dám chường mặt lên phố, thật là đủ gan dạ.

Nhưng nàng không có tâm tình đi xem náo nhiệt, mặc kệ nàng ta muốn làm gì thì làm đi.

Mấy ngày nay, nàng vẫn là luôn ở trong phủ Quốc Công, chờ phủ Quận Chúa của mình trùng tu xong lại dọn qua ở.

Chỉ là ... có câu nói: người ngồi ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Câu này thật là chính xác. Nhìn quan sai đứng ở trước mặt, trong mắt Tầm Mịch hiện lên một chút kinh ngạc.

“Nhị vị nói là ... có người tố cáo ta trộm đồ?”

Tầm Mịch thật là không biết nên nói cái gì nữa. Nàng đường đường là tiểu tiểu thư của phủ Quốc Công, còn do đích thân thánh thượng phong làm quận chúa Nhu Gia.

Bất kỳ thân phận nào cũng đều có thể thuyết minh, cái nàng không thiếu nhất chính là quyền lợi cùng tiền tài. Nếu không thiếu, cần gì phải đi trộm đồ.

Chuyện này phù hợp lẽ thường sao? Logic đâu?

Trong đầu những người này không biết chứa cái gì nữa. Đờ mờ, thật là muốn chửi thề mà.

“Đúng vậy, xin mời ngài đi theo chúng ta một chuyến”

Người quan sai dẫn đầu về mặt không kiên nhẫn, giọng điệu rất kém, mở miệng nói.

Giờ phút này, Tầm Mịch là đang chuẩn bị ra cửa, chỉ là vừa đi đến cổng lớn, đã bị người ngăn chặn.

Mũ sa che đập nên không ai nhìn thấy rõ nét mặt không vui của nàng.

“Các ngươi là người của nha môn nào? Muốn ta đi theo các ngươi, lệnh truy bắt đâu?”

“Ta xem, nhị vị là muốn tìm ta gây chuyện đi”

Giọng nói mạnh mẽ:

“Bốn quận chúa nhìn dễ ức hiếp như vậy sao?”

Nàng là thật sự tức giận, nghiêng người nhìn Tiểu Hương mở miệng nói:

“Tiểu Hương, báo cho ông ngoại cùng An Vương. Nói có người tố cáo ta trộm đồ, lại lấy không ra chứng cứ, còn muốn bắt ta kéo lên công đường”

Tiểu Hương nhanh chóng rời đi báo tin. Không lâu sau đó, hộ vệ của phủ Quốc Công cũng ra tới, vây quanh Tầm Mịch, đem nàng bảo vệ ở bên trong.

Đối với hai quan sai héch mửi lên trời, một bộ dáng ta là quan sai đại gia. Tầm Mịch là tức giận từ trong lòng tức ra ngoài.

“Dám gây chuyện ở phủ Quốc Công, các ngươi thật to gan”

“Trước tiên, đem này hai người đánh hai mươi đại bản thật nặng cho ta, dám mạo phạm quận chúa, bất kính đối với phủ Quốc Công.”

Ông ngoại vì An Quốc hy sinh nhiều cống hiến như vậy, đến già rồi, cư nhiên lại có người dám khinh nhục như vậy.

Nàng còn chưa có chết đâu, cũng còn treo một cái chức danh quận chúa, những người này làm sao dám ... làm sao dám?

Lúc này, hai người quan sai mới cảm giác được sợ hãi. Hình như bọn họ lơ đãng lên tấm ván sắt.

Nhưng, rõ ràng Phù Doãn đại nhân nói với bọn họ, Văn Nhân Tầm Mịch rất nhất gan, căn bản không cần lo lắng. Chỉ cần đem người kéo lên công đường là được. Đến lúc đó, tùy tiện định tội, ném vào đại lao.

“Dạ, quận chúa”

Hộ vệ đều là người có võ công cao cường, trong đó có người từng làm lính dưới trướng hai vị cữu cữu của Tầm Mịch, hiện đã xuất ngũ.

Bất hai người quan sai quả thực là dư dả. Hơn nữa, bọn họ đều trung thành với nhà quốc công, đã sớm bắt mắt đối với hai người quan sai này. Hiện tại quận chúa đã ra lệnh. Đương nhiên, bọn họ sẽ không buông tha.

‘A a a.... A a a....’

Rất nhanh chóng đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Tầm Mịch đứng ở bậc thang, mắt lạnh nhìn tình huống phía dưới.

Nháy mắt, lão quốc công cùng Thượng Quan Yên đã chạy ra tới, nhìn thấy cháu gái, nữ nhi không có việc gì, mới thở ra một hơi.

Không đợi đánh xong hai mươi đại bản, Tông Chính Mộc Phong cũng đã cười ngửa tới.

Quần áo đầy nếp nhăn cùng với đầu tóc có chút tán loạn, cũng đủ có thể nhìn ra người đến có bao nhiêu nôn nóng.

Trái tim của Tầm Mịch thấy ấm áp, bước đến gần đối phương. Tùy ý để đối phương đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Thời điểm Tông Chính Mộc Phong vừa nhận được tin tức, quả thực là vô cùng tức giận.

Mỹ nhân của hắn, cư nhiên bị người vu hãm.

\*Vu hãm: vu khống + hãm hại.

Còn dùng hành vi vụng về như vậy, hoàn toàn là vũ nhục đối với mỹ nhân.

Coi ngửa không ngừng nghĩ chạy tới, thật tốt, mỹ nhân không có việc gì, thật tốt, thật tốt.

Trái tim từ từ bình tĩnh trở lại, ngược lại, lửa giận cũng từ từ bốc lên.

Nắm tay Tầm Mịch đi đến trước mặt hai quan sai đã bị đánh da tróc thịt bong, giọng điệu lạnh lẽo ghê người.

“Nói, là ai phái các ngươi tới”

Một chân dẫm lên trên mặt bọn họ, hung hăng nghiền áp.

Hạng người nhất gan như vậy cũng dám đứng ở trước mặt mỹ nhân của hắn làm càn:

“Đánh tiếp cho ta, đánh tới khi nhận sai mới thôi”

Lão quốc công cũng gật đầu:

“Người tới, đi tra xét cho ta. Xem bên ngoài có phải lại có người làm ra chuyện gì xấu xa, bởi nhọ danh dự của tiểu tiểu thư hay không?”

Đánh chết ông cũng không tin cháu gái mình sẽ trộm đồ. Tất cả những vật dụng của cháu gái ông cái nào không tinh xảo, cái nào không quý giá.

Cho dù là kỳ trân dị bảo, với phẩm tính của hắn cháu gái cũng sẽ tuyệt đối không trộm cắp.

\*Kỳ trân dị bảo: những món đồ vật hiếm có trên đời.

Vậy mà lại có người dám dùng thủ đoạn thấp hèn như vậy tới hại cháu gái của ông. Ở triều đại này, ăn trộm là điều trơ trẽn nhất, cũng là việc mà mọi người khinh thường nhất.

Lão quốc công phái người đi tra, rất nhanh đã trở về.

Nói là, sáng sớm đã có người đi phủ nha báo án. Nói, ngày hôm qua bị mất một miếng ngọc bội tổ truyền, mà đoạn thời gian mất kia, chỉ có quận chúa đứng gần hắn.

Cho nên hắn hoài nghi quận chúa trộm ngọc bội của hắn, hy vọng có thể thông qua quan phủ tìm trở lại.

Nghe xong những lời vu cáo đó, Tầm Mịch quả thực là muốn cười to.

Dưới chân thiên tử, cũng dám làm như thế... Thật là làm tốt lắm.

“À... Thật ra bản vương cũng muốn nhìn xem xem, là thứ ngọc bội cực phẩm nào mà lại đáng giá làm vương phi nhà ta vurun đôi tay ngọc ngà phần nộn ra lên trộm đi?”

Tông Chính Mộc Phong hận không thể trực tiếp giết người kia, ôm chặt Tầm Mịch:

“Mỹ nhân, chúng ta đi xem kịch hay, được không?”

Tầm Mịch gật đầu:

“Thiếp cũng rất tò mò, rốt cuộc là dạng trân bảo quý hiếm gì?”

“Ông ngoại, ngài nếu không thích thì ở lại phủ nghỉ ngơi đi, con cùng vương gia đi xem tình huống như thế nào?”

Ông ngoại tuổi rốt cuộc cũng đã lớn, nàng có chút lo lắng ông ngoại bị chọc tức. Như vậy, người bị tổn thương chính là người nhà của mình.

Lão quốc công biết cháu gái lo lắng cho mình, nhưng không biết rõ ràng việc này, thì lòng của ông rất bất an.

Lắc lắc đầu:

“Ta và các người cùng đi, ta xem, bộ xương già này của ta còn chưa có hư hao, thì đã có người dám công nhiên tính kế đến trên đầu phủ quốc công của ta?”

“Sao ông ngoại có thể không đi xem cho được?”

“Phải người đi kêu Uy Vũ cùng Hạo Cường đến Phủ Doãn kia đi, chuyện lớn như vậy sao bọn họ có thể không biết.”

Nhóm hộ vệ đề nghị vai hai quan sai kia, hướng phía phủ nha đi.

Phủ Doãn đại nhân ngồi ở trên công đường cười giống Phật Di Lặc. Án tử lần này thật là cái nhẹ nhàng nhất, dễ dàng nhất.

Chờ đến khi xong việc, hắn có thể có được vạn lượng hoàng kim, đủ để hắn chìm trong cảm y ngọc thực suốt nửa quãng đời sau.

Phía dưới công đường có một thư sinh mặt trắng đang ngồi, phe phẩy quạt giấy.

Thời điểm Tông Chính Mộc Phong mang theo Tầm Mịch đi vào, thì thấy được một người đang ngồi cười ngu ngốc trên công đường kia.

“Ồ, ta tưởng là ai mất mù, thì ra là người, thật đúng là mất mù mà!”

Tầm Mịch vừa tìm kiếm thông tin cốt truyện, vừa đánh giá vị thư sinh kia. Lập tức đã đem thân phận của người này hiểu rõ như lòng bàn tay.

Quan Sanh Kinh, đệ nhất tài tử, phụ thân là Lễ Bộ Thị Lang.

“An Vương?”

Quan Sanh Kinh có chút kinh ngạc kêu lên.

“Ngài... Tại sao ngài lại đến nơi này?”

Tay nắm quạt xếp, giọng cũng hơi hơi khùng hoảng.

Hắn sẽ xuất hiện tại đây, là bởi vì đã từng đáp ứng với Phi Phi, rằng sẽ vô điều kiện làm giúp nàng ba chuyện.

An Vương?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên Nữ Phụ Phán Công: Nam Thần Mời Mặc Câu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.